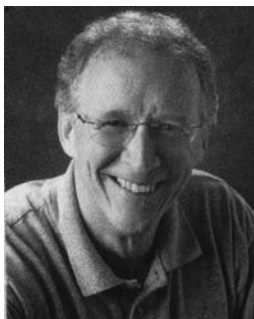

Saturată cu Scriptura, centrată pe cruce și absolut încântătoare, cartea aceasta ne potolește foamea adâncă a sufletului. Ea atinge esența ființei noastre, locul din care transformarea noastră își ia puterea în fiecare zi. Ne face să-L dorim cu ardoare pe Cristos și ne deschide ochii ca să-I vedem frumusețea.

Piper scrie pentru sufletul însetat care se întoarce gol și deznădăjduit de la mirajul metodologiei. El ne invită să ne oprim și să bem dintr-un izvor mai adânc. „Și viața veșnică este aceasta:”, a zis Isus, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu.” Aceasta face din Evanghelie, și din această carte, o veste bună.

Începând cu anul 1980 John Piper a predicat de la amvonul bisericii baptiste Betleem din Minneapolis despre supremația lui Cristos peste toate lucrurile. Printre cărțile lui enumerăm *Desiring God* și cele publicate de Crossway, *The Passion of Jesus Christ*, *Don't Waste Your Life*, *Seeing and Savoring Jesus Christ*, precum și cartea care a câștigat titlul ECPA Gold Medallion, *God's Passion for His Glory*.

DUMNEZEU ESTE EVANGHELIA

CĂRȚI SCRISE DE JOHN PIPER

God's Passion for His Glory
The Pleasures of God
Desiring God
The Dangerous Duty of Delight
Future Grace
A Hunger for God
Let the Nations Be Glad!
A Godward Life
Pierced by the Word
Seeing and Savoring Jesus Christ
The Legacy of Sovereign Joy
The Hidden Smile of God
The Roots of Endurance
The Misery of Job and the Mercy of God
The Innkeeper
The Prodigal's Sister
Recovering Biblical Manhood and Womanhood
What's the Difference?
The Justification of God
Counted Righteous in Christ
Brothers, We are not Professionals
The Supremacy of God in Preaching
Beyond the Bounds
Don't Waste Your Life
The Passion of Jesus Christ
Life as a Vapor
A God-Entranced Vision of All Things
When I Don't Desire God
Sex and the Supremacy of Christ
Taste and See

DUMNEZEU
ESTE
EVANGHELIA

MEDITAȚII ASUPRA DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU
CARE S-A DĂRUIT PE SINE

JOHN PIPER

Traducere din limba engleză de
DORIN PANTEA

Editor coordonator
DINU MOGA

Originally published under the title:
God is the Gospel: Meditations on God's love as the gift of Himself
Copyright © 2005 by Desiring God Foundation
Published by Crossway Books
a publishing ministry of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement
with Crossways
All rights reserved

Toate drepturile asupra ediției în limba română revin Editurii FĂCLIA.
Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau transmisă sub
nicio formă și prin niciun mijloc fără permisiunea scrisă a editurii.

ISBN: 978-606-8247-08-3
Copyright © 2012, Editura Făclia pentru ediția în limba română
Str. Făcliei, nr. 36D, Oradea, 410181, Bihor
Tel./ Fax 0259 419318; 0722 609746
E-mail: faclia@rdslink.ro
www.faclia.ro
www.editurafaclia.ro

Redactor: Laura POPESCU-STURZ
Tehnoredactare și design copertă: Andrei MOGA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIPER, JOHN

**Dumnezeu este Evanghelia : meditații asupra dragostei lui Dumnezeu
care s-a dăruit pe sine / John Piper ; trad.: Dorin Pantea ; ed. coord.: Dinu
Moga. - Oradea : Făclia, 2012**

Index

ISBN 978-606-8247-08-3

I. Pantea, Dorin (trad.)

II. Moga, Dinu (ed.)

2

pentru

Abraham și Molly Piper
care împreună trăiesc și cântă
pentru Darul cel mai mare al
dragostei.

Viața vine din Tine
Și-n Tine se întoarce.
Și-abia apoi începem să trăim.
Tu ești viața vieților.
Tu ești inima inimilor.
Tu Însuși ești darul pe care-l oferi.

CUPRINS

Cuvânt de mulțumire	11
INTRODUCERE: Cea mai mare nevoie a lumii – Darul cel mai mare al Evangheliei, Dumnezeu	15
CAPITOLUL 1	
Evanghelia – Proclamare și explicare	25
CAPITOLUL 2	
Evanghelia – Spectrul biblic al înțelesului ei	33
CAPITOLUL 3	
Evanghelia – „Iată Dumnezeul vostru!”	51
CAPITOLUL 4	
Evanghelia – Gloria lui Cristos, Chipul lui Dumnezeu	73
CAPITOLUL 5	
Evanghelia – Confirmată de gloria ei, mărturia internă a Duhului Sfânt	95
CAPITOLUL 6	
Evanghelia – Gloria lui Cristos în evanghelizare, misiune și sfințire	107
CAPITOLUL 7	
Evanghelia – Gloria fericirii lui Dumnezeu	121
CAPITOLUL 8	
Evanghelia – Gloria lui Cristos ca temei al pocăinței care îl înalță pe Cristos	129

CAPITOLUL 9

Evanghelia – Darul care este Dumnezeu Însuși
în și mai presus de toate darurile
Sale mântuitoare și dureroase **145**

CAPITOLUL 10

Evanghelia – Darul care este Dumnezeu Însuși,
în și mai presus de toate darurile
Sale plăcute **165**

CAPITOLUL 11

Evanghelia – Ce anume o face bună în ultimă
instanță: a vedea gloria sau
a fi glorios? **185**

CONCLUZIE: Dumnezeu este Evanghelia –
Acum să jertfim și să cântăm **207**

Index biblic **225**

Index de persoane **231**

Index de subiecte **233**

CUVÂNT DE MULȚUMIRE

În primul rând, lui Isus Cristos, „Te laud, pentru că m-ai lăscultat, pentru că m-ai mântuit. ... Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava. Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele cântă laudele Tale” (Psalmi 118:21; 63:2-3).

În al doilea rând, lui Noël și Talithe, vă mulțumesc pentru că m-ați iubit și atunci când am dispărut în camera de studiu zile întregi pentru a scrie. Vă mulțumesc pentru că ați trăit Evanghelia alături de mine.

În al treilea rând, grupului meu de rugăciune, vă mulțumesc pentru mijlocirea zilnică și pentru că ați luptat pentru mine împotriva lui Satan și a păcatului, a bolii și obstacolelor. În îndurarea Sa, Dumnezeu a răspuns.

În al patrulea rând, personalului și prezbiterilor de la Biserica Baptistă Bethlehem, vă mulțumesc pentru perioada de concediu în care m-am dedicat scrisului și pentru sacrificiile pe care le faceți pentru viziunea răspândirii unei pasiuni pentru supremația lui Dumnezeu în toate lucrurile și mai ales în Evanghelie.

În al cincilea rând, lui Justin Taylor și Carol Steinbach de la Desiring God, vă mulțumesc pentru perspicacitatea teologică, pentru discernământul în editare și pentru că ați acceptat cu bucurie să faceți partea mai puțin interesantă (indexurile), precum și pentru parteneriatul rodnic în care am proclamat

adevărul că Dumnezeu este glorificat cel mai mult în noi atunci când noi ne găsim împlinirea cea mai mare în El.

În fine, lui Jonathan Edwards și John Owen, a căror viziune despre gloriile lui Cristos a fost pentru sufletul meu o rază de lumină și viață spirituală, vă mulțumesc.

*Hristos, de asemenea, a suferit odată
pentru păcate, El, Cel neprihănit,
pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la
Dumnezeu.*

1 P E T R U 3 : 1 8

INTRODUCERE:

CEA MAI MARE NEVOIE A LUMII – DARUL CEL MAI MARE AL EVANGHELIEI, DUMNEZEU

A stăzi – ca în orice generație – este uluitor să vedem cum oamenii se îndepărtează de Dumnezeu ca darul atotsatisfăcător al dragostei lui Dumnezeu. E incredibil cât de rar este proclamat Dumnezeu Însuși ca darul cel mai mare al Evangheliei. Biblia ne învață însă că darul cel mai bun și suprem al dragostei lui Dumnezeu este desfătarea în frumusețea lui Dumnezeu. „Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului, și să mă minunez de Templul Lui” (Psalmul 27:4). Darul cel mai bun și suprem al Evangheliei este faptul că Îl câștigăm pe Cristos. „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos” (Filipeni 3:8). Acesta este darul atotcuprinzător al dragostei lui Dumnezeu prin Evanghelie – să vedem și să ne delectăm în gloria lui Cristos pentru eternitate.

Noi însă am înțeles că dragostea lui Dumnezeu și Evanghelia lui Cristos reprezintă o aprobare divină pentru desfătarea noastră cu lucruri mai mărunte și mai ales cu faptul că ni se acordă atât de multă importanță. Testul decisiv al teocentrismului biblic – și al credincioșiei față de Evanghelie – este următorul: Te simți tu mai iubit pentru că Dumnezeu îți acordă importanță sau pentru că, cu prețul vieții Fiului Său, El

Îți dă posibilitatea să trăiești o eternitate dându-I importanță Lui? Fericirea ta este dată de faptul că vezi crucea lui Cristos ca pe o mărturie a valorii tale sau ca pe un mijloc de a te bucura o veșnicie de valoarea lui Dumnezeu? Este gloria lui Dumnezeu în Cristos fundamentul bucuriei tale?

De la păcatul original din Grădina Eden și până la judecata finală de la marele tron alb, oamenii vor continua să primească dragostea lui Dumnezeu ca pe un dar al multor lucruri, mai puțin ca pe darul de Sine al lui Dumnezeu. Este adevărat că din dragostea lui Dumnezeu se revarsă numeroase daruri. Evanghelia lui Cristos proclamă vestea că El a cumpărat prin moartea Sa zece mii de binecuvântări pentru mireasa Lui. Numai că niciunul dintre aceste daruri nu ne va duce la bucuria finală dacă nu ne-a dus mai întâi la Dumnezeu. Și nicio binecuvântare a Evangheliei nu va putea fi gustată de omul pentru care darul cel mai mare al Evangheliei nu a fost Domnul Însuși.

ESTE DRAGOSTEA DIVINĂ O ÎNCURAJARE A ADMIRAȚIEI FAȚĂ DE SINE?

Din nefericire, cultura și bisericile noastre sunt pătrunse de o concepție radical antropocentrică despre dragoste. Încă din primii lor ani de viață, copiii noștri învață că a te simți iubit înseamnă a simți că ți se acordă multă importanță. Am construit întregii filozofii educaționale în jurul acestei concepții despre dragoste – programe școlare, teorii despre creșterea copiilor, strategii de motivare, modele terapeutice și tehnici de vânzare. De cele mai multe ori, omul modern nu-și poate închipui că dragostea poate fi înțeleasă și altfel decât a te simți important. Dacă nu-mi acorzi importanță, înseamnă că nu mă iubești.

Dacă aplicăm însă această definiție la dragostea lui Dumnezeu, ea nu face decât să-I scadă valoarea, să-I submineze

bunătatea și să ne răpească împlinirea finală. Dacă desfătarea cu Dumnezeu Însuși nu este darul suprem și cel mai bun al dragostei, atunci Dumnezeu nu este comoara noastră cea mai de preț, jertfa Lui de Sine nu este dovada cea mai mare de îndurare, Evanghelia nu este vestea bună că păcătoșii se pot bucura de Creatorul lor, Cristos nu a suferit ca să ne aducă la Dumnezeu și sufletele noastre trebuie să-și caute împlinirea dincolo de El.

Această deformare a dragostei divine într-o încurajare la admirație față de noi înșine este foarte subtilă. Ea se strecoară în actele noastre cele mai religioase. Noi pretindem că Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru dragostea Sa față de noi. Dar dacă dragostea Lui pentru noi este în esență importanța pe care ne-o acordă El nouă, atunci cine este de fapt ținta laudelor? Aș spune că suntem dispuși să-L punem pe Dumnezeu în centru atâta timp cât El îl pune în centru pe om. Suntem gata să ne lăudăm cu crucea câtă vreme crucea este mărturia valorii noastre. Atunci cine *este* mândria și bucuria noastră?¹

UN MARE SINE SAU O MARE SPLENDOARE?

Greșeala noastră fatală este să credem că a vrea să fii fericit înseamnă a vrea să fii important. Este foarte plăcut să ți se acorde importanță. Numai că această plăcere își are rădăcina

1 Mă voi ocupa de problema bucuriei corecte în darurile lui Dumnezeu, inclusiv în oameni, în capitoul 10. Deocamdată, să ne gândim doar că atunci când Pavel spune în 1 Tesaloniceni 2:19: „Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui?”, rămâne întrebarea: Care este sursa, temelia, esența sau scopul suprem al bucuriei sale? Fără doar și poate că oamenii ne aduc bucurie. Nu încape îndoială că o conștiință curată este o sursă de bucurie (Romani 14:22). Întrebarea este: Cum se raportează această bucurie la Dumnezeu? Sunt aceste lucruri o sursă de bucurie pentru că ni-L descoperă mai mult pe El sau ne apropie de El? Nu cumva El este o bucurie pentru că ne apropie de aceste lucruri?

în propria valoare și nu în valoarea lui Dumnezeu. Această cale spre fericire este o iluzie. Și există indicii. Există indicii în fiecare inimă umană, chiar dinainte de convertirea la Cristos. Unul dintre aceste indicii este acela că nimeni nu merge la Marele Canion sau în munții Alpi ca să-și crească respectul de sine. Nu acesta este efectul în fața unei prăpăstii fără fund sau a unui pisc măreț. Și totuși, mergem în aceste locuri și o facem ca să obținem bucurie. Cum se poate una ca asta, dacă secretul sănătății și al fericirii noastre este să ni se acorde importanță? Răspunsul este că nu acesta este secretul. În clipele minunate de luminare interioară, în inimile noastre se aude o mărturie: sănătatea sufletească și fericirea adevărată nu vin atunci când privim la un mare sine, ci la o mare splendoare.

BINELE CEL MAI MARE, CEL MAI BUN, SUPREM ȘI DECISIV ÎN EVANGHELIE

Evanghelia lui Isus Cristos ne descoperă ce anume este această splendoare. Pavel o numește „lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). Două versete mai târziu el o numește „slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos”.

Când spun că *Dumnezeu este Evanghelia*, vreau să spun că binele cel mai mare, cel mai bun, suprem și decisiv al Evangheliei, fără de care niciun alt dar nu ar fi bun, este gloria lui Dumnezeu pe fața lui Cristos revelată spre satisfacția noastră veșnică. Dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu este angajamentul lui Dumnezeu de a face tot ce e necesar pentru a ne fascina cu ceea ce oferă satisfacția cea mai profundă și mai durabilă, anume cu Sine Însuși. Pentru că suntem păcătoși și nu avem dreptul și nici dorința de a fi fascinați de Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu a pus în aplicare un plan de răscum-părare prin care să ne ofere acest drept și această dorință.

Dovada supremă a dragostei lui Dumnezeu s-a materializat în faptul că L-a trimis pe Fiul Său ca să moară pentru păcatele noastre și apoi să învie, astfel încât păcătoșii să aibă dreptul de a se apropia de Dumnezeu și plăcerea de a se bucura de prezența Lui pentru veșnicie.

Pentru ca Evanghelia creștină să fie vestea bună, ea trebuie să ofere un dar absolut satisfăcător și etern pe care păcătoșii nevrednici să-l primească și de care să se bucure. Pentru ca lucrul acesta să fie adevărat, darul trebuie să îndeplinească trei condiții. Mai întâi, el trebuie să fie cumpărat cu sângele și dreptatea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Păcatele noastre trebuie să fie acoperite și mânia lui Dumnezeu împotriva noastră trebuie să fie îndepărtată, iar dreptatea lui Cristos trebuie să ne fie atribuită nouă. În al doilea rând, darul trebuie să fie fără plată și nemeritat. Nu ar exista nicio veste bună dacă ar trebui să merităm darul Evangheliei. În al treilea rând, darul trebuie să fie Dumnezeu Însuși, mai presus de toate celelalte daruri ale Sale.

Cartea de față ar fi înțeleasă greșit dacă cineva ar considera că ea minimalizează luptele care se duc pentru o înțelegere biblică a *căilor și mijloacelor* folosite de Dumnezeu în realizarea și aplicarea răscumpărării.² Faptul că această carte își concentrează atenția asupra valorii infinite pe care o are scopul suprem al Evangheliei ar trebui să ne întărească și nicide-

2 Un alt mod de a spune același lucru este că *tot* discursul clasic al lui John Murray despre *Răscumpărarea – realizată și aplicată* (eng., *Redemption – Accomplished and Applied*, Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1955) este crucial, și nu doar partea finală despre „glorificare”. Concepțiile noastre despre necesitatea, natura, perfecțiunea și amplexarea ispășirii, precum și despre chemarea efectivă, nașterea din nou, credința, pocăința, justificare, înfiere, sfințire, perseverență și unirea cu Cristos sunt cruciale. Nimic din ce afirm în această carte nu ar trebui să fie înțeles ca o minimalizare a acestor adevăruri biblice esențiale. Dimpotrivă, sper că importanța scopului (de a-L vedea și a ne desfăta cu Dumnezeu Însuși) ne va face și mai vigilenți ca să păstrăm adevărul mijloacelor.

cum să ne slăbească hotărârea de a nu compromite mijloacele extraordinare ale Evangheliei folosite de Dumnezeu ca să ne aducă până aici.

Evanghelia este vestea bună a desfătării noastre supreme și depline în gloria lui Dumnezeu arătată pe fața lui Cristos. Faptul că această desfătare a trebuit să fie cumpărată pentru păcătoși cu prețul vieții lui Cristos face ca gloria Lui să strălucească și mai puternic. Iar faptul că această desfătare este un dar gratuit și nemeritat îi sporește și mai mult strălucirea. Însă prețul plătit de Isus pentru acest dar și natura gratuită și nemeritată a darului nu sunt darul în sine. Darul este Cristos Însuși ca imagine glorioasă a lui Dumnezeu – văzută și dorită cu o bucurie veșnică.

TE-AI BUCURA ÎN CER DACĂ CRISTOS N-AR FI ACOLO?

Întrebarea critică pentru generația noastră – și pentru orice generație – este următoarea: Dacă ai ajunge în cer, unde nu mai sunt boli, și ai fi alături de toți prietenii pe care i-ai avut pe pământ, dacă ai avea toate mâncărurile care ți-au plăcut și ai putea face toate lucrurile cu care te-ai delectat, dacă ai fi înconjurat de toate frumusețile naturale pe care le-ai văzut vreodată și ai avea parte de toate plăcerile fizice pe care le-ai gustat vreodată, dacă n-ai mai experimenta conflicte umane sau dezastre naturale, ai fi împlinit în cer dacă n-ar fi acolo Cristos?

Iar pentru liderii creștini, întrebarea este aceasta: Predicăm noi, îi învățăm noi pe oameni și îi conducem într-un asemenea mod încât aceștia să fie gata să audă întrebarea și să răspundă cu un categoric *Nu*? Cum înțelegem noi Evanghelia și dragostea lui Dumnezeu? Am mers împreună cu lumea, înțelegând dragostea lui Dumnezeu nu ca pe darul de Sine, ci ca pe darul unei oglinzi în care ne place ceea ce vedem? Am prezentat

cumva Evanghelia în așa fel încât darul gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Cristos ocupă un loc marginal și nu unul central, suprem? Dacă da, mă rog ca această carte să fie unul dintre modurile în care Dumnezeu ne va trezi ca să vedem valoarea și importanța supremă a „luminii Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu”. Mă rog ca lucrarea noastră să aibă același punct central ca și lucrarea lui John Owen, marele scriitor puritan din secolul al XVII-lea, despre care Richard Daniels făcea următoarea remarcă:

Există o temă atât de importantă la John Owen, pe care el o citează atât de frecvent și de amplu, încât îndrăznesc să merg până acolo încât s-o numesc centrul teologiei lui Owen ... și anume doctrina care spune că în Evanghelie noi privim, prin Duhul Sfânt dat de Cristos, gloria lui Dumnezeu „pe chipul lui Cristos” și astfel suntem schimbați în asemănarea cu El.³

ÎI PREGĂTIM PE OAMENI PENTRU CER?

Putem noi spune cu sinceritate că oamenii din bisericile noastre sunt pregătiți pentru cerul în care Cristos Însuși, nu darurile Sale, va fi plăcerea supremă? Iar dacă ei nu sunt pregătiți cum trebuie pentru aceasta, oare vor ajunge acolo? Oare credința care ne duce în cer nu este o anticipare a ospățului lui Cristos? J. C. Ryle a ținut o predică intitulată „Cristos este totul”, inspirată din Coloseni 3:11, în care spunea:

Dar vai, cât de puțin pregătiți pentru cer sunt mulți care spun că vor „merge în cer” după moarte, pe când aici nu au o credință mântuitoare și nu-L cunosc cu adevărat pe Cristos. Aici pe pământ nu-I dai cinste lui Cristos. Nu ai părtășie cu El. Nu Îl iubești. Vai! Ce ai putea face în cer? N-ar fi un loc potrivit

3 Richard Daniels, *The Christology of John Owen* (Grand Rapids, Mich.: Reformation Heritage Books, 2004), 92.

pentru tine. Bucuriile lui n-ar fi bucurii pentru tine. Fericirea lui ar fi o fericire în care nu ai putea intra. Îndeletnicirile lui ar fi un chin și o povară pentru inima ta. O, pocăiește-te și schimbă-te înainte să fie prea târziu!⁴

Nimic nu ar face pe cineva mai de folos pe pământ decât faptul de a fi mai pregătit pentru cer. Lucrul acesta este adevărat pentru că a fi pregătit pentru cer înseamnă a-ți găsi plăcerea în a privi la Domnul Isus, iar a privi la gloria Domnului înseamnă a fi schimbat în asemănarea cu El (2 Corinteni 3:18). Nimic n-ar binecuvânta mai mult lumea aceasta decât mai mulți oameni care să fie asemenea lui Cristos. Pentru că în asemănarea cu Cristos, lumea L-ar putea vedea pe Cristos.

CEA MAI MARE NEVOIE A LUMII

Haideți ca atunci când celebrăm Evanghelia lui Cristos și dragostea lui Dumnezeu și când proslăvim darul mântuirii, s-o facem într-un asemenea mod încât oamenii să-L vadă prin toate pe Dumnezeu Însuși. Fie ca aceia care aud Evanghelia de pe buzele noastre să știe că mântuirea este darul cumpărat cu sânge prin care vedem și ne desfătăm în gloria lui Cristos. Fie ca ei să creadă și să spună: „Cristos este totul!”, sau, folosind cuvintele psalmistului, „Cei ce iubesc mântuirea Ta, să zică neîncetat: «Preamărit să fie Dumnezeu!»” (Psalmul 70:4). Nu în primul rând „Preamărită să fie mântuirea”, ci „Preamărit să fie Dumnezeu!”

Fie ca biserica lui Isus Cristos să spună cu tot mai multă tărie în glas: „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu” (Psalmul 16:5). „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul

4 J. C. Ryle într-o predică intitulată „Cristos este totul”, inspirată din Coloseni 3:11. *Holiness: Its Nature, Hindrances, Difficulties, and Roots* (1877; retipărită, Moscow, Ida.: Charles Nolan Publishers, 2001), 384.

meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu” (Psalmul 42:1-2). „Ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul” (2 Corinteni 5:8). „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine” (Filipeni 1:23).

Lumea nu are nevoie de altceva decât să vadă valoarea lui Cristos în faptele și cuvintele credincioșilor Săi pasionați de Dumnezeu. Aceasta se va întâmpla când biserica va înțelege adevărul că dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu este darul Lui de Sine și că Dumnezeu Însuși este Evanghelia.

Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos, Domnul.

L U C A 2 : 1 0 - 1 1

Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia ... V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi.

1 C O R I N T E N I 1 5 : 1 - 4

EVANGHELIA – PROCLAMARE ȘI EXPLICARE

Mă rog ca unul dintre efectele acestei cărți să fie acela că Evanghelia lui Isus Cristos este vestită – proclamată, anunțată, declarată, răspândită – în toată plinătatea ei măreață, spre a fi auzită de toată lumea. Așa reacționează omul care a auzit vestea bună. O spune altora. Iar *Evanghelie* înseamnă veste bună. Vestea bună trebuie să fie proclamată – ea trebuie să fie vestită așa cum ar fi făcut odinioară crainicul cetății.

Ascultați! Ascultați! Ascultați! Toți rebelii, răzvrătiții, disidenții și protestatarii împotriva Regelui! Ascultați hotărârea regală! Se anunță o mare zi a socotelii, o zi de dreptate și răzbunare. Dar ascultați acum, toți locuitorii împărăției Regelui! Grațierea este anunțată acum prin îndurarea Suveranului vostru. Prețul a fost plătit. Orice datorie poate fi ștearsă. Orice răzvrătire poate fi iertată. Orice dezonoare poate fi dată uitării. Nimeni nu este exclus de la această ofertă. Puneți jos armele răzvrătirii, îngenuncheați cu supunere, primiți iertarea regală ca pe un dar al dragostei Împăratului, jurați credincioșie stăpânului vostru și ridicați-vă ca supuși liberi și fericiți ai Regelui vostru.

VEȘTI! VEȘTI! VEȘTI!

Cuvântul folosit în Noul Testament pentru „Evanghelie” este *evangelion* (εὐαγγέλιον). Acesta este format dintr-un prefix care înseamnă bun sau plin de bucurie și rădăcina care înseamnă

mesaj sau veste. Cuvântul era larg folosit în lumea Noului Testament cu sensul de „mesaj al victoriei, însă era folosit și pentru mesaje cu caracter politic sau personal care aduceau bucurie.”¹ Într-o perioadă a istoriei lipsită de tipar, radio sau televiziune, mesagerul cu vestea bună aducea vestea personal. Aceasta era rostită sub forma unui anunț, pe un ton de celebrare. Mesagerul era încântat de vestea pe care trebuia s-o aducă. Aceasta era o veste *bună*.

În zilele noastre este ușor să pierdem din vedere nota de uimire în fața acestui caracter de veste al Evangheliei. Dacă vrem să înțelegem ce a fost cu adevărat vestea bună a Noului Testament, nu trebuie să uităm felul în care a fost anunțată ea în Luca 2:10-11: „Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți: căci vă aduc o *veste bună*, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.»”

Când această veste a ajuns pe pământ, efectul ei a fost extraordinar – pentru că vestea era extraordinară. Nu se mai întâmplase nimic asemănător până atunci. Și nimic asemănător nu s-a mai întâmplat de atunci și până astăzi. Ceva cu totul nou a pătruns în istorie. Am putea spune chiar că odată cu venirea lui Isus a luat ființă o istorie complet nouă.

DE CE SE BUCURĂ PRIZONIERII? VEȘTI!

Să ne gândim la o altă imagine care ar putea descrie venirea Evangheliei. De data aceasta nu este vorba de un crainic din vechime, ci de o tabără de prizonieri din vremurile noastre. Închipuți-vă niște prizonieri de război americani închiși într-un lagăr împrejmuțat cu sârmă ghimpată, fără prea multă mâncare, în condiții de igienă precară, cândva spre sfârșitul

¹ Ulrich Becker, „Gospel, Evangelize, Evangelist”, în *The New International Dictionary of New Testament Theology*, 3 vol., ed. Colin Brown (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1986), 2:107.

celui de-al Doilea Război Mondial.² În afara gardurilor, cei care i-au luat prizonieri sunt liberi și își văd de treburile lor ca și cum n-ar avea nicio grijă. Însă între garduri, soldații captivi sunt slabi, cu ochii adânciți în orbite, nebărbieriți și murdari. În fiecare zi mor câțiva dintre ei.

La un moment dat însă, cineva dintr-o baracă reușește să aducă pe ascuns un aparat radio. Prizonierii află despre lumea de dincolo de lagăr și despre situația războiului. Într-o zi, cei de dincolo de garduri asistă la o scenă foarte ciudată. Ei văd cum soldații americani slăbiți, murdari și nebărbieriți sunt plini de zâmbet și râd, iar câțiva dintre ei care mai au energia necesară strigă de bucurie și aruncă în aer cu farfuriile de tablă.

Ceea ce face ca toată scena să le pară ciudată celor din afară este faptul că nimic nu s-a schimbat. Soldații americani sunt tot prizonieri. Ei au în continuare apă și mâncare puțină, iar mulți dintre ei sunt încă bolnavi și pe moarte. Ceea ce nu se știe însă este că acești soldați au niște vești. Ei au aflat că frontul inamicului a fost penetrat. Bătălia decisivă pentru eliberare a fost câștigată, iar trupele eliberatoare se află la doar câțiva kilometri depărtare de lagăr. Libertatea este iminentă.

Iată diferența pe care o fac veștile. Creștinii au auzit vestea că Cristos a venit în lume și a purtat bătălia decisivă pentru a-L înfrânge pe Satan împreună cu moartea, păcatul și iadul. Războiul se va încheia în curând și deja este limpede cine va fi învingătorul. Cristos va câștiga și El îi va elibera pe toți cei care și-au pus nădejdea în El.

Vestea bună nu este aceea că nu există durere, moarte, păcat sau iad. Acestea există. Ci vestea bună este că Regele Însuși a venit și acești dușmani au fost înfrânți, iar dacă ne încredem

2 Prima dată am auzit această comparație la Ray Bakke, cu referire la lucrarea în centrele urbane din țara noastră. Eu am adaptat-o pentru contextul de față.

în ceea ce a făcut și în ceea ce ne promite El, vom scăpa de pedeapsa cu moartea și vom vedea gloria Eliberatorului nostru și vom trăi cu El pentru veșnicie. Această veste ne umple de speranță și de bucurie (Romani 15:13), ne eliberează de atitudinea de autocompătămire și ne ajută să-i iubim pe cei ce suferă. El ne va ajuta să perseverăm în această dragoste alimentată de speranță până când va suna trâmbița finală a eliberării și tabăra prizonierilor se va transforma într-un „pământ nou” (2 Petru 3:13).

DAR CE ÎNSEAMNĂ VESTEA?

Dar Evanghelia nu este doar o veste. Mai întâi este o veste, dar apoi este doctrină. *Doctrină* înseamnă învățătură, explicare, clarificare. Doctrina face parte din Evanghelie pentru că nu este suficient ca vestea să fie anunțată prin vocea unui crainic – ea trebuie să fie înțeleasă de mintea ascultătorului. Când crainicul anunță: „Grațierea este anunțată acum prin îndurarea Suveranului vostru”, cineva poate întreba: „Ce înseamnă «grațiere»?” Sunt multe întrebări care se nasc atunci când este anunțată vestea. „Ce preț a fost plătit?” „Cum L-am dezonorat noi pe Rege?” Când Evanghelia este proclamată, ea trebuie să fie și explicată. Ce s-ar întâmpla dacă vocea de la aparatul radio ar folosi termeni tehnici de înțelesul cărora prizonierii n-ar fi siguri? Ei ar avea nevoie de cineva care să-i explice. O veste bună imposibil de înțeles nici măcar nu este o veste, darămite una bună.

Doctrina Evangheliei contează pentru că vestea bună este atât de completă, de bogată și de minunată încât ea trebuie deschisă precum un cufăr cu comori, iar aceste comori trebuie scoase la lumină spre încântarea lumii. Doctrina este descrierea acestor comori. Doctrina descrie adevărata lor valoare și explică de ce sunt ele atât de prețioase. Ea are grijă ca diaman-

tele Evangheliei să nu fie considerate simple cristale și date la o parte. Doctrina ocrotește comorile Evangheliei de pirații cărora nu le plac diamantele, dar care fac avere schimbându-le pe alte pietre prețioase. Doctrina lustruiește giuvaierele vechi uitate pe fundul cufărului. Ea așază nestematele adevărului Evangheliei în ordine pe tapiseria stacojie a istoriei, astfel încât fiecare să poată fi admirată în locul cel mai frumos posibil pentru ea.

Și, de fiecare dată, doctrina face lucrul acesta cu capul plecat, uimită că i se îngăduie să atingă lucrurile lui Dumnezeu. Ea șoptește laude și mulțumiri atunci când mânuiește diamantele Regelui. Degetele îi tremură când se gândește la prețul lucrurilor pe care le ține în mâini. Ea înalță rugăciuni cerând ajutor ca nu cumva vreuna dintre pietre să fie minimalizată sau pusă la loc greșit. Și plecată pe genunchi, doctrina Evangheliei știe că ea slujește crainicului. Esența Evangheliei nu constă în explicarea ei. Explicarea este necesară, dar nu primordială. O scrisoare de dragoste trebuie să poată fi înțeleasă, dar gramatica și logica nu reprezintă esența ei. Dragostea este esența. Evanghelia este vestea bună. Doctrina slujește acestui fapt. Ea Îi slujește Celui ale cărui picioare sunt rănite (și frumoase!) pentru că a mers în locurile nemaiumblate cu vestea: „Veniți, ascultați vestea lui Dumnezeu! Ascultați ce a făcut Dumnezeu! Ascultați! Înțelegeți! Plecați-vă! Credeți!”

DEFINIREA VEȘTII BUNE

Care este atunci vestea bună? Care este mesajul ce trebuie să fie proclamat și explicat? De aceasta ne vom ocupa în capitolele următoare. Nu uitați însă perspectiva acestei cărți. Întrebarea nu se rezumă la aceasta: Ce este Evanghelia? Întrebarea noastră e următoarea: Care este binele suprem al Evangheliei care face ca toate celelalte aspecte ale veștii bune să fie bune?

Care este acel scop al Evangheliei care, dacă îl pierdem din vedere, înlătură tot binele din Evanghelie? La ce ne referim când spunem că Dumnezeu este Evanghelia?

*Dar eu nu țin numaidecât la viața mea,
ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau
numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea
și slujba, pe care am primit-o de la
Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia
harului lui Dumnezeu*

FAPTELE APOSTOLILOR
20:24

EVANGHELIA – SPECTRUL BIBLIC AL ÎNȚELESULUI EI

Ceea ce vom vedea în acest capitol este modul în care Biblia definește Evanghelia. Scopul final al capitolului va fi să arătăm însă că și atunci când numeroase aspecte adevărate și prețioase ale Evangheliei sunt afirmate, binele suprem și măreț al Evangheliei poate fi pierdut din vedere. Gloriile numeroase ale Evangheliei sunt minunate. Dar tocmai aceasta este ideea principală. Dacă nu vedem frumusețea supremă – adică frumusețea gloriei lui Cristos – atunci Evanghelia nu își atinge scopul. Vom reveni la această idee spre finalul capitolului. Deocamdată, haideți să privim la fațetele biblice ale diamantului Evangheliei și să ne ațintim privirile asupra gloriei pe care acestea doresc să ne-o descopere.

CUM SĂ DEFINIM EVANGHELIA?

Cum definește Biblia Evanghelia? Interesant este că Biblia (inclusiv Vechiul Testament în limba greacă¹ și Noul Testament) folosește substantivul „evanghelie” (εὐαγγέλιον) de 77 de ori, iar verbul tradus prin „a predica Evanghelia” (εὐαγγελίζω) tot de 77 de ori. De cele mai multe ori, înțelesul este presupus și nu definit. Există însă suficiente cazuri în care înțelesul este definit astfel încât nu ne putem forma o imagine clară despre semnificația Evangheliei. Am structurat capitolul de față în

1 Numai una dintre aceste apariții (εὐαγγελίζομαι) în Vechiul Testament în greacă nu apare și în Vechiul Testament protestant (Psalmii lui Solomon 11:1).

jurul acelor apariții ale cuvântului „evanghelie” care conțin definiții (sau expresii cu rol de definiții) în contextul imediat. Provocarea definirii unui termen sau a unei expresii atât de generale și de comune este să evităm cele două extreme. Una este să definim Evanghelia creștină într-un mod atât de cuprinzător încât orice lucru bun din mesajul creștin să fie numit Evanghelie, iar cealaltă extremă este să definim Evanghelia creștină într-un sens atât de restrâns încât definiția să nu acopere toate utilizările sale în Noul Testament. Sper să găsesc o cale de mijloc.

EXISTĂ UN DUMNEZEU VIU

Evanghelia include vestea bună că există un Dumnezeu viu care a creat cerul și pământul. Când Pavel și Barnaba au ajuns în Listra, un oraș din Asia Mică, Dumnezeu i-a ajutat să vindece un olog. Mulțimile au rămas înmărmurite și au exclamat: „Zei s-au pogorât la noi în chip omenesc!” (Faptele Apostolilor 14:11). Oamenii l-au numit pe Barnaba Zeus (regele zeilor) și pe Pavel Hermes (mesagerul zeilor). Preotul lui Zeus a vrut apoi să le aducă jertfe.

În acel moment însă, Pavel a început să predice Evanghelia. El a început în felul următor: „Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi; noi vă aducem o veste bună [εὐαγγελιζόμενοι], ca să vă întoarceți de la aceste lucruri deșarte la Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea, și tot ce este în ele” (Faptele Apostolilor 14:15). „Vestea bună” include adevărul că există un Dumnezeu viu care a creat toate aceste lucruri.

O veste bună fără un Dumnezeu viu care a creat universul pur și simplu nu poate exista. Niciunul dintre aspectele prețioase ale Evangheliei creștine n-ar avea vreo semnificație legată de răscumpărare dacă n-ar exista un Dumnezeu

viu care a creat cerurile și pământul. De aceea Luca, autorul cărții Faptele Apostolilor, spune că Pavel și-a început mesajul Evangheliei cu vestea bună că există ceva nespus mai mare decât ceea ce își închipuiau oamenii din Listra în religia lor: există un Dumnezeu care trăiește și care a creat toate lucrurile. Aceasta este piatra de temelie pentru clădirea Evangheliei creștine.

VENIREA AUTORITĂȚII REGALE A LUI DUMNEZEU

Evanghelia nu include doar adevărul că Dumnezeu este Creatorul care trăiește astăzi – ci include și adevărul că El este Regele universului care, în Isus Cristos, Își exercită în prezent autoritatea regală în lume pentru binele poporului Său. În Romani 10:15, apostolul Pavel citează din Isaia 52:7 pentru a arăta că Evanghelia sa a fost prezisă de Dumnezeu. „Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce *vești bune* [εὐαγγελισμοῖν], care vestește pacea, picioarele celui ce aduce *vești bune* [εὐαγγελίζομενος], care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: „*Dumnezeul tău împărățește!*”

Aceste cuvinte de final definesc o componentă fundamentală a veștii bune pe care o prezice Isaia. „Dumnezeul tău împărățește.” Domnia suverană a lui Dumnezeu este o parte esențială a Evangheliei. Isaia a văzut ziua când domnia suverană a lui Dumnezeu peste toate lucrurile va pătrunde în această lume într-un mod mai vizibil și va aduce mari binecuvântări pentru poporul lui Dumnezeu. De aceea, când Mesia cel promis a venit în lume, acesta este principalul mod în care a proclamat Evanghelia. „Isus a venit în Galileea, și propovăduia *Evanghelia lui Dumnezeu*. El zicea: „*S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelia*” (Marcu 1:14).² Cu alte cuvinte, domnia

2 Vezi și Luca 4:43, „Dar El le-a zis: «Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost

lui Dumnezeu a pătruns în această lume ca să pună lucrurile în ordine de dragul poporului Său; *de aceea*, pocăiți-vă și credeți această veste bună. De fapt, dacă faceți aceasta, sunteți parte din poporul Său. Într-o lume atât de plină de ruină și păcat, este cu neputință să existe o veste bună dacă Dumnezeu nu domnește cu autoritate regală. Dacă El nu vine cu drepturi suverane de Rege al universului, lumea nu poate cunoaște altceva decât deznădejde.

ISUS: UN MÂNTUITOR CARE ESTE CRISTOS, DOMNUL

Când mesajul și lucrarea lui Isus Cristos s-au manifestat pe pământ acum două mii de ani, a fost clar faptul că venirea Împărăției lui Dumnezeu și venirea lui Isus erau unul și același lucru. Putem vedea cum Evanghelia a fost rezumată în felul acesta în Faptele Apostolilor 8:12: „Dar când au crezut pe Filip, care *propovăduia Evanghelia* [εὐαγγελιζόμενος] *Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos*, au fost botezați, atât bărbați cât și femei.” Motivul pentru care venirea Împărăției lui Dumnezeu și venirea lui Isus erau unul și același lucru este că Isus era „Fiul lui David” de mult așteptat. El era Regele promis. Evanghelia este vestea bună că Regele promis al lui Israel a venit. Pavel începe Epistola către Romani cu această descriere a Evangheliei. Ea este „*Evanghelia* [εὐαγγέλιον] *lui Dumnezeu*, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi. *Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David*” (1:1-3).

trimis.»” Luca 8:1 adaugă: „Curând după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.” Luca 16:16 afirmă: „Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește: și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală.” Pentru o introducere excelentă la învățătura lui Isus despre Împărăția lui Dumnezeu, vezi George Eldon Ladd, *The Presence of the Future* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1996).

Când îngerii au anunțat venirea lui Isus cu ocazia primului Crăciun, ei au transmis tot acest mesaj. Aceasta era Evanghelia. Era venirea Regelui suveran, a Domnului. Era venirea lui Mesia (căci aceasta înseamnă „Cristos”) Cel promis, Fiul lui David. Iar cu această putere divină și această descendență regală, Domnul Isus Cristos avea să devină Mântuitor. „Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci *vă aduc o veste bună* [εὐαγγέλιον], care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut *un Mântuitor, care este Hristos, Domnul*” (Luca 2:10-11). Vestea bună este că Regele universului (Domnul), Mesia (Cristos), a venit ca să fie Mântuitor.

CRISTOS A MURIT PENTRU PĂCATELE NOASTRE, DUPĂ SCRIPTURI

Cum a devenit Isus, Mesia, Domnul cerului, un Mântuitor? El ne spune foarte clar: „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45). El avea să moară ca să plătească o răscumpărare pentru ca mulți să nu piară. Tot astfel, la Cina cea de Taină, El a spus: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi” (Luca 22:20). Altfel spus, când El Își va vărsa sângele, o va face pentru alții și astfel va obține „noul legământ” demult promis care făgăduia că „le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:34). Lucrul acesta Isus l-a spus clar și răspicat.

Apostolul Pavel a fost însă cel care a explicat legătura între cuvântul *evanghelie* și moartea lui Isus pentru păcatele noastre. „Vă fac cunoscut, fraților, *Evanghelia* [εὐαγγέλιον], pe care v-am propovăduit-o [εὐαγγελισόμην] ... V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: *că Cristos a murit pentru păcatele*

noastre, după Scripturi” (1 Corinteni 15:1-3). Venirea Regelui, a Domnului, a lui Mesia, a fost venirea unui Mântuitor pentru că El a murit purtând păcatele noastre, nu pe ale Lui (întrucât nu avea păcat, Evrei 4:15). Moartea Lui a fost răscumpărarea noastră pe care noi n-o puteam plăti singuri.³

ISUS, ÎNVIAT DIN MORȚI DUPĂ EVANGHELIA MEA

N-ar exista însă nicio Evanghelie dacă Isus nu ar fi înviat. Pavel a arătat foarte clar lucrul acesta în 1 Corinteni 15:17: „Și dacă n-a înviat Cristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre.” Iată de ce definiția pe care o dă Pavel Evangheliei în 1 Corinteni 15:1, 3-4 include atât moartea, cât și învierea lui Isus: „Vă fac cunoscut, fraților, *Evanghelia* [εὐαγγέλιον] ... că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi.”

Regele nu putea domni peste un popor răscumpărat dacă nu era înviat din morți. Iar dacă Regele regilor nu domnește, atunci nu există Evanghelie. Isus a spus limpede că va învia din morți⁴, iar Pavel a explicat că aceasta este o parte esențială a Evangheliei: „Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos, din sămânța lui David, *înviat din morți*, după *Evanghelia* [εὐαγγέλιον]

3 Psalmul 49:7, 8, 15 spune: „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată. ... Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuința morților, căci mă va lua sub ocrotirea Lui.”

4 Vezi Matei 12:40: „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.” Și Marcu 8:31: „Atunci a început să-i învețe că Fiul omului trebuie să pătimească mult, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât, și după trei zile să învie.” Vezi și Marcu 9:31; 10:34. Ioan 2:19: „Drept răspuns, Isus le-a zis: «Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.»”

mea” (2 Timotei 2:8).⁵ Așadar, Dumnezeu cel viu, Creatorul, Regele universului, a venit în Fiul Său, Isus Mesia, și a murit pentru păcatele noastre, fiind înviat din morți. Toate acestea reprezintă Evanghelia. Dar nu numai atât.

EVANGHELIA NU ESTE VESTEA BUNĂ FĂRĂ PROMISIUNEA DUHULUI

Când Ioan Botezătorul a predicat Evanghelia, elementul pe care l-a scos el în evidență a fost că Cel Atotputernic care va veni după el, adică Isus, nu va boteza cu apă, ci cu Duhul Sfânt și cu foc. El a zis: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii. *El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.*” Iar apoi, ca să arate că aceasta era parte din Evanghelie, Luca a spus: „Astfel *propovăduia* Ioan norodului *Evanghelia* [εὐαγγελίζετο], și-i dădea încă multe alte îndemnuri” (Luca 3:16, 18). Cuvântul „alte” presupune faptul că ceea ce a spus era parte a Evangheliei și că mai erau și „alte” lucruri care făceau parte tot din Evanghelie.

Când Isus a fost înviat și S-a înălțat din nou la cer, El nu i-a lăsat pe ucenici fără prezența și puterea Lui – fără părtașia și sprijinul Lui. El le-a spus: „... voi Îl cunoașteți [pe Duhul adevărului], căci rămâne cu voi, și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14:17-18). Cu alte cuvinte, când va veni Duhul, El va fi Duhul lui Cristos. Duhul va fi

5 Vezi și Faptele Apostolilor 13:32-33: „Și noi vă aducem vestea aceasta bună [εὐαγγελιζόμεθα] că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, *înviind pe Isus.*” Definiția pe care o dă Pavel Evangheliei în Romani 1:1-4 include învierea: „...Evanghelia [εὐαγγέλιον] lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi. Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru.”

pentru noi prezența și puterea lui Cristos Însuși. Părtășia lui Cristos, promisă în Evanghelie, are loc prin prezența Duhului în noi.

În ultimele clipe dinaintea plecării Sale, Isus a confirmat cuvintele Evangheliei rostite de Ioan Botezătorul: „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus ... Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt ... voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi” (Luca 24:49; Faptele Apostolilor 1:5, 8). Duhul Sfânt este arvuna, garanția plinătății bucuriei pe care o vom experimenta în părtășia desăvârșită cu Tatăl și Fiul în veacul care va veni (2 Corinteni 1:22; 5:5). Ceea ce face ca Evanghelia să fie vestea bună în ultimă instanță este faptul că ne vom bucura de gloria lui Dumnezeu în Cristos. Duhul Sfânt oferă experiența prezentă a acestei stări. Prin urmare, promisiunea Duhului în Evanghelie este cea care face din aceasta o veste bună.

PROMISIUNEA MÂNTUIRII PENTRU TOȚI CEI CARE CRED

Pe baza acestei vești – vestea despre lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut deja în Cristos fără a avea încă vreun efect asupra noastră – Biblia vorbește acum despre *efectele* sau *realizările* acestor evenimente care reprezintă vestea bună. Unul dintre cuvintele cele mai cuprinzătoare care descriu vestea bună cu privire la ceea ce face Dumnezeu *pentru* noi și *în* noi este *mântuirea*. În Efeseni 1:13 Pavel vorbește despre „Evanghelia mântuirii voastre”. „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (*Evanghelia* [εὐαγγέλιον] *mântuirii voastre*), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.”

Pavel spune în Romani 1:16: „Căci mie nu mi-e rușine de *Evanghelia* [εὐαγγέλιον] lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu *pentru mântuirea* fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.” Cum ar trebui să vorbim atunci despre mântuire în relație cu *Evanghelia*? Ar trebui să considerăm că mântuirea este doar rezultatul *Evangeliei* sau parte din *Evangelie*? Textul spune că *Evanghelia* este puterea lui Dumnezeu *pentru mântuire*. De aici, unii ar putea trage concluzia că mântuirea nu este parte din *Evangelie*.

Problema aici este că trebuie să facem distincția între *experiența* mântuirii anumitor persoane și *promisiunea* mântuirii prin credința în Cristos. *Experiența* efectivă a unei persoane care este mântuită nu face parte din *Evangelie*. Dar acea experiență are loc atunci când persoana în cauză crede *Evanghelia*, iar parte din ceea ce crede ea este *promisiunea* că pe baza morții și învierii lui Isus, *va fi mântuită*. Prin urmare, ce ar trebui să spunem este că *promisiunea* mântuirii este parte din *Evangelie*, însă *experiența* efectivă a mântuirii oamenilor nu face parte din ea, ci este rezultatul *Evangeliei*. Ceea ce Romani 1:16 afirmă foarte clar este că *promisiunea* mântuirii e adevărată în mod personal în viața „*fiecăruia care crede*”. Prin urmare, *Evanghelia* este într-adevăr vestea bună că, datorită morții și învierii lui Isus, mântuirea este posibilă pentru credincioși. Prin urmare, ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.

Acest cuvânt atotcuprinzător, *mântuire*, înglobează toate promisiunile *Evangeliei*, precum *promisiunea* vindecării, a ajutorării săracului, a eliberării robului, a păcii, a vieții veșnice, a răspândirii globale și a experienței atotsatisfăcătoare a gloriei lui Dumnezeu.

CEEA CE A CUMPĂRAT CRUCEA FACE DIN EA O VESTE BUNĂ

Când Isus i-a vindecat pe bolnavi, când a alungat demoni, a înviat oameni din morți și i-a ajutat pe săraci, El a exemplificat de fapt ce anume face ca „Evanghelia Împărăției” să fie o veste bună. „Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, *propovăduind Evanghelia* [εὐαγγέλιον] *Împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod*” (Matei 4:23). Când și-a început lucrarea în Nazaret, Isus a spus: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns *să vestesc săracilor Evanghelia* [εὐαγγέλιον]; *M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați*” (Luca 4:18). Acestea erau binecuvântările care caracterizează domnia lui Dumnezeu în veacul de acum într-o măsură limitată și în veacul viitor într-o măsură deplină.

Ceea ce ne arată progresia revelației, pe măsură ce Noul Testament ni se dezvăluie, este că moartea și învierea lui Cristos pentru plata păcatelor noastre constituie temelia tuturor acestor binecuvântări anunțate de Evanghelia Împărăției. Regele trebuie să moară înainte de a domni. Altminteri, dreptatea domniei Sale ar aduce doar judecată și nu mântuire. Astfel, toate binecuvântările Împărăției arătate în evangheliile trebuiau să fie cumpărate cu sângele lui Cristos. Iată de ce crucea trebuie să fie mereu centrul și temelia Evangheliei și de ce binecuvântările Evangheliei trebuie să poarte denumirea de Evanghelie numai în relație cu crucea.

VESTEA BUNĂ A PĂCII CU DUMNEZEU ȘI CU OAMENII

Pe lângă vindecare, ajutorarea săracilor și eliberarea robilor, care sunt anunțate de Isus ca fiind vestea bună, Pavel și Petru vorbesc despre pacea cu Dumnezeu, viața veșnică și răspândirea globală ca făcând parte din vestea bună. De exemplu,

Petru spune despre Evanghelia trimisă de Dumnezeu prin Isus că „El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit *Evanghelia* [εὐαγγελιζόμενος] *păcii*, prin Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 10:36). Pavel afirma că trebuie să avem picioarele încălțate cu „râvna *Evangheliei* [εὐαγγελίου] *păcii*” (Efeseni 6:15). Această pace pe care o promite și o aduce Evanghelia este mai întâi între om și Dumnezeu (Romani 5:10; 2 Corinteni 5:18), iar apoi între oameni. Când oameni din grupuri etnice diferite împărtășesc aceeași împăcare pe verticală, ea produce și o împăcare pe orizontală (Efeseni 2:14-18).

VEȘTEA BUNĂ PROMITE VIAȚA VEȘNICĂ

Efectul acestei păci cu Dumnezeu este viața veșnică. Și aceasta face ca Evanghelia lui Cristos să fie vestea bună. Pavel spune în 2 Timotei 1:10: „[Harul lui Dumnezeu] a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin *Evanghelia* [εὐαγγελίου].” Evanghelia arată clar ce anume a realizat Dumnezeu prin moartea și învierea lui Isus, adică „viața și neputrezirea”. William Mounce spunea că „«neputrezirea» [ὀφθαρσίων], când este unită cu ζωή «viața», este sinonimă cu viața veșnică.”⁶ Cred că are dreptate. Motivul pentru care Evanghelia aduce la lumină viața veșnică este că ea explică foarte clar *de ce* e posibilă viața veșnică (moartea și învierea lui Isus) și *ce* va fi viața veșnică (viața împreună cu Cristos cel înviat).

„TOATE NEAMURILE VOR FI BINECUVÂNTATE ÎN TINE”

Vestea bună despre tot ce a realizat Cristos prin moartea și învierea Lui cuprinde toate națiunile pământului. Aceasta nu se referă doar la amploarea răspândirii veștii bune, ci

⁶ William Mounce, *Pastoral Epistles, Word Biblical Commentary*, vol. 46 (Nashville: Thomas Nelson, 2000), 485.

este parte din motivul pentru care vestea bună este bună. Evanghelia Împărăției nu ar fi o veste bună dacă regele nu ar domni peste toate popoarele. Pavel descrie în mod explicit binecuvântarea națiunilor ca fiind parte din Evanghelie. De exemplu, în Galateni 3:8 el spune: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, *a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună* [προευγγελισατο]: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.»” Predicarea Evangheliei înseamnă anunțarea veștii bune că toate națiunile vor fi binecuvântate prin Avraam – adică prin moartea și învierea seminței lui Avraam, Isus Cristos (Galateni 3:16).

Mesajul Evangheliei include adevărul „că adică *Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi*, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, *prin Evanghelie* [εὐαγγελίου]” (Efeseni 3:6). Faptul că mântuirea națiunilor are loc „prin Evanghelie” nu înseamnă că Evanghelia este definită fără promisiunea acestei mântuiri, ci înseamnă că promisiunea mântuirii universale a Neamurilor, pe baza morții și învierii lui Isus, este mijlocul de realizare a acestei mântuiri. Mântuirea *efectivă* a națiunilor are loc prin *promisiunea* cumpărată cu sânge a mântuirii Neamurilor în Evanghelie. Dacă Evanghelia ar fi locală, ea nu ar mai fi Evanghelie.

„EVANGHELIA HARULUI LUI DUMNEZEU”

Evanghelia conține vestea despre temelia ei. Temelia veștii bune este harul lui Dumnezeu. Iată de ce Pavel își numește mesajul „Evanghelia harului lui Dumnezeu”. Una dintre mărturiile sale cele mai impresionante se găsește în aceste cuvinte din Faptele Apostolilor 20:24: „Dar eu nu țin numai de câțiva la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai

să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc *Evanghelia* [εὐαγγέλιον] *harului lui Dumnezeu*." Nu o singură dată, el numește *Evanghelia* „Cuvântul harului Său” (Faptele Apostolilor 14:3; 20:32). *Evanghelia* este vestea bună despre promisiunea harului lui Dumnezeu pentru păcătoși și despre modul în care Dumnezeu Își împlinește această promisiune prin Cristos.

Harul este binecuvântarea fără plată a lui Dumnezeu care se revarsă din inima Sa către păcătoșii vinovați și nevrednici. Așadar, în ceea ce privește mântuirea noastră, el este opusul inițiativei sau meritului omenesc. La aceasta se referă Pavel în afirmația sa fundamentală: „Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har” (Romani 11:6). În această afirmație, el se referă la faptul că suntem aleși de Dumnezeu: „Este o rămășiță datorită unei *alegeri*, prin har” (Romani 11:5). Înainte ca noi să fi făcut orice lucru bun sau rău, Dumnezeu ne-a ales în Cristos. Caracterul gratuit al harului este subliniat pentru că originea sa este în veșnicie, unde am fost aleși: „În El, Dumnezeu ne-a ales *înainte de întemeierea lumii* ... spre lauda slavei *harului Său*” (Efeseni 1:4, 6). Harul lui Dumnezeu este temelia tuturor binecuvântărilor *Evangheliei*.

MOARTEA LUI ISUS FACE CA HARUL EVANGHELIEI LUI DUMNEZEU SĂ FIE DREPT

Actul hotărâtor al harului lui Dumnezeu a fost evenimentul central al întrupării și suferinței lui Cristos: „Căci cunoașteți *harul Domnului nostru Isus Hristos*. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9). Isus a suferit și a murit „pentru ca, *prin harul lui Dumnezeu*, El să guste moartea pentru toți” (Evrei 2:9). Moartea lui Isus în locul nostru a fost acel act al

harului lui Dumnezeu care face ca toate actele harului să fie drepte în ochii lui Dumnezeu. Iertarea vinovatului nu este în mod evident un act de dreptate din partea unui judecător („Cel ce iartă pe vinovat și osândește pe cel nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului”, Proverbe 17:15). Prin urmare, pentru că Dumnezeu este în aceeași măsură plin de har, El L-a trimis pe Cristos să suporte pedeapsa dreaptă pentru păcatul nostru, ca „să-Și arate neprihănirea/dreptatea Lui” (Romani 3:25). „Pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate dreptatea Lui în așa fel încât, să fie drept, și totuși să socotească drept pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26). Prin urmare, Dumnezeu este drept atunci când este plin de har în Evanghelie.

HARUL EVANGHELIEI ESTE TEMELIA TUTUROR PROMISIUNILOR BUNE

Din acest act central al harului Evangheliei curge un șuvoi de binecuvântări pline de har ale Evangheliei. Chemarea lui Dumnezeu care ne-a trezit din somnul păcatului și al morții se datorează harului. Dumnezeu „ne-a dat o *chemare* sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după *harul* care ne-a fost dat în Cristos Isus” (2 Timotei 1:9). Noi am răspuns cu credință nu pentru că voia noastră ar fi fost supusă din fire. Dimpotrivă, am crezut pentru că harul lui Dumnezeu ne-a dat puterea să credem. „Căci *prin har* ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8). „Și *harul* Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus” (1 Timotei 1:14). Luca spune despre Apolo că atunci când a lucrat în Ahaia „a ajutat mult, *prin harul* lui Dumnezeu, pe cei ce crezuseră” (Faptele Apostolilor 18:27). Credința oricărui dintre noi se datorează lucrării pline de putere a harului lui Dumnezeu – harul

făcut posibil prin sângele lui Cristos. Iar acest har cumpărat cu sânge este esențial pentru ceea ce face ca vestea bună să fie bună.

În prezența acestui dar plin de har al credinței, Dumnezeu ne îndreptățește „prin harul Său” (Romani 3:24; Tit 3:7), ne iartă fărădelegile „după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7), ne mântuiește „prin harul Domnului Isus” (Faptele Apostolilor 15:11), ne „umple cu orice har” pentru „*orice faptă bună*” (2 Corinteni 9:8), face ca harul Lui să ne fie suficient în toate slăbiciunile noastre (2 Corinteni 12:9), ne permite „prin harul lui Dumnezeu” să *lucrăm mai mult* decât ne-am închipuit că am putea lucra (1 Corinteni 15:10), ne oferă „har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16) și ne dă „o mângâiere veșnică și o bună nădejde” (2 Tesaloniceni 2:16), pentru ca în final „Numele Domnului nostru Isus Cristos să fie proslăvit în voi, și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1:12).

Cu alte cuvinte, orice binecuvântare de care se bucură păcătoșii răscumparați are ca temelie harul lui Dumnezeu și vine prin puterea acestui har. Prin har, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul să moară și prin această moarte avem tot ce ne este necesar pentru a fi veșnic fericiți în Dumnezeu. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32). Evanghelia este vestea bună că, fiindcă Dumnezeu nu L-a cruțat pe Cristos, El va face totul în atotputernicia Sa pentru a ne dărui tot ce este bun.

**NICIUN LUCRU BUN DIN EVANGHELIE NU ESTE BUN FĂRĂ
BINELE SUPREM: DUMNEZEU**

Acum trebuie să subliniem ideea acestei cărți. Mesajul ei central este că evenimentele și binecuvântările prețioase ale Evangheliei despre care am vorbit în acest capitol nu sunt

suficiente ca să facă din Evanghelie vestea bună. Ceea ce face ca Evanghelia să fie vestea bună la modul final și suprem nu a fost amintit încă. Am văzut doar o frântură din aceasta în secțiunea despre Duhul Sfânt, atunci când am spus:

Când va veni Duhul, El va fi Duhul lui Cristos. Duhul va fi pentru noi prezența și puterea lui Cristos Însuși. Părtășia lui Cristos, promisă în Evanghelie, are loc prin prezența Duhului în noi. ... Ceea ce face ca Evanghelia să fie vestea bună în ultimă instanță este faptul că ne vom bucura de gloria lui Dumnezeu în Cristos. Duhul Sfânt oferă experiența prezentă a acestei stări. Prin urmare, promisiunea Duhului în Evanghelie este cea care face din aceasta o veste bună.

Am văzut o altă frântură atunci când am remarcat că Evanghelia ne oferă „prin harul Său ... o bună *nădejde*” (2 Tesaloniceni 2:16), pentru ca în final „Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie proslăvit în voi, și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1:12).

În general însă, lucrurile bune menționate în acest capitol ca fiind părți esențiale ale Evangheliei nu reprezintă binele suprem al Evangheliei și n-ar fi deloc bune pentru noi dacă nu am vedea și nu am primi binele suprem pe care încă nu l-am amintit. Acest bine este Dumnezeu Însuși, văzut și dorit în toată gloria Sa. Cine se concentrează asupra fațetelor unui diamant fără să vadă frumusețea întregului îi face o nedreptate diamantului. Ascultătorii Evangheliei care nu văd gloria lui Cristos, chipul lui Dumnezeu, în toate evenimentele și darurile Evangheliei nu văd de fapt ce anume face în ultimă instanță ca Evanghelia să fie vestea bună. Dacă accețiți tot ce am spus în acest capitol despre diversele fațete ale Evangheliei, însă într-un mod care nu face din gloria lui Dumnezeu în Cristos

comoara ta supremă, atunci nu ai primit Evanghelia cu toată inima.

Doar atunci când *evenimentele* Evangheliei din Vinerea Mare și din Duminica Paștilor și *promisiunile* Evangheliei referitoare la justificare și viața veșnică te determină să-L admiri și să-L primești pe Dumnezeu *Însuși* ca bucuria ta cea mai mare, doar atunci poți spune că ai primit Evanghelia lui Dumnezeu cu toată inima. Ai primit câteva dintre darurile Sale. Te-ai bucurat de câteva dintre răsplățile Sale. Te-ai minunat de câteva dintre minunile Sale. Dar nu ai înțeles încă de ce au venit darurile, răsplățile și minunile. Ele au venit cu un singur scop mare: ca tu să privești pentru totdeauna la gloria lui Dumnezeu în Cristos, și privind la ea să devii acel om care își găsește plăcerea în Dumnezeu mai mult decât în orice, iar găsimdu-ți plăcerea în El să exprimi frumusețea și valoarea Lui supremă cu o strălucire și o fericire tot mai mare, pentru eternitate.

Ajungem astfel la capitolul următor unde vom vorbi despre scopul suprem al Evangheliei – *binele* suprem pe care îl oferă vestea *bună*. L-am numit deja, însă acum se impune să-l prezint așa cum apare în Scripturi.

*Suie-te pe un munte înalt, ca să
vestești Sionului vestea cea bună;
înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești
Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți
glasul, nu te teme, și spune cetăților lui
Iuda: „Iată Dumnezeuul vostru!”*

I S A I A 40 : 9

EVANGHELIA – „IATĂ DUMNEZEUL VOSTRU!”

În capitolul precedent am prezentat sensul biblic mai larg al Evangheliei creștine. El include existența Dumnezeului viu și venirea Sa în istorie cu autoritate regală peste toate lucrurile ca Regele lui Israel și Domnul universului îndelung așteptat. Acest Rege a fost Isus Cristos, Mesia, Mântuitorul. El a împlinit așteptările din Vechiul Testament cu privire la Fiul lui David, a murit pentru păcatele noastre, a fost îngropat și a înviat victorios împotriva lui Satan, a morții și a iadului. El a promis că Duhul Său va fi cu noi și ne va ajuta. Pe baza morții și învierii Sale, Evanghelia ne promite o mântuire măreață – vindecare de boli și eliberare de sub asuprire, pace cu Dumnezeu și cu alți credincioși, justificare prin credință, fără faptele Legii, iertare de păcate, transformare în asemănare cu chipul lui Cristos, viață veșnică și includerea tuturor oamenilor din orice popor în această mântuire.

CRISTOS A SUFERIT PENTRU A NE ADUCE LA DUMNEZEU

Ideea pe care am subliniat-o însă a fost că binele suprem al Evangheliei nu este cuprins în acest set de daruri ale Evangheliei. Dorința mea aprinsă în această carte este să arăt cât mai clar cu putință că predicatorii pot vorbi despre aceste aspecte extraordinare ale Evangheliei și totuși să nu spună nimic despre scopul ei. Aceștia pot afirma nenumărate lucruri adevărate și minunate despre Evanghelie și totuși să nu-i ducă

pe oameni acolo unde ne duce Evanghelia. Oamenii pot auzi Evanghelia predicată sau o pot citi în Bibliile lor și totuși să nu înțeleagă scopul ei final care face ca vestea bună să fie cu adevărat bună.

Ceea ce face ca toate evenimentele petrecute în Vinerea Mare și în Duminica Paștilor și toate promisiunile pe care ni le asigură acestea să fie o veste bună este faptul că ele ne conduc la Dumnezeu. „Cristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, *ca să ne aducă la Dumnezeu*” (1 Petru 3:18). Iar atunci când ajungem acolo, Dumnezeu Însuși este Cel care ne va împlini sufletele pentru totdeauna. Toate celelalte lucruri din Evanghelie au rolul de a ne arăta gloria lui Dumnezeu și de a înlătura orice obstacol care există în El (precum mânia Lui) și în noi (cum ar fi răzvrătirea noastră) pentru ca noi să ne putem bucura de El o veșnicie. Dumnezeu este Evanghelia. Cu alte cuvinte, El face ca vestea bună să fie bună. Nimic mai puțin de atât nu poate face din Evanghelie o veste bună. Dumnezeu este darul cel mai înalt, darul suprem care face ca vestea bună să fie bună. Atâta timp cât oamenii nu vor folosi Evanghelia ca să ajungă la Dumnezeu, ei o vor folosi în mod greșit.

JUSTIFICAREA REZOLVĂ CEA MAI MARE PROBLEMĂ A NOASTRĂ

Înainte de a prezenta suportul biblic al acestei afirmații, dați-mi voie să încerc să arăt cum până și unele dintre fațetele cele mai strălucitoare ale diamantului Evangheliei ne pot atrage privirile atât de mult încât să nu vedem gloria lui Dumnezeu reflectată în diamantul ca întreg.

Să ne uităm, de exemplu, la justificare. Pentru mine nu sunt multe fațete ale Evangheliei mai prețioase decât aceasta. Am scris o carte întregă în dorința de a arăta de ce această doctrină este esența Evangheliei și de ce include ea faptul că

dreptatea lui Cristos ne este atribuită nouă doar prin credință și fără faptele Legii.¹ Nu vreau să intru aici în această apologie, cu excepția câtorva citate din partea unor voci consacrate. De exemplu, G. C. Berkouwer scria: „Mărturia justificării divine atinge viața omului în esența ei, în punctul relației sale cu Dumnezeu. Ea definește predicarea Bisericii, existența și progresul vieții de credință, temelia siguranței umane și perspectiva omului asupra viitorului.”²

Nevoia fundamentală a omului căreia i se adresează Evanghelia este împlinită de darul justificării. Noi nu suntem doar străini de Dumnezeu, ci ne aflăm sub mânia Lui (Ioan 3:36; Romani 1:18; 5:9; Galateni 3:10). Aceasta înseamnă că lucrul care trebuie să se schimbe în mod fundamental este mânia lui Dumnezeu împotriva noastră cauzată de păcatul nostru care Îl dezonorează pe Dumnezeu (Romani 3:23). Noi suntem incapabili să-L schimbăm pe Dumnezeu. Nu ne putem plăti singuri datoria. „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării” (Psalmul 49:7). De aceea, în marea Sa îndurare, Dumnezeu a intervenit oferindu-L pe Cristos ca ispășire pentru mânia lui Dumnezeu (Romani 3:25). Cristos a preluat blestemul pe care-l meritam noi (Galateni 3:13). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24).

MARELE SCHIMB

Dar nu numai că păcatele noastre sunt trecute în contul Lui, ci și dreptatea Lui este trecută în contul nostru. Acesta a fost numit „marele schimb”. De pildă, J. I. Packer scrie: „Judecătorul îi declară pe păcătoșii vinovați scutiți de pedeapsă și neprihă-

1 John Piper, *Counted Righteous in Christ: Should We Abandon the Imputation of Christ's Righteousness?* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2002).

2 G. C. Berkouwer, *Faith and Justification* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1954), 17.

niți în ochii lui. *Marele schimb* nu este o ficțiune juridică, nici o prefăcătorie arbitrară sau un simplu joc de cuvinte din partea lui Dumnezeu, ci o realizare costisitoare.”³ Afirmatia biblică despre „marele schimb” apare în 2 Corinteni 5:21: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim dreptatea lui Dumnezeu în El.”

Astfel, justificarea are aceste două laturi: înlăturarea păcatului datorită faptului că Cristos poartă blestemul nostru și acordarea neprihănirii deoarece suntem în Cristos și dreptatea Lui este trecută în contul nostru.⁴ Astfel, Calvin definește justificarea ca fiind „acceptarea cu care Dumnezeu ne primește în grația Sa ca oameni drepti. Și spunem că ea constă în iertarea păcatelor și atribuirea dreptății lui Cristos.”⁵ Tot astfel, și Luther (care a afirmat că doctrina despre justificare este crezul care stabilește dacă biserica rămâne în picioare sau cade⁶) a afirmat ambele aspectele ale justificării: „Cristos a luat asupra Lui toate păcatele noastre și a murit pe cruce pentru ele”, iar „ei sunt drepti deoarece cred în Cristos, a cărui dreptate îi acoperă și le este atribuită.”⁷

JUSTIFICAREA ESTE ESENȚA EVANGHELIEI, NU BINELE EI CEL MAI ÎNALT

Așadar, protestanții au privit doctrina justificării (numai prin har, numai prin credință, numai pe baza sângelui și dreptății

3 J. I. Packer, „Justification in Protestant Theology” în *Honoring the People of God, the Collected Shorter Writings of J. I. Packer*, 4 vol. (Carlisle, Cumbria, UK: Paternoster, 1999), 4:227. Italicele adăugate.

4 Apărarea acestei declarații a fost scopul cărții citate mai sus: John Piper, *Counted Righteous in Christ*.

5 Jean Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, 2 vol., ed John T. McNeill, trad. Ford Lewis Battles (Philadelphia: Westminster Press, 1960), 1:727 (III.11.2).

6 Citat în Packer, „Justification in Protestant Theology”, 19.

7 Citat în *ibid.*, 225-226.

lui Cristos, numai pentru gloria lui Dumnezeu, descrisă cu autoritate numai în Scriptură) ca fiind „esența Evangheliei biblice”⁸. Sunt de acord cu această poziție. Sunt încântat să numesc justificarea drept esența Evangheliei. Numai că limbajul acesta („esența” sau „centrul”) este ambiguu. Ce înseamnă el? Când spun „esență” mă refer la faptul că justificarea rezolvă problema cea mai mare existentă între Dumnezeu și om în modul cel mai direct (vezi mai sus) și devine, astfel, sursa de sprijin a tuturor celorlalte beneficii ale Evangheliei.

Acest lucru conferă o latură specială întrebării fundamentale a acestei cărți: De ce este justificarea o veste bună? Ce anume este bun în a fi justificat doar prin credință? Sau, în sens mai larg, de ce este o veste bună Evanghelia în centrul căreia se află justificarea prin credință? Ei bine, foarte puțini oameni pun această întrebare fiindcă a fi iertat de păcat, a fi achitat de o crimă capitală și a fi socotit drept înaintea unui Dumnezeu sfânt reprezintă într-un mod atât de evident o situație fericită încât pare irelevant să ne mai întrebăm de ce este aceasta o veste bună.

Eu sunt de părere însă că trebuie să punem această întrebare cu toată seriozitatea, pentru că răspunsul ei este de o importanță infinită. Orice om ar trebui să răspundă la întrebarea: „De ce este pentru tine o veste bună faptul că păcatele îți sunt iertate?” „De ce este pentru tine o veste bună faptul că ești drept înaintea Judecătorului universului?” Motivul pentru care trebuie să ne punem această întrebare este că există răspunsuri aparent biblice care ignoră complet

8 „Esența Evangheliei biblice a fost [pentru Reformatori] darul fără plată al dreptății și justificării oferit de Dumnezeu. Acesta a fost suma și conținutul acelei *sola fide - sola gratia - solo Christo - sola Scriptura - soli Deo Gloria* care a reprezentat tema permanentă a predicării, a discuțiilor, a laudelor și a rugăciunilor lor.” Ibid., 219.

darul lui Dumnezeu Însuși. Cineva ar putea răspunde: „Este o veste bună că sunt iertat deoarece nu vreau să merg în iad.” Altcineva ar putea răspunde: „Este o veste bună că sunt iertat deoarece este îngrozitor să ai conștiința încărcată și simt o mare ușurare când mă gândesc că păcatele îmi sunt iertate.” Sau altcineva ar putea zice: „Vreau să merg în cer.” Atunci trebuie să întrebăm însă *de ce* vrea să meargă persoana aceea în cer. Răspunsul ar putea fi: „Pentru că alternativa este dureroasă.” Sau „pentru că soția mea este acolo”. Sau „pentru că va fi un cer nou și un pământ nou unde dreptatea și frumusețea vor fi în sfârșit omniprezente”.

Ce este greșit la toate aceste răspunsuri? Pe bună dreptate, nimeni nu ar trebui să-și dorească să meargă în iad. Apoi, iertarea chiar eliberează o conștiință vinovată. Mai mult, în cer vom fi împreună cu cei dragi care au murit în Cristos și vom scăpa de chinul iadului, bucurându-ne în schimb de dreptatea și frumusețea de pe noul pământ. Toate acestea sunt adevărate. Atunci ce este greșit la aceste răspunsuri? Greșit este faptul că ele nu-L privesc pe Dumnezeu ca fiind binele final și suprem al Evangheliei. Ele nu exprimă dorința supremă de a fi cu Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu nici nu apare în aceste răspunsuri, ci doar darurile Lui. Aceste daruri sunt prețioase, dar ele nu sunt Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu nu este prețuit ca darul suprem al Evangheliei, ele nu sunt Evanghelia. Altfel spus, dacă Dumnezeu nu este prețuit ca darul suprem al Evangheliei, niciunul dintre daruri nu poate fi Evanghelia sau vestea bună. Iar dacă Dumnezeu este prețuit ca darul de valoare supremă al Evangheliei, atunci ne vom bucura și de aceste daruri mai mici.

Justificarea nu este un scop în sine. La fel nu este nici iertarea păcatelor sau atribuirea dreptății. Nici salvarea de la iad, intrarea în cer, eliberarea de boală sau robie, viața

veșnică, dreptatea, îndurarea sau frumusețile unei lumi lipsite de durere. Niciuna dintre aceste fațete ale diamantului Evangheliei nu este binele cel mai mareț sau binele suprem al Evangheliei. Un singur lucru este: să-L vedem pe Dumnezeu Însuși și să ne bucurăm de El, să fim schimbați în asemănarea cu chipul Fiului Său pentru a ne desfăta tot mai mult și a arăta tot mai mult frumusețea și valoarea infinită a lui Dumnezeu.⁹

DE CE VREAU SĂ FIU IERTAT?

Îngăduiți-mi să ilustrez printr-un exemplu ceea ce vreau să spun. Să presupunem că într-o dimineață mă trezesc și, în drum spre baie, mă împiedic de niște rufe murdare pe care soția mea le-a lăsat aruncate pe jos în hol. În loc să mut rufele pur și simplu, păstrându-mi atitudinea pozitivă față de soția mea, reacționez în mod cu totul exagerat și îi spun ceva aspru de îndată ce se trezește. Soția mea pune rufele la loc și coboară în bucătărie înaintea mea. Tăcerea din jur și propria-mi conștiință îmi spun că în relația noastră există o mare problemă.

În timp ce cobor și eu, conștiința mă mustră. Da, rufele n-ar fi trebuit să se afle acolo. Da, mi-aș fi putut rupe gâtul împiedicându-mă. Numai că aceste gânduri sunt vocea firii mele pământești care se apără pe sine. Adevărul este că vorbele mele au fost total deplasate. Nu numai că asprimea mea a fost exagerată în comparație cu gravitatea greșelii, dar mai mult, Biblia îmi spune să trec cu vederea greșeala. „Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?” (1 Corinteni 6:7).

Când intru în bucătărie, răceala plutește în aer, iar soția îmi întoarce spatele ostentativ și lucrează ceva la masă. Ce ar trebui să se întâmple în această situație? Răspunsul este clar:

⁹ Vezi Capitolul 11 pentru explicarea relației între scopul de a-L vedea pe Dumnezeu și scopul de a fi ca Dumnezeu.

trebuie să-i cer iertare. Aceasta ar fi soluția potrivită. Iată însă și analogia: De ce vreau să mă ierte? Ca să-mi facă apoi micul dejun preferat? Ca să scap de sentimentele de vinovăție și să mă pot concentra la munca mea peste zi? Ca să am parte de momente plăcute diseară împreună cu ea? Ca să nu ne vadă copiii certați? Ca să recunoască în final că rufele n-ar fi trebuit lăsate acolo?

Este posibil ca toate aceste dorințe să mi se îndeplinească. Numai că toate sunt motive greșite pentru care vreau să fiu iertat. Iată ce lipsește: Vreau să fiu iertat ca să am parte din nou de părtășia plăcută a soției mele. Ea este motivul pentru care vreau să fiu iertat. Vreau ca relația mea cu ea să fie restaurată. Iertarea este doar un mod de a da la o parte obstacolele care ne împiedică să ne uităm din nou unul la celălalt cu bucurie.

AI FI FERICIT ÎN CER DACĂ DUMNEZEU N-AR FI ACOLO?

Idea pe care urmăresc s-o ilustrez în această carte este că toate evenimentele și binecuvântările mântuitoare ale Evangheliei sunt mijloace de a înlătura obstacolele care ne împiedică să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să ne bucurăm de El tot mai mult. Ispășirea, răscumpărarea, iertarea, atribuirea, sfințirea, eliberarea, vindecarea, cerul – toate acestea sunt vestea bună pentru un singur motiv: ele ne aduc la Dumnezeu ca să ne putem bucura de El pentru eternitate. Dacă noi credem că toate aceste lucruri s-au petrecut și în viața noastră, dar nu le primim cu scopul de a ajunge la Dumnezeu, atunci ele nu s-au petrecut cu adevărat. Cristos nu a murit ca să ierte niște păcătoși care pun alte lucruri mai presus de dorința de a-L vedea pe Dumnezeu și de a se bucura de El. Iar cei care ar fi fericiți în cer și fără Cristos nu vor ajunge acolo. Evanghelia nu este o cale de a-i duce pe oameni în cer; este o cale de a-i duce la Dumnezeu. Este un mod de a depăși orice obstacol care

stă în calea bucuriei veșnice în Dumnezeu. Dacă nu-L dorim pe Dumnezeu mai presus de orice, nu am fost convertiți cu adevărat de Evanghelie.

CARE ESTE BINELE SUPREM CARE FACE CA EVANGHELIA SĂ FIE VESTEA BUNĂ?

Așadar, trebuie să ne întoarcem acum la fundamentul biblic al acestui adevăr. Am văzut definiția biblică a Evangheliei în sens larg și ne-am concentrat atenția asupra esenței Evangheliei în justificare. Acum trebuie să întrebăm: Care este binele suprem al Evangheliei? Care este scopul ei? Care este binele suprem care face ca toate celelalte aspecte ale Evangheliei să fie bune?

Pentru aceasta, ne oprim mai întâi la o declarație extraordinară a Evangheliei din Vechiul Testament, în Isaia 40:9: „Suiete pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună [ὁ εὐαγγελιζόμενος, LXX]; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună [ὁ εὐαγγελιζόμενος, LXX]; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: «*Iată Dumnezeuul vostru!*»”

MAREA DORINȚĂ A EVANGHELIEI: ARATĂ-MI SLAVA TA

Binele suprem pe care moartea și învierea lui Cristos l-au făcut cu putință și pe care îl oferă Evanghelia este acesta: „Iată Dumnezeuul vostru!” Moise a cerut acest dar atunci când s-a luptat pentru a beneficia de prezența lui Dumnezeu în călătoria spre Țara Promisă: „Moise a zis: «Arată-mi slava Ta!»” (Exodul 33:18). Regele David a exprimat unicitatea acestei binecuvântări în Psalmul 27: „Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, *ca să privesc frumusețea Domnului*, și să mă minunez de Templul Lui. ... Inima îmi zice din partea Ta: «Caută Fața

Mea!» Și *Fața Ta, Doamne, o caut!*” (vv. 4, 8). Amintirea acestor întâlniri cu Dumnezeu îl încurajează pe David în suferințele sale: „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă. *Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava*” (Psalmul 63:1-2).

Noi știm că este imposibil să-L vedem pe Dumnezeu în două sensuri: din punct de vedere *moral* noi nu suntem suficient de buni, în starea noastră căzută, și am fi mistuiți de focul sfințeniei Sale dacă L-am vedea pe deplin așa cum este. De aceea Dumnezeu i-a arătat lui Moise spatele și nu fața: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” (Exodul 33:20). Așa că Dumnezeu l-a pus pe Moise într-o stâncă, a trecut pe lângă el și a zis: „Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea” (v. 23).

Imposibilitatea de a-L vedea pe Dumnezeu nu se datorează însă doar condiției noastre morale, ci și faptului că El este Dumnezeu și noi nu. Acesta pare să fie înțelesul versetului din 1 Timotei 6:16: „[El este] singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică! Amin.” Pentru ființele create este pur și simplu imposibil să privească la Creatorul lor și să-L vadă așa cum este.¹⁰

10 Pasajele din Scriptură care par să facă excepție de la acest principiu (ca de exemplu Geneza 32:30, „Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); «căci», a zis el, «am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață»”) le înțeleg ca afirmații similare cu Psalmul 27:4, 8, unde a vedea fața lui Dumnezeu înseamnă a vedea reflexii și dovezi ale strălucirii și bunătății Sale. Unele dintre aceste reflexii ale lui Dumnezeu sunt atât de uimitoare încât martorii spun că L-au văzut pe Dumnezeu – însă nu ar trebui să înțelegem aceasta ca pe o vedere nemijlocită. John Sailhamer comentează pe marginea textului din Geneza 32:30: „Afirmația lui Iacov nu înseamnă în mod necesar că «omul» cu care s-a luptat Iacov era de fapt Dumnezeu. Mai degrabă, la fel cum se

De aceea, faptul de a-L vedea pe Dumnezeu în Vechiul Testament era unul mijlocit. Întotdeauna exista ceva la mijloc. Dumnezeu S-a revelat prin fapte (Psalmul 77:11-13), prin vedenii (de ex., Ezechiel 1:28), prin natură (Psalmul 19:1) și prin îngeri (Judecători 13:21-22), dar mai ales prin Cuvântul Său: „Domnul nu înceta să Se *arate* în Silo; căci Domnul Se *descoperea* lui Samuel, în Silo, *prin cuvântul Domnului*” (1 Samuel 3:21).

GLORIA DOMNULUI SE VA DESCOPERI – ÎN ISUS CRISTOS

Va veni însă ziua când gloria Domnului se va descoperi și va fi văzută într-un mod nou. Aceasta a fost cea mai mare speranță și așteptare din Vechiul Testament. „Un glas strigă: «Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeuul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtoarele în vâlcele! Atunci se va descoperi *slava Domnului*, și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit»” (Isaia 40:3-5). „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și *slava Domnului* răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și *slava Lui se arată peste tine*. Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale” (Isaia 60:1-3). „Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile și toate limbile; ele vor veni și vor *vedea slava Mea*” (Isaia 66:18).

Zorii acestei zile s-au ivit odată cu venirea lui Isus. El a fost Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat, manifestarea în trup a gloriei lui Dumnezeu. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. ...

întâmplă și cu celelalte afirmații similare (de ex., Judecători 13:22), când cineva vedea pe «Îngerul Domnului» era acceptabil să spună că a văzut fața lui Dumnezeu.” *Genesis*, în *The Expositor's Bible Commentary*, 12 vol., ed. Frank E. Gaebelin (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1990), 1:210.

Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:1, 14). Când El a făcut minuni, gloria pe care au văzut-o cei ce au crezut a fost gloria lui Dumnezeu. Isus i-a spus Martei chiar înainte să-L învie din morți pe fratele ei, Lazăr: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:40).

DUMNEZEU S-A ARĂTAT MAI MULT DECÂT AU VISAT PROFEȚII

Gloria Domnului a fost descoperită lumii într-un mod mai bogat și mai minunat decât și-au imaginat profeții. Ei au știut că Mesia va veni și va întruchipa dreptatea și credințioșia lui Dumnezeu cum n-o mai făcuse nimeni înainte. Ei n-au putut să vadă însă clar,¹¹ așa cum vedem noi astăzi, că în Isus „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9), că El este în Tatăl și Tatăl este în El, iar cei doi sunt una (Ioan 10:30, 38). Profeții ar fi rămas muți de uimire dacă L-ar fi auzit pe Isus spunându-i lui Filip: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?»” (Ioan 14:9), sau dacă ar fi auzit din gura Lui acele cuvinte simple, dar fascinante: „Mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu” (Ioan 8:58).

Iată de ce apostolul Pavel L-a numit pe Isus „Cristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9:5) și de ce a spus despre Cristos cel întrupat că „avea chipul lui Dumnezeu” (Filipeni 2:6).¹² Dar Isus „n-a 11 1 Petru 1:10-11 spune: „Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate” (1 Petru 1:10-11).

12 Faptul că El are „chipul lui Dumnezeu” (ἐν μορφῇ θεοῦ) nu înseamnă

crezut ca un lucru de apucat să fie *deopotrivă cu Dumnezeu*.” Altfel spus, El nu a pretins că nu va renunța la toate formele de manifestare ale acestei egalități și că va evita umilirea întrupării. Dimpotrivă, El a fost gata să renunțe la manifestările exterioare ale divinității și să ia chipul unui rob, născându-se asemenea oamenilor (Filipeni 2:6-7). Iată de ce Pavel a descris a doua venire a lui Isus ca fiind „arătarea slavei *marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos*” (Tit 2:13).

Acesta este motivul pentru care găsim în cartea Evrei aceste cuvinte extraordinare despre Isus: „Pe când Fiului I-a zis: «Scaunul Tău de domnie, *Dumnezeule*, este în veci de veci»... Și iarăși: «La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale»” (Evrei 1:8-10). De aici și din alte afirmații despre Isus putem trage concluzia că sosise în sfârșit momentul ca Dumnezeu să Se reveleze într-un mod cum nimeni nu visase vreodată: Dumnezeu Însuși, Fiul divin, avea să devină om. Iar oamenii aveau să vadă gloria lui Dumnezeu așa cum n-o mai văzuseră niciodată. Mai înainte, ne spune Biblia, Dumnezeu a vorbit prin profeți, dar în zilele acestea din urmă – zilele de după venirea lui Isus – Dumnezeu „ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. *El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui*, și care ține toate lucrurile cu

că El este *doar* un „chip” al lui Dumnezeu și nu este Dumnezeu adevărat. Sensul cuvântului „chip” (μορφή) este dat de expresia care urmează, „deopotrivă cu Dumnezeu” (ἴσα θεῷ), și de limbajul corespondent din Filipeni 2:7 referitor la om: „a luat un *chip* de rob, făcându-Se *asemenea* oamenilor” (μορφήν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων). Limbajul paralel are rolul de a ne arăta că Cristos a fost om adevărat și Dumnezeu adevărat. Vezi unul dintre studiile cele mai cuprinzătoare asupra acestui text crucial, Ralph P. Martin, *CARMEN CHRISTI: Philippians 2:5-11 in Recent Interpretation and in the Setting of Early Christian Worship* (Cambridge, Mass.: Cambridge University Press, 1967).

Cuvântul puterii Lui ...” (Evrei 1:2-3). Când Îl vedem pe Isus, vedem gloria lui Dumnezeu într-un mod unic.¹³

EXCELENȚA LUI CRISTOS PE CARE NU TOȚI AU VĂZUT-O

Bineînțeles că au fost mulți oameni care L-au văzut pe Isus fără să vadă gloria lui Dumnezeu. Ei au văzut un lacom și un bețiv (Matei 11:19). L-au văzut în El pe Beelzebul, prințul demonilor (Matei 10:25; 12:24). Au văzut în El un impostor (Matei 27:63). „Ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud” (Matei 13:13). Gloria lui Dumnezeu manifestată în viața și lucrarea lui Isus nu a fost gloria orbitoare pe care o vom vedea când va veni El a doua oară cu „fața Lui ... ca soarele, când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:16; cf. Luca 9:29). Gloria Lui de la prima Sa venire a constat într-un set extraordinar și incomparabil de perfecțiuni spirituale, morale, intelectuale, verbale și practice care se manifestă prin blândețea, facerea de minuni, învățătura incontestabilă și faptele smerite care Îl ridică pe Isus mai presus de toți oamenii.¹⁴

13 Când Biblia afirmă că „Cerurile spun slava lui Dumnezeu” (Psalmul 19:1), sensul este fundamental diferit de cel al afirmației că Cristos este oglindirea slavei lui Dumnezeu. Biblia nu spune și nici nu face vreo aluzie la faptul că natura este Dumnezeu. De mai multe ori însă, ea ne spune și ne arată că Isus este Dumnezeu.

14 Comentând pe marginea siguranței credinței lui Petru după ce a văzut gloria exterioară a lui Cristos pe muntele Schimbării la Față (Matei 17:1-9), când a spus că „am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui” (2 Petru 1:16), Jonathan Edwards explică diferența între această „glorie exterioară” și „gloria spirituală” pe care o poate vedea credinciosul cu ochii inimii: „Dacă vederea gloriei exterioare a lui Cristos poate da o certitudine rațională cu privire la divinitatea Lui, de ce n-ar putea face același lucru și o înțelegere a gloriei Lui spirituale? Fără doar și poate că gloria spirituală a lui Cristos este în sine la fel de distinctivă și exprimă la fel de clar divinitatea Lui cum o face și gloria exterioară; ba chiar cu mult mai mult: pentru că gloria Lui spirituală este cea în care constă divinitatea Lui; iar gloria exterioară a Schimbării Lui la Față a arătat divinitatea Lui doar pentru că a fost imaginea remarcabilă sau expresia

Ceea ce vreau să spun aici este că gloria lui Cristos, așa cum am văzut-o în Persoana Sa întrupată, nu a constatat într-o calitate sau alta, ori într-o faptă sau alta, ci în ceea ce Jonathan Edwards numea „o îmbinare admirabilă a mai multor calități înalte”¹⁵. Într-o predică intitulată „Excelența lui Cristos”, Edwards a vorbit din Apocalipsa 5:5-6, unde Cristos este comparat în același timp cu un leu și un miel. Ideea lui a fost aceea că gloria unică a lui Cristos a constatat în faptul că în El se unesc calități înalte atât de diferite (leu și miel). Aceste calități sunt atât de diferite încât „le-am fi considerat absolut incompatibile în aceeași persoană”¹⁶. Cu alte cuvinte,

- noi Îl admirăm pentru gloria Lui, dar și mai mult pentru faptul că gloria Lui se împletește cu smerenie;
- noi Îl admirăm pentru transcendența Lui, dar și mai mult pentru că transcendența Lui este însoțită de bunăvoință;
- noi Îl admirăm pentru dreptatea Sa lipsită de compromisuri, dar și mai mult pentru că aceasta este temperată de îndurare;
- noi Îl admirăm pentru măreția Sa, dar și mai mult pentru că este o măreție în blândețe;
- noi Îl admirăm pentru că este deopotrivă cu Dumnezeu, dar și mai mult pentru că, deși este deopotrivă cu

acestei glorii spirituale. Fără doar și poate, cel care a văzut clar gloria spirituală a lui Cristos poate spune că „nu m-am bazat pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci am văzut eu însumi cu ochii mei mărirea Lui”, fiind la fel de bine întemeiat ca Apostolul care a spus aceste cuvinte despre gloria exterioară a lui Cristos pe care o văzuse.” „A Divine and Supernatural Light”, în *Sermons and Discourses 1730-1733*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 17, ed. Mark Valeri (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 419.

15 Jonathan Edwards, „The Excellency of Christ”, în *Sermons and Discourses 1734-1738*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 19, ed. M. X. Lesser (New Haven, Conn.: Yale University Press, 2001), 565.

16 Ibid.

Dumnezeu, totuși are o profundă reverență față de Dumnezeu;

- noi Îl admirăm pentru că a fost vrednic de orice lucru bun, dar și mai mult pentru că vrednicia Lui a fost însoțită de o răbdare uluitoare cu care a suferit răul;
- noi Îl admirăm pentru domnia Lui suverană peste lume, dar și mai mult pentru că această domnie a fost îmbrăcată într-un spirit de ascultare și supunere;
- noi adorăm felul în care i-a uluit cu înțelepciunea Sa pe cărturarii îngâmfați, dar și mai mult faptul că a fost suficient de simplu ca să-i iubească pe copii și să petreacă timp cu ei;
- și Îl admirăm pentru că a fost în stare să potolească furtuna, dar și mai mult pentru că a refuzat să folosească acea putere ca să-i lovească pe samariteni cu foc din cer (Luca 9:54-55) și apoi ca să coboare de pe cruce.

Lista ar putea continua la nesfârșit, dar chiar și așa este suficientă pentru a demonstra că frumusețea și excelența lui Cristos nu e un lucru simplu. Este ceva complex. Este îmbinarea într-o singură persoană a unor calități extrem de diferite, într-o proporție și un echilibru perfecte. Și tocmai aceasta Îl face pe Isus Cristos să fie glorios, perfect și admirabil într-un mod unic. Inima omului a fost creată să se minuneze de această perfecțiune supremă. Noi am fost creați să-L admirăm pe Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

EI, MĂCAR CĂ AU VĂZUT, NU AU VĂZUT, PENTRU CĂ AU IUBIT SLAVA OAMENILOR

Nu toți au văzut însă. Unii, deși aveau ochi, n-au văzut. Dar cei care au avut ochi să vadă au văzut gloria lui Dumnezeu în venirea lui Cristos pe pământ. Isus a spus că numai cei

ce cred pot vedea gloria Lui. De exemplu, când Marta s-a îngrijorat crezând că Isus nu-l va învia din morți pe fratele ei, El i-a zis: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:40). Unii l-au văzut pe Lazăr înviat din morți, dar n-au văzut gloria lui Dumnezeu.¹⁷ „Mulți din Iudeii care veniseră la Maria, când au văzut ce a făcut Isus, au crezut în El. *Dar unii din ei s-au dus la Farisei, și le-au spus ce făcuse Isus*” (Ioan 11:45-46).¹⁸

Gloria lui Cristos nu este sinonimă cu o putere brută. Gloria este frumusețea divină a numeroaselor Sale calități desăvârșite. Pentru a vedea această glorie este nevoie de o schimbare a inimii. Isus exprimă clar lucrul acesta când întrebă: „Cum puteți crede voi, care umblați după slava, pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” (Ioan 5:44). Omul aflat în starea sa naturală, egocentrică, nu poate crede pentru că nu poate vedea frumusețea spirituală. Aceasta nu este o neputință de ordin *fizic*, ca și cum ar avea dorința puternică de a acționa, însă nu sunt capabili. Este o neputință de ordin *moral*, pentru că sunt atât de preocupați de ei înșiși încât le este imposibil să vadă ceea ce le-ar condamna mândria și le-ar da bucurie admirând o altă persoană. Iată de

17 „Numai prin credință putem înțelege adevăratul sens al minunii pe care avea s-o facă El. Toți cei prezenți acolo, credincioși sau nu, aveau să vadă minunea. Isus îi promite însă Martei că va vedea gloria.” Leon Morris, *The Gospel According to John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1971), 560. „Ceea ce a vrut El să spună a fost că dacă Marta înceta să se gândească la trupul neînsuflețit și își îndrepta atenția spre Isus, încrezându-se pe deplin în El (în puterea și dragostea Lui), atunci ea putea să vadă această minune ca pe un semn, o exprimare și o dovadă a gloriei lui Dumnezeu reflectată în Fiul lui Dumnezeu.” William Hendriksen, *The Gospel of John* (Edinburgh: Banner of Truth, 1954), 158.

18 „Dintr-un spirit de bunătațe am putea spera că motivația unora dintre ei, măcar, a fost să-i câștige pe Farisei de partea adevărului, însă contrastul creionat între cei ce cred și cei ce merg la Farisei sugerează că scopul lor era unul caracterizat mai mult de răutate.” D. A. Carson, *The Gospel According to John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1991), 419.

ce avem nevoie de o profundă schimbare spirituală pentru a putea vedea gloria lui Cristos.

DACĂ NU EȘTI NĂSCUT DIN NOU, NU POȚI VEDEA

Așadar, atunci când ucenicii văd gloria lui Cristos și cred în El, Isus le spune: „Ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!” (Matei 13:16). Există o lucrare specială a harului – un act special de binecuvântare – care ne schimbă inimile și ne permite să vedem gloria spirituală. Când Petru I-a spus lui Isus: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”, el văzuse gloria lui Cristos și crezuse. La declarația lui, Isus a răspuns: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 16:16-17).

La aceasta S-a referit Isus când a spus: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh” (Ioan 3:6). Când Duhul lui Dumnezeu ne naște din nou, duhurile noastre sunt aduse la viață și noi suntem capabili să percepem frumusețea spirituală care se manifestă în Persoana și lucrarea lui Cristos.¹⁹

VEDEREA GLORIEI LUI CRISTOS ARE SUIȘURI ȘI COBORÂȘURI

Abilitatea de a vedea frumusețea spirituală nu este constantă în timp. Părtășia noastră cu Cristos are suișuri și coborâșuri. Sunt perioade când vederea ne este întunecată, mai ales

¹⁹ Printre alte texte care proclamă acest adevăr se numără Luca 10:22, „Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere”, Ioan 6:37: „Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine”, Ioan 6:44: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis”, Ioan 6:65: „Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu”, Faptele Apostolilor 13:48: „Toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut.”

dacă păcatul are câștig de cauză în viața noastră pentru o vreme. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5:8). Iar această realitate nu este una de genul „totul sau nimic”. Există grade de puritate și grade de vizibilitate. Doar în veacul viitor, când vom fi făcuți perfecți, vederea noastră va fi lipsită de orice piedică. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Corinteni 13:12).

Iată de ce s-a rugat Pavel așa cum s-a rugat pentru credincioșii din Efes. „[Dumnezeu] să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 1:17-19). Observați deosebiră pe care o face Pavel între ochii fizici și ochii inimii. Există și o vedere cu inima, nu doar una cu trupul. Există o vedere spirituală și una fizică. Iar lucrurile pe care dorește Pavel să le vedem noi spiritual sunt „nădejdea chemării Lui”, „bogăția slavei moștenirii Lui” și „nemărginita mărire a puterii Sale”. Cu alte cuvinte, el vrea ca noi să vedem realitatea și valoarea spirituală a acestor lucruri, nu doar niște lucruri pe care necredincioșii le pot citi și repeta. Nu acela este scopul vederii spirituale. A avea vedere spirituală înseamnă a vedea lucrurile spirituale așa cum sunt ele în realitate – adică a le vedea atât de frumoase și de prețioase precum sunt.

**PORUNCA CEA MAI PLINĂ DE HAR ȘI DARUL
CEL MAI BUN AL EVANGHELIEI**

Binele suprem al Evangheliei presupune a vedea și a ne delecta în frumusețea și valoarea lui Dumnezeu. Mânia lui

Dumnezeu și păcatul nostru ne împiedică să le vedem și să ne desfătăm în ele. Nu-L poți vedea pe Dumnezeu și nu te poți bucura de El ca de satisfacția supremă atâta timp cât ești plin de răzvrătire împotriva Lui, iar El este plin de mânie împotriva ta. Evanghelia urmărește să înlăture această mânie și această răzvrătire. Scopul suprem al Evangheliei este să arate gloria lui Dumnezeu și să îndeparteze orice obstacol care ne-ar putea împiedica să o vedem și să ne bucurăm de ea ca de comoara noastră cea mai prețioasă. „Iată Dumnezeul vostru!” este porunca cea mai plină de har și darul cel mai bun al Evangheliei. Dacă nu-L vedem și nu ne delectăm în El socotindu-L comoara noastră cea mai de preț, înseamnă că nu am ascultat sau nu am crezut Evanghelia. Există un pasaj în Biblie care arată lucrul acesta mai clar decât toate pasajele la care am privit până acum. Spre el ne îndreptăm privirea în cele ce urmează.

...a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. ... Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

2 C O R I N T E N I 4 : 4 - 6

EVANGHELIA – GLORIA LUI CRISTOS, CHIPUL LUI DUMNEZEU

În acest capitol vom analiza textul biblic cel mai important pentru clarificarea mesajului acestei cărți. El reprezintă modul lui Pavel de a explica înțelesul poruncii Evangheliei, „Iată Dumnezeul vostru!” (Isaia 40:9). În 2 Corinteni 4:4-6, vederea gloriei lui Dumnezeu în Cristos este identificată în mod explicit cu Evanghelia.

...a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă¹ strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

Aceasta este una dintre cele mai remarcabile descrieri ale Evangheliei din întreaga Biblie. Nimic altceva n-o egalează. Ea definește Evanghelia ca fiind „Evanghelia slavei lui Cristos”. Mai mult, ea spune că această Evangheliie a gloriei lui Cristos emană, ca să spunem așa, o „lumină” – „lumina Evangheliei

1 Termenul neobișnuit pentru „a vedea” (ἀνύσσειν) apare în tot Noul Testament doar aici. El poate avea sensul de „a străluci”, „a fi luminos” sau „a vedea clar”. În acest context, traducerea corectă este „a vedea clar” pentru că dumnezeul acestui veac orbește mintea pentru ca ea să nu fie capabilă de lucrul acesta. Orbirea însă nu împiedică lumina să strălucească. Ea împiedică doar ochiul să o vadă.

slavei lui Cristos”. Și ea ne mai spune că Satan nu dorește ca noi să „vedem” această lumină. Vederea „luminii Evangheliei slavei lui Cristos” este ceea ce îi eliberează pe oameni de sub puterea lui.

ELIBERARE DE ORBIREA PRODUSĂ DE SATAN

Să ne gândim la misiunea pe care i-a dat-o Cristos lui Pavel atunci când l-a trimis pe acesta ca apostol al Său. Cristos spune că îl trimite pe Pavel la Neamuri „ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Faptele Apostolilor 26:18). Cu alte cuvinte, prin lucrarea Evangheliei făcută prin Pavel, ochii celor orbi spiritual sunt deschiși, lumina pătrunde în inimă, puterea întunericului lui Satan este frântă, credința este trezită la viață, iertarea păcatelor este primită și procesul de sfințire începe.²

În 2 Corinteni 4:7, Pavel se descrie pe sine ca fiind un vas de lut umplut cu o Evanghelie puternică: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” Lucrarea lui

2 Seyoon Kim indică paralelele între Faptele Apostolilor 26:16-18 și 2 Corinteni 4:4-6 în *Paul and the New Perspective: Second Thoughts on the Origin of Paul's Gospel* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 2002), 102 n. 4. Iată comparația făcută de el:

Faptele Apostolilor 26:16-18

- (1) trimiterea lui Pavel
- (2) vederea lui Dumnezeu
- (3) existența sub domnia lui Satan
- (4) [orbirea – presupusă]
- (5) întoarcerea la Dumnezeu
(ἐπιστρέφειν)
- (6) de la întuneric la lumină

2 Corinteni 4:4-6

- trimiterea lui Pavel
- vederea lui Dumnezeu
sub domnia „dumnezeului
acestui veac”
orbirea
[implicat: întoarcerea la
Dumnezeu; cf. 3:16- 18
(ἐπιστρέφειν)]
de la întuneric la lumină

nu urmărește să se înalțe pe sine. Dumnezeu lucrează așa încât Pavel să nu aibă multe motive de laudă – nici măcar între oameni. Viața lui este încărcată de suferințe și slăbiciuni (4:8-18). Însă acestea nu-l împiedică să lase gloria Evangheliei să strălucească. „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Cristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus” (4:5).

SĂ FIE LUMINĂ!

Dumnezeu folosește vase de lut slabe și suferinde care să poarte în ele „puterea nemaipomenită” a „luminii Evangheliei slavei lui Cristos”. Ce se întâmplă când aceste vase de lut predică Evanghelia și se oferă pe ele pentru slujire? Versetul 6 ne oferă răspunsul: „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos.” Aceasta înseamnă că Dumnezeu face în inima întunecată și tulburată a necredinciosului exact ce a făcut în creația întunecată și fără formă de la începutul lumii. El a spus: „Să fie lumină” și a fost lumină. Tot astfel, El spune inimii oarbe și întunecate: „Să fie lumină” și în inima păcătosului apare lumina. În această lumină, noi vedem gloria lui Dumnezeu pe fața lui Cristos.

Observați asemănările între versetele 4 și 6.

Versetul 4

Satan orbește omul ca să nu vadă lumina
Evangheliei
slavei
lui Cristos
care este chipul lui Dumnezeu

Versetul 6

Dumnezeu creează lumina
cunoașterii
slavei
lui Dumnezeu
pe chipul lui Cristos

În versetul 4, Satan orbește mintea; în versetul 6, Dumnezeu creează lumina în inimă. Versetul 4 descrie problema; versetul 6 descrie soluția. Aceste două versete constituie o descriere a stării în care se află toți oamenii înainte de convertire și a ceea ce se petrece la convertire în vederea mântuirii. Mai mult decât orice parte a Bibliei cunoscută mie, legăturile dintre 2 Corinteni 4:4 și 4:6 pun în lumină înțelesul suprem al termenului *bun* din expresia *veste bună*.

EVANGHELIA ESTE GLORIA LUI CRISTOS

Să fie foarte clar că în aceste versete este vorba despre *Evangelie*. Faptul că Pavel nu menționează aici evenimentele legate de viața, moartea și învierea lui Cristos nu înseamnă că a uitat de ele. Acestea sunt în continuare nucleul istoric al Evangheliei. Fără proclamarea lui Cristos crucificat pentru păcătoși și înviat din morți (1 Corinteni 15:1-4) nu există *Evangelie*. Această proclamare este prezumată aici. Când Pavel vorbește despre „*Evangelia slavei lui Cristos*”, el vrea să spună că Dumnezeu a făcut așa încât evenimentele *Evangeliei* să arate gloria lui Cristos. Aceasta nu este ceva adițional la *Evangelie*, ci elementul esențial. *Evangelia* nu ar fi vestea bună dacă nu ar arăta gloria lui Cristos pe care noi s-o vedem și să ne delectăm în ea. Gloria lui Cristos este cea care ne împlinește sufletele în mod deplin. Noi suntem creați pentru Cristos, iar Cristos a murit ca să înlăture orice obstacol care ne împiedică să vedem și să râvnim comoara cea mai satisfăcătoare din univers – și anume Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.

Valoarea supremă a gloriei lui Cristos revelată în *Evangelie* este cea care-l face pe Satan să fie atât de furios la adresa *Evangeliei*. Interesul lui principal nu este să ne facă pe noi nefericiți, ci să-I creeze o imagine negativă lui Cristos. El Îl

urăște pe Cristos și urăște gloria lui Cristos. El va face tot posibilul ca să-i împiedice pe oameni să-L vadă pe Cristos glorios. Evanghelia este instrumentul cu care Dumnezeu îi eliberează pe oameni făcându-i să înceteze a se mai glorifica pe ei înșiși și să Îl glorifice în schimb pe Cristos. De aceea, Satan urăște Evanghelia.

STRATEGIILE FOLOSITE DE SATAN PENTRU A REDUCE LA TĂCERE EVANGHELIA

De aceea, 2 Corinteni 4:4 spune că Satan îi orbește pe oameni împiedicându-i să vadă „lumina *Evangheliei*”. Pentru aceasta el are la dispoziție mai multe metode. Una dintre ele, desigur, este să împiedice predicarea Evangheliei. El face aceasta oprind lucrarea predicatorilor și misionarilor. Unii dintre aceștia mor, alții ajung în închisoare (Apocalipsa 2:10) sau abandonează lucrarea (2 Timotei 4:10), în timp ce alții abandonează adevărul și proclamă „o altă *Evangheli*e” (Galateni 1:6-8; Faptele Apostolilor 20:30).

În 2 Corinteni 4:4 însă, modul în care Satan îi împiedică pe oameni să vadă „lumina *Evangheliei*” nu este acela de a împiedica predicarea, ci de a obtura percepția spirituală. Oamenii aud cuvintele *Evangheliei*. Ei înțeleg informațiile transmise. Și totuși, nu au „lumină”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că cei care sunt orbiți privesc la realitățile *Evangheliei*, dar nu văd în ele nicio frumusețe spirituală, nicio comoară, nimic de valoare supremă. Ei văd doar fapte. S-ar putea chiar să admită că evenimentele istorice sunt adevărate. Satan este de acord cu aceasta. Ei însă nu au „sentimentul adevărat al excelenței divine a lucrurilor revelate în Cuvântul lui Dumnezeu și cea convingere cu privire la adevărul și realitatea lor care se naște din acesta.”³

3 Jonathan Edwards, „A Divine and Supernatural Light”, în *Sermons and Discourses 1730-1733*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 17, ed. Mark

Ultimul citat aparține lui Jonathan Edwards. Edwards a cugetat într-un mod mai profund la această „lumină” spirituală „a Evangheliei” decât orice alt autor pe care l-am citit vreodată. Iată cum descrie el acest lucru pe care Satan îl împiedică în versetul 4 și pe care Dumnezeu îl dă în versetul 6.

[Este] un sentiment adevărat ... al excelenței lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos, al lucrării de răscumpărare și al căilor și faptelor lui Dumnezeu revelate în Evanghelie. În toate aceste lucruri există o glorie divină și inegalabilă, o excelență mult mai înaltă și mai sublimă decât în alte lucruri [și] o glorie care le deosebește în mod extraordinar de tot ce este pământesc și trecător. Omul luminat spiritual o înțelege cu adevărat și o vede sau are sentimentul ei. El nu se limitează la credința rațională că Dumnezeu este glorios, ci are în inima lui sentimentul acestei glorii a lui Dumnezeu.⁴

GUSTAȚI ȘI VEDEȚI PENTRU CĂ A GUSTA ÎNSEAMNĂ A VEDEA
 Vederea acestei „lumini a Evangheliei slavei lui Cristos” nu este una neutră. Cine o vede n-o poate urî. Cine o vede n-o poate respinge. Dacă pretinzi că o vezi, dar o respingi, înseamnă că o „vezi” așa cum o vede Satan și cum vrea s-o vedem și noi. În acest caz, te afli încă sub puterea lui orbitoare. Nu, vederea pe care o împiedică Satan nu este acea vedere neutră ca și cum ai avea în față o mâncare ce nu îți provoacă nici poftă, nici dezgust. Vederea pe care o oprește Satan (v. 4) și o creează Dumnezeu (v. 6) înseamnă mai degrabă a gusta spiritual decât a verifica rațional.

Acest tip de vedere nu este precum deducția că lichidul auriu din borcanul cu faure este miere. Este mai degrabă

Valeri (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 413.

4 Ibid.

acea cunoaștere nemijlocită a faptului că lichidul este miere pentru că ai pus o picătură pe limbă. Certitudinea dulceații sale nu se naște printr-o serie de argumente. Aceasta înseamnă să vezi lumina. Dacă ești orb, s-ar putea ca cineva să te convingă de faptul că soarele este strălucitor. Dar nu despre această convingere vorbește Pavel. Când ochii îți sunt deschiși – când Dumnezeu spune „Să fie lumină” – convingerea este de altă natură. Aceasta se întâmplă în predicarea Evangheliei. Este ceea ce se întâmplă când Dumnezeu acționează asupra întunericului inimilor oamenilor cu puterea Sa Creatoare.

Jonathan Edwards ne ajută din nou să înțelegem mai bine aceste lucruri:

Există două feluri de înțelegere sau de cunoaștere a binelui cu care Dumnezeu a înzestrat mintea umană. Prima, cea pur speculativă sau teoretică ... Cealaltă este cea care constă într-un sentiment al inimii: ca atunci când ai sentimentul frumuseții, plăcerii sau dulceații unui lucru. ... Astfel, este o diferență între a avea o părere că Dumnezeu este sfânt și plin de har și a avea sentimentul frumuseții acestei sfințenii și acestui har. Există o diferență între a avea opinia rațională că mierea este dulce și a avea sentimentul dulceații sale. ... Când inima este sensibilă la frumusețea sau plăcerea unui lucru, ea simte în mod necesar plăcere ... ceea ce este total diferit de a avea opinia rațională că acel lucru este excelent.⁵

Să nu credem cumva că Edwards exagerează cu privire la această vedere spirituală. El nu a visat toate aceste idei. Ele vin în urma unui exercițiu îndelung și asiduu de meditație asupra înțelesului cuvântului „lumină” în 2 Corinteni 4:4 și 6. Este vorba despre „lumina Evangheliei” și „lumina cunoștinței”. Ceea ce trebuie noi să vedem nu este doar o veste sau doar o cunoaștere. Ceea ce trebuie să vedem este *lumina*.

⁵ Ibid., 414.

Iar lumina își extrage calitatea ei unică din faptul că lumina „Evangheliei slavei” și lumina „cunoștinței slavei” sunt una și aceeași. Lumina gloriei lui Cristos și lumina gloriei lui Dumnezeu sunt o singură lumină. În final, ele se vor dovedi a fi o singură glorie. Ideea de aici însă este următoarea: gloria lui Dumnezeu în Cristos, revelată prin Evanghelie, este o *lumină* reală, obiectivă, care trebuie văzută spiritual pentru a putea exista mântuire. Dacă nu este văzută – gustată spiritual ca o lumină glorioasă și prețioasă – atunci Satan încă deține stăpânirea și nu există mântuire.⁶

EVANGHELIA PREZINTĂ O PERSOANĂ GLORIOASĂ

Să ne gândim apoi la faptul că Pavel afirmă aici despre Cristos că Își arată gloria prin Evanghelie. Mai întâi este Cristos; apoi este arătarea gloriei Sale; iar apoi este arătarea gloriei Sale prin Evanghelie. Să luăm acești trei pași pe rând.

Mai întâi este Cristos. Gloria despre care vorbește 2 Corinteni 4:4 nu este una vagă și impersonală precum gloria strălucirii soarelui. Este gloria unei *persoane*. Pavel vorbește despre „lumina Evangheliei slavei *lui Cristos*”. Comoara din acest text nu este gloria *per se*, ci *Cristos* în gloria Sa. Comoara este *Cristosul* glorios. El este darul suprem și comoara supremă a Evangheliei. Toate celelalte cuvinte și fapte sunt mijloace de a ajunge aici: la a-L vedea pe Isus Cristos – acea vedere care vede și gustă în același timp.

Apoi, este arătarea gloriei – Cristos Își arată *gloria* prin Evanghelie. Am văzut anterior (în capitolul 3) că gloria Lui la prima Sa venire a fost acel set extraordinar și incomparabil de

⁶ În Noul Testament, unul dintre modurile în care oamenii pierduți sunt deosebiți de cei mântuiți este prin faptul că primii nu L-au „văzut” pe Dumnezeu. De exemplu, 1 Ioan 3:6b: „Oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut”. Și 3 Ioan 11: „Cine face binele, este din Dumnezeu: cine face răul, n-a văzut pe Dumnezeu.”

perfectiuni spirituale, morale, intelectuale, verbale și practice care se manifestă prin blândețea, facerea de minuni, învățătura incontestabilă și faptele smerite care Îl separă pe Isus de toți oamenii. Fiecare dintre faptele, cuvintele și atitudinile lui Isus a fost glorioasă, însă modul în care acestea s-au îmbinat într-un frumos întreg – am numit-o un set extraordinar – este ceea ce constituie gloria Lui.

Punctul culminant al gloriei vieții Lui pe pământ a fost însă modul în care s-a sfârșit ea. Atunci, toate culorile închise din spectrul cromatic al gloriei s-au îmbinat rezultând cel mai frumos apus de soare în Vinerea Mare, Cristos cel răstignit fiind soarele sângeriului de pe cerul roșiat. Și parcă toate culorile luminoase de pe paleta gloriei s-au îmbinat alcătuind cel mai frumos răsărit de soare în dimineața de Paști, Cristos cel înviat fiind soarele auriu strălucind cu toată puterea. Atât gloria apusului, cât și gloria răsăritului au strălucit la orizontul unei vieți caracterizate de o dragoste a cărei frumusețe este incomparabilă. La aceasta s-a referit Pavel în 2 Corinteni 4:4 când a vorbit despre „slava lui Cristos”. Ea este gloria unei persoane. Numai că persoana își arată gloria prin cuvinte, fapte și sentimente. Nu este gloria unui tablou sau a unui apus de soare. Acestea sunt doar analogii, prea statice și lipsite de viață.

Frumusețea spirituală a lui Cristos este Cristos-în-acțiune – Cristos care iubește, Cristos care Se atinge de leproși, Cristos care îi binecuvântează pe copii, îi vindecă pe ologi, învie morții, poruncește demonilor, dă învățătura cu o autoritate incontestabilă, îi reduce la tăcere pe sceptici, îi mustră pe ucenici, prezice amănuntele morții Sale, Își îndreaptă fața hotărât spre Ierusalim, plânge pentru cetate, rămâne tăcut în fața acuzatorilor Săi, este blând, dar în același timp suveran peste Pilat („N-ai avea nicio putere asupra Mea ... dacă nu

ți-ar fi fost dată de sus”, Ioan 19:11), este răstignit, Se roagă pentru dușmanii Săi, iartă un tâlhar, Se îngrijește de mama Sa, deși e în agonie, Își dă duhul murind și apoi învie din morți – „Nimeni nu Mi-o ia [viața] cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:18). Aceasta este gloria lui Cristos.

ACEASTA ESTE EVANGHELIA: ARĂTAREA GLORIEI LUI DUMNEZEU ÎN CRISTOS

În al treilea rând este Evanghelia – Cristos care Își arată gloria *prin Evanghelie*. Evanghelia este vestea bună. Este proclamarea a ceea ce s-a întâmplat. Prima generație de ucenici a văzut aceste lucruri cu ochii lor. Pentru toți cei ce au trăit după ei însă, gloria lui Cristos este mijlocită prin proclamarea lor. Așa au spus și ei că vor sta lucrurile: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții ... deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă” (1 Ioan 1:1-3).

Persoana glorioasă care a venit odată pe pământ este ascunsă acum de ochii noștri. Toate faptele Sale decisive fac parte din trecutul invizibil. Nu avem înregistrări video sau audio cu Isus Cristos din timpul vieții Sale pe pământ. Ceea ce ne leagă de Cristos și de crucea și învierea Lui este Cuvântul lui Dumnezeu cu nucleul său, Evanghelia. „O, Galateni nehib-zuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?” (Galateni 3:1). Dumnezeu a hotărât ca realitatea adevărată și materială a lui Cristos să fie transmisă de-a lungul secolelor prin Scripturi, al căror centru este Evanghelia lui Cristos cel răstignit și înviat.

Așa definește Pavel centrul Evangheliei: „Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi ... a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3-4). Acestea

sunt faptele indispensabile ale Evangheliei. Există și alte lucruri implicite, deși esențiale, însă acestea sunt explicite și esențiale.

Gloria lui Cristos strălucește cel mai puternic în moartea și învierea Lui. Există o glorie divină în felul în care Isus Și-a acceptat moartea și în ceea ce a realizat prin ea. De aceea Pavel spune: „Noi propovăduim pe Cristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, este *puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 1:23-24). „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este *puterea lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 1:18). Pentru cei care au ochi să vadă, este o glorie divină în moartea lui Isus.

La fel stau lucrurile și cu învierea Lui. Pavel a spus că atunci când trupul moare, el „este semănat în ocară”, iar atunci când este înviat, „învie în slavă” (1 Corinteni 15:43). Isus a fost înviat de gloria lui Dumnezeu și în gloria lui Dumnezeu: El „a înviat din morți, prin slava Tatălui” (Romani 6:4), iar apoi Tatăl „I-a dat slavă” (1 Petru 1:21). Isus Însuși a spus după ce a înviat: „Nu trebuia să sufere Cristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?” (Luca 24:26).

Așadar, atunci când Evanghelia este predicată în toată plinătatea ei, iar prin harul și puterea lui Dumnezeu puterea orbitoare a lui Satan este biruită, iar Dumnezeu spune sufletului omenesc „Să fie lumină”, ceea ce vede și apreciază sufletul în Evanghelia este „lumina Evangheliei slavei lui Cristos”. Acesta este scopul predicării Evangheliei.

GLORIA LUI CRISTOS ESTE GLORIA LUI DUMNEZEU

Gloria lui Cristos, pe care o vedem în Evanghelia, este gloria lui Dumnezeu pentru cel puțin trei motive. Primul este acela

că Dumnezeu creează în inimile noastre lumina gloriei prin cuvântul Său. 2 Corinteni 4:6 arată clar lucrul acesta: „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos.” Versetul acesta spune de două ori că Dumnezeu a creat lumina: prima dată cu referire la crearea lumii („Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric»”), iar a doua oară cu referire la crearea luminii în inimile noastre („ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina”). Așadar, aceasta este lumina lui Dumnezeu. El o creează. El o dăruiește.

Să nu greșim însă crezând că întrucât Dumnezeu creează lumina în inimile noastre, aceasta nu este lumina obiectivă a gloriei evenimentelor din Vinerea Mare și Duminica Paștilor. Pavel nu spune că Dumnezeu creează lumină în inimă independent de evenimentele Evangheliei. Nu, lumina creată de Dumnezeu este „lumina Evangheliei slavei lui Cristos”. Ea nu este o lumină separată sau diferită de ceea ce a revelat Cristos în istorie. Când această lumină strălucește în suflet prin creația suverană a lui Dumnezeu, ceea ce vede sufletul este gloria lui Cristos acționând în Evanghelie.

Prin urmare, noi trebuie să credem două adevăruri, nu doar unul, chiar dacă cele două par să fie în tensiune. Mai întâi, trebuie să credem că lumina spirituală despre care vorbește Pavel în versetul 4 izvorăște din evenimentele Evangheliei lui Cristos. Celălalt adevăr este că Dumnezeu creează în inimă această lumină. Lumina nu este adusă de predicarea umană. Sursa ei directă este Dumnezeu. Iată cum descrie Jonathan Edwards aceste două adevăruri:

Această lumină este dată în mod direct de Dumnezeu și nu este obținută prin mijloace naturale. ... În această privință nu

se întâmplă ca în cazul inspirației [Scripturilor], caz în care sunt descoperite noi adevăruri; căci prin această lumină este oferită o înțelegere corectă a acelorași adevăruri care sunt descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu; și de aceea ea nu este dată fără Cuvânt. ... Cuvântul lui Dumnezeu ... comunică minților noastre aceste doctrine; el este sursa cunoașterii lor în mințile noastre, dar nu și al sentimentului excelenței lor divine în inimile noastre. De fapt, omul nu poate avea lumină spirituală fără Cuvânt. ... De exemplu, ideea că există un Cristos și că acest Cristos este sfânt și plin de har e comunicată minții de Cuvântul lui Dumnezeu: dar sentimentul excelenței lui Cristos datorită sfințeniei Sale și harului Său este lucrarea directă a Duhului Sfânt.⁷

Așadar, lumina gloriei lui Cristos care strălucește prin Evanghelie este lumina gloriei lui Dumnezeu. Iar primul motiv este acela că Dumnezeu Însuși creează lumina acestei glorii în inimile noastre prin Cuvântul Său.

GLORIA LUI CRISTOS ESTE GLORIA LUI DUMNEZEU

PE CHIPUL LUI CRISTOS

Al doilea motiv pentru care gloria lui Cristos este gloria lui Dumnezeu e acela că Cristos este chipul lui Dumnezeu. Pavel afirmă lucrul acesta în mod explicit în versetul 4, iar apoi cu alte cuvinte în versetul 6. În versetul 4 el vorbește despre „lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu”. În versetul 6, el face referire la „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos”. În felul acesta, el ne arată faptul că gloria este una singură, descriind-o în două feluri. Mai întâi, este gloria lui Cristos, însă Cristos este „chipul lui Dumnezeu”, astfel că este și gloria lui Dumnezeu.

⁷ Edwards, „A Divine and Supernatural Light”, 416-417.

Apoi, este gloria lui Dumnezeu, dar se arată „pe fața lui Isus Cristos”, deci este și gloria lui Cristos.

Referirea la „fața lui Isus Cristos” (v. 6) este remarcabilă. Dumnezeu „ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu *pe fața lui Isus Cristos*”. Dacă ne gândim și la cuvântul „chip” din versetul 4, accentul pare să cadă pe vizibilitate, transparență, cunoaștere.⁸ Pentru a putea fi văzut, Dumnezeu trebuie să aibă un chip. Un alt mod de a exprima această idee este că Dumnezeu trebuie să aibă o față omenească. Acest chip este Cristos, iar această față este fața lui Cristos. Vederea însă nu este cea care poate fi surprinsă în fotografii sau pe cameră. Este vederea ce poate avea loc prin Cuvânt și prin Duhul. Isus a avut o față reală, fizică, umană. Lucrul acesta este implicit și important. Gloria lui Dumnezeu a strălucit pe față istorică, trupească a lui Isus.

Fața lui Isus a fost strălucirea Persoanei Sale. Dacă vrei să cunoști pe cineva, nu te uiți în primul rând la gâtul, la umerii sau la genunchii acelei persoane. Te uiți la fața ei. Fața este fereastra sufletului. Fața este descoperirea inimii. Fața poartă emoția bucuriei, tristeții, mâniei sau suferinței. Cuvinte

8 Câteva versete înainte de 2 Corinteni 4:4-6, Pavel a vorbit despre un alt chip, și anume cel al lui Moise. Pavel a arătat că ceea ce a văzut Moise pe Muntele Sinai a făcut ca fața lui să strălucească de glorie. Aceasta era însă o glorie trecătoare, iar Moise trebuia să-și acopere fața pentru ca gloria trecătoare să nu fie văzută de oameni. „Fiii lui Israel nu puteau să-și piaronească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare ... Moise ... își punea o maramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și piaronească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător” (2 Corinteni 3:7-13). Pavel a spus însă că gloria lui Cristos în noul legământ nu va fi o glorie trecătoare. „În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător!” (2 Corinteni 3:11). Este normal, așadar, că Pavel vorbește despre „fața lui Isus Cristos” din moment ce el pune în contrast lucrarea lui Cristos și lucrarea lui Moise a cărui față trebuia să fie acoperită.

precum a zâmbi sau a se încrunta există în vocabular pentru a exprima modul în care se vede inima pe fața omului. Noi nu zâmbim și nu ne încrunțăm cu încheieturile sau cu genunchii. Fața este cea care îl reprezintă pe om în comunicarea directă. Când cineva își ascunde fața de noi, o face pentru că nu vrea să fie cunoscut. Fața reală, fizică a lui Isus contează. Ea semnifică faptul că El a fost o ființă umană reală și că a fost o Persoană care S-a făcut cunoscută în viața reală, istorică, materială.

FAȚA VIITOARE A LUI CRISTOS

Lucrul acesta este important și pentru că Isus a fost înviat din morți cu aceeași față trupească. Speranța noastră cu privire la părăsirea viitoare cu El nu se leagă de o fantomă a cărei prezență va fi în apropierea noastră. Este speranța că-L vom vedea față în față. Pavel a afirmat lucrul acesta în cuvinte care anticipau acest pasaj: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea *față în față*. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Corinteni 13:12). Dacă acum vedem în chip întunecos, iar apoi sperăm să vedem față în față, atunci ceea ce vedem acum întunecat este „fața lui Isus Cristos”. Cu alte cuvinte, vedem gloria Persoanei istorice reale manifestată în cuvinte, fapte și sentimente în perioada când El a trăit în mod real pe acest pământ.

Aceasta sperăm noi să vedem când Se va întoarce El și aceasta spune Pavel că vor pierde toți cei ce nu cred: „Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, *de la fața Domnului și de la slava puterii Lui*” (2 Tesaloniceni 1:9). Cei ce cred însă vor admira și vor proslăvi fața lui Cristos când Se va întoarce El (2 Tesaloniceni 1:10). Noi nu vom fi împliniți până în ziua când Îl vom privi pe Isus față în față. O față reală. O față de om. Dar

mult mai mult de atât! O față pe care se va vedea strălucirea infinită a gloriei puterii Sale.

MOTIVUL CEL MAI PROFUND PENTRU CARE GLORIA LUI CRISTOS ESTE GLORIA LUI DUMNEZEU

Ceea ce am spus până acum despre faptul că gloria lui Cristos este gloria lui Dumnezeu presupune că Cristos și Dumnezeu sunt una în esență. Ei sunt amândoi Dumnezeu. Trebuie să explicăm acum însă cât se poate de clar această idee deoarece relevanța sa pentru înțelesul Evangheliei din 2 Corinteni 4:4-6 este uriașă. Al treilea motiv pentru care gloria lui Cristos este gloria lui Dumnezeu e acela că Cristos este Dumnezeu.⁹

Isus Cristos este „ogindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Această glorie nu a fost gloria unei creaturi. Este gloria unui Fiu născut – născut din veșnicie, după cum sugerează Ioan 1:1: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” Gloria Lui este gloria lui Dumnezeu pentru că Isus Cristos este Dumnezeu. Gloria singurului Fiu – nu a fiilor creați, cum suntem noi, ci a Fiului divin – este gloria Tatălui pentru că cei doi sunt din aceeași esență, din aceeași Ființă divină.¹⁰ „În El locuiește trupește toată

⁹ Pentru o introducere excelentă și accesibilă la doctrina despre Trinitate (divinitatea Tatălui, Fiului și Duhului ca un singur Dumnezeu, dar în trei Persoane) vezi Bruce Ware, *Father, Son, and Holy Spirit: Relationship, Roles, and Relevance* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2005). Pentru o privire istorică asupra doctrinei, vezi Robert Letham, *The Holy Trinity: In Scripture, History, Theology, and Worship* (Phillipsburg, N.J.: P&R, 2004). Pentru o colecție de meditații biblice, vezi Jonathan Edwards, *Writings on the Trinity, Grace, and Faith*, în *The Works of Jonathan Edwards*, ed. Sang Hyun Lee, vol. 21 (New Haven, Conn.: Yale University Press, 2003).

¹⁰ Pentru câteva dintre meditațiile mele despre unitatea Tatălui cu Fiul, vezi „The Pleasure of God in His Son”, în John Piper, *The Pleasures of God*:

plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9; vezi 1:19). Acesta este motivul cel mai important pentru care El este numit „chipul Dumnezeului celui nevăzut” (Coloseni 1:15). De asemenea, este motivul cel mai important pentru care Isus a spus: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30), „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9), „Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl” (Ioan 10:38) și „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul” (Apocalipsa 22:13).¹¹

Gloria lui Cristos este singura pe care o așteaptă toți credincioșii Lui – „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Cristos” (Tit 2:13). Isus este „marele nostru Dumnezeu”. Există o glorie a Tatălui și o glorie a Fiului, însă cele două sunt atât de unite încât dacă o vezi pe una, o vezi și pe cealaltă. Tatăl și Fiul nu îndeplinesc aceleași roluri în lucrarea de răscumpărare, însă gloria care se manifestă în fiecare din rolurile Lor strălucește atât în Tatăl, cât și în Fiul. Oricine cunoaște gloria Fiului nu este străin de gloria Tatălui. Și oricine cunoaște gloria Tatălui nu este străin de gloria Fiului.

A-L CUNOAȘTE PE FIUL ÎNSEAMNĂ A-L CUNOAȘTE PE TATĂL

Numai Fiul și Tatăl au capacitatea de a Se cunoaște reciproc pe deplin, pentru că au o esență absolut unică – ei sunt Dumnezeu. Prin urmare, noi nu-I putem cunoaște cu adevărat dacă lucrul acesta nu ne este dat printr-o lucrare specială a harului. Dumnezeu Duhul, slujind gloriei lui Dumnezeu Fiul (Ioan 16:14), ne dăruiește capacitatea spirituală de a-L cunoaște *Meditations on God's Delight in Being God* (Sisters, Ore.: Multnomah, 2000), 25-45.

11 „Calitățile exprimate în aceste cuvinte sunt atribuite lui Dumnezeu Însuși în [Apocalipsa] 1:8 și 21:6. Cristos poate fi judecătorul oamenilor pentru că El transcende orice experiență umană, împărtășind natura veșnică a lui Dumnezeu Însuși.” George Ladd, *A Commentary on the Revelation of John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1972), 293.

pe Dumnezeu Tatăl (Ioan 3:6-8). Datorită acestei capacități noi de a-L cunoaște pe Dumnezeu, Fiul Își ia prerogativa divină de a ni-L face cunoscut pe Tatăl. De aceea, Isus spune: „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Matei 11:27). Dacă Fiul alege să ni-L descopere pe Tatăl, atunci avem părtășie atât cu Tatăl, cât și cu Fiul prin Duhul dăător de viață. În această părtășie, noi vedem și ne desfătăm în gloria Tatălui și a Fiului.

Tatăl și Fiul sunt atât de inseparabili în glorie și esență încât a-L cunoaște pe unul presupune cunoașterea celuilalt, iar a-L iubi pe unul implică a-L iubi și pe celălalt. „Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu” (1 Ioan 4:15). Când Îl mărturisim pe Cristos, Fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu Tatăl vine la noi și ni Se arată. Tatăl și Fiul sunt atât de uniți încât a-L avea pe unul înseamnă a-L avea și pe celălalt. „Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl” (1 Ioan 2:23). „Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul” (2 Ioan 9).

Este imposibil să-L cunoaștem pe Dumnezeu sau să avem o relație mântuitoare cu Dumnezeu fără să-L cunoaștem pe Fiul și să ne încredem în El. Lucrul acesta este subliniat de nenumărate ori – atât prin negații, cât și prin afirmații. „Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis” (Ioan 5:23). „Cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu” (Ioan 15:23). „Dacă M-ați cunoaște pe Mine, ați cunoaște și pe Tatăl Meu” (Ioan 8:19). „Cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Matei 10:40). „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Luca 10:16).

EVANGHELIA NU ESTE VESTEA BUNĂ FĂRĂ GLORIA LUI DUMNEZEU

Implicațiile acestui fapt pentru înțelegerea textului din 2 Corinteni 4:4-6 sunt uriașe. „Evanghelia slavei lui Cristos” este Evanghelia gloriei lui Dumnezeu, deoarece Cristos este Dumnezeu. A vedea gloria lucrării lui Cristos în evenimentele din Vinerea Mare și Duminica Paștilor înseamnă a vedea gloria lui Dumnezeu. A-L iubi pe Cristos pentru lucrarea Sa mântuitoare din Evanghelie înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu. Nu vreau să anulez toate deosebirile dintre Tatăl și Fiul, ci mai degrabă mă pronunț împotriva oricărei separări. Ceea ce vreau să spun este că nu e doar permis, ci chiar esențial să-L vedem și să ne desfătăm în Dumnezeu și în gloria Evangheliei. Acesta este accentul pus în 2 Corinteni 4:4, 6 și acesta este scopul cărții de față, precum și motivul pentru care am intitulat-o *Dumnezeu este Evanghelia*.

Evanghelia reprezintă lumina gloriei lui Cristos *care este chipul lui Dumnezeu*. Este lumina gloriei lui Dumnezeu *pe fața lui Cristos*. Aceasta face ca Evanghelia să fie vestea bună. Dacă gloria lui Dumnezeu în Cristos nu ne-ar fi fost dată în Evanghelie ca să o vedem și să ne desfătăm în ea, Evanghelia n-ar fi vestea bună. Accentul nu poate fi mai clar în aceste versete. Încercând să ne trezească sufletele ca să vedem și să ne desfătăm în gloria Evangheliei, Pavel subliniază mai presus de orice în aceste versete faptul că Evanghelia ne oferă *gloria lui Dumnezeu* ca s-o vedem și să ne bucurăm de ea pentru totdeauna.

„N-AU VĂZUT SOARELE AMIEZII”

Să nu cumva să nu vedem soarele în amiaza mare. Vorbim aici de *glorie* – strălucire, splendoare, lumină. Gloria este strălucirea

a tot ce e glorios. Gloria lui Dumnezeu este lumina minunată a lui Dumnezeu. Nu există lumină mai puternică. Nimic în tot acest univers și în imaginația vreunui om sau înger nu poate străluci mai puternic decât lumina lui Dumnezeu. Aceasta face ca orbirea din 2 Corinteni 4:4 să fie șocantă prin efectul ei. Calvin spune acest lucru cu o uimire îndreptățită: „Ei n-au văzut soarele amiezii.”¹² Iată cât de evidentă este gloria lui Dumnezeu în Evanghelie. Când Dumnezeu rostește cuvântul omnipotent al creației și „[ne luminează] inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”, perdelele de la fereastra cabanei noastre de la munte sunt date la o parte, iar soarele dimineții, a cărei lumină se reflectă pe piscurile lui Cristos, ne umple camera de glorie.

12 Jean Calvin, *The Second Epistle of Paul the Apostle to the Corinthians*, trad. T. A. Smail (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1964), 53.

Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. ... Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său. ... Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.

1 IOAN 5:6-11

EVANGHELIA – CONFIRMATĂ DE GLORIA EI, MĂRTURIA INTERNĂ A DUHULUI SFÂNT

GLORIA LUI DUMNEZEU ÎN EVANGHELIE ȘI MĂRTURIA INTERNĂ A DUHULUI

Gloria lui Dumnezeu în Evanghelie este extrem de importantă în moduri de care s-ar putea să nu fim conștienți de la bun început. De exemplu, gloria lui Dumnezeu în Evanghelie oferă o validitate autoconfirmată și putere cuvântului Evangheliei, chiar și pentru omul cel mai simplu. Cum ajunge cineva să aibă o credință sigură și neclintită în Evanghelia lui Cristos? De-a lungul secolelor, pentru milioane de oameni obișnuți care nu au avut acces la argumentele intelectuale ale apologeticii, Evanghelia a fost calea spre o credință sigură, bine fundamentată și neclintită în Cristos. Cum este posibil lucrul acesta? Care este temelia acestei credințe? Nu este oare revelația în Evanghelie a „slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos?” Studiarea acestei întrebări în relație cu doctrina istorică despre mărturia internă a Duhului Sfânt va arunca și mai multă lumină asupra valorii și frumuseții adevărului că gloria lui Dumnezeu este strălucirea supremă a Evangheliei.

CREDINȚA IZVORĂTĂ DIN MĂRTURIA DUHULUI NU ESTE IRAȚIONALĂ

Revelarea măreției gloriei lui Dumnezeu în Evanghelie este unul dintre motivele pentru care a crede Evanghelia pe baza

mărturiei interne a Duhului Sfânt nu este ceva irațional sau subiectiv. Uneori, când auzim că Duhul Sfânt ne ajută să credem Evanghelia sau că Duhul mărturisește despre adevărul Evangheliei, avem în minte ideea că validitatea Evangheliei depinde de anumite informații noi oferite de Duhul. Dar nu la aceasta se referă mărturia internă a Duhului în plan istoric. Vedem lucrul acesta din perspectiva pe care au avut-o Jean Calvin¹ și Jonathan Edwards despre acest subiect.

NU BISERICA, CI DUHUL CONFIRMĂ CUVÂNTUL

Când Jean Calvin a meditat la temelia încrederii noastre în Evanghelie, el a fost dezamăgit de faptul că în Biserica Romano-Catolică, autoritatea Cuvântului depindea de autoritatea bisericii:

Este larg răspândită greșeala extrem de dăunătoare că Scriptura are doar atâta greutate cât îi este acordată de către biserică. De parcă adevărul etern și inviolabil al lui Dumnezeu s-ar sprijini pe decizia unor oameni! ... Dar, dacă așa stau lucrurile, ce se va întâmpla cu acele conștiințe nefericite care caută siguranța fermă a vieții veșnice, dacă toate promisiunile referitoare la ea constau în și depind numai de judecata oamenilor?²

Cum vom ști noi atunci cu siguranță că Evanghelia este Cuvântul lui Dumnezeu? Cum vom fi siguri nu doar că aceste lucruri s-au petrecut în realitate, ci și că înțelesul biblic al

1 În ceea ce urmează mă bazez pe ceea ce am scris în „The Divine Majesty of the Word”, în *The Legacy of Sovereign Joy* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2000), 115-142.

2 Jean Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, 2 vol., ed. John T. McNeill, trad. Ford Lewis Battles (Philadelphia: Westminster Pres, 1960), 1:75 (Lvii.1).

marilor evenimente cuprinse în Evanghelie este cel adevărat – înțelesul lui Dumnezeu? Calvin continuă:

Mărturia Duhului este mai presus de orice rațiune. Căci după cum numai Dumnezeu este un martor potrivit cu privire la Sine în Cuvântul Său, tot astfel Cuvântul nu va fi primit în inimile oamenilor fără să fie pecetluit mai întâi de mărturia internă a Duhului. Așadar, același Duh care a vorbit prin gurile profeților trebuie să pătrundă în inimile noastre pentru a ne da convingerea că aceștia au proclamat cu credincioșie ceea ce le fusese poruncit de divinitate ... căci dacă El nu le luminează mințile, valuri de îndoieli îi clatină mereu!³

MĂREȚIA INCONFUNDABILĂ A LUI DUMNEZEU ARĂTATĂ ÎN CUVÂNT

Dar cum are loc această convingere? Oare ne spune Duhul ceva nou – ne șoptește El „Cartea aceasta este adevărată”? Auzim o voce? Nu, nu așa se întâmplă. Gloria lui Dumnezeu în Evanghelie nu are nevoie de o altă mărturie de genul acesta. Atunci cum lucrează mărturia internă a Duhului împreună cu gloria lui Dumnezeu în Evanghelie? Ce face Duhul?

Răspunsul nu este că Duhul ne oferă o revelație suplimentară față de ceea ce este în Scriptură, ci că El ne trezește, ca din morți, ca să vedem și să gustăm realitatea divină a gloriei lui Cristos în Evanghelie. (Amintiți-vă de vederea din 2 Corinteni 4:4, 6.) Această vedere confirmă faptul că Evanghelia este Cuvântul lui Dumnezeu. Calvin spune: „Tatăl nostru Ceresc, arătându-Și măreția [în Evanghelie], înalță reverența față de Scriptură mai presus de sfera controverselor.”⁴ Pentru Calvin, acesta este secretul: mărturia lui Dumnezeu cu privire la

³ Ibid., 79 (Lvii.4).

⁴ Ibid., 92 (Lviii.13).

Evangelie este revelația directă, incontestabilă și dătătoare de viață a măreției lui Dumnezeu exprimată în Cuvânt – nu într-o revelație nouă cu privire la acesta.

Ne apropiem astfel de nivelul cel mai profund al experienței mărturiei interne a Duhului. Iată niște cuvinte care ne fac să pătrundem și mai mult în profunzimile acesteia.

Luminați așadar de puterea [Duhului], noi nu credem nici prin judecata noastră [*remarcați aceasta!*] și nici prin judecata altora că Scriptura este de la Dumnezeu; ci mai presus de judecata umană, noi afirmăm cu o certitudine absolută (ca și cum am admira măreția lui Dumnezeu Însuși) că ea a ajuns la noi izvorând chiar din gura lui Dumnezeu, prin lucrarea oamenilor.⁵

MĂRTURIA LUI DUMNEZEU ESTE DARUL VIEȚII ȘI, PRIN URMARE, AL VEDERII

E aproape incredibil. Acest lucru spune că de fapt convingerea cu privire la măreția lui Dumnezeu în Scriptură – adică la gloria lui Dumnezeu în Evanghelie – nu se bazează pe judecata vreunui om și nici măcar pe judecata lui. Ce vrea să spună? Pe măsură ce încercam să-i înțeleg semnificația, cuvintele apostolului Ioan m-au ajutat cel mai mult aducând lumină peste ceea ce încercă să explice Calvin. Iată cuvintele cheie din 1 Ioan 5:6-11:

Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. ... Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu [=Duhul] este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său. ... Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.

⁵ Ibid., 80 (Lviii.5).

Cu alte cuvinte, „mărturisirea lui Dumnezeu”, adică mărturia internă a Duhului, este mai mare decât orice mărturie a oamenilor – inclusiv a propriei noastre rațiuni, cred eu că ar spune apostolul în acest context. Și care este mărturia lui Dumnezeu? Ea nu este un simplu mesaj pe care l-am primit ca să medităm asupra lui, fiindcă atunci convingerea noastră s-ar baza pe ceea ce am gândit despre el. Atunci care este? Versetul 11 este cheia: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică”. Prin aceasta înțeleg că Dumnezeu mărturișește despre realitatea Lui, a Fiului Său și a Evangheliei prin faptul că ne dă viață din morți, astfel încât noi să ne trezim la viață și să vedem gloria Lui autoconfirmată în Evanghelie. În clipa aceea noi nu mai raționăm pornind de la niște ipoteze și ajungând la niște concluzii, ci vedem că suntem trei și nu există nici măcar o singură judecată umană anterioară pe care să ne bazăm. Când Lazăr s-a trezit în mormânt la chemarea sau „mărturia” lui Cristos, el a știut imediat, fără să se mai gândească la asta, că este viu și că a fost trezit la viață de chemarea Lui.

De aceea, când Calvin a fost întrebat: „Cum putem fi siguri că [Evanghelia] vine de la Dumnezeu fără să recurgem la hotărârea bisericii?”, el a răspuns într-un mod uluitor: „Este ca și cum cineva ar întreba: Cum vom învăța să facem deosebirea între lumină și întuneric, între alb și negru, între dulce și amar? Scriptura în sine este dovada clară și completă a propriului său adevăr, după cum lucrurile albe sau negre mărturisesc despre culoarea lor, sau cele dulci sau amare despre gustul lor.”⁶

EVANGHELIA CARE ÎL ÎNALȚĂ PE DUMNEZEU SE AUTOCONFIRMĂ

Așadar, mărturia internă a Duhului Sfânt, care ne convinge că Evanghelia este adevărată, nu reprezintă adăugarea de

6 Ibid., 76 (Lvii.2).

noi informații la ceea ce se găsește deja în Evanghelie. Este mai degrabă ceea ce descrie Pavel în 2 Corinteni 4:6: „Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos.” Cu alte cuvinte, prin Duhul noi putem să vedem ce anume se află cu adevărat în Evanghelie. Ea conține lumină adevărată și glorie adevărată și este în mod evident divină. Ea conține în ea însăși confirmarea autenticității ei. Iată cum exprimă J. I. Packer lucrul acesta:

Calvin susține că Scriptura se autoconfirmă prin mărturia internă a Duhului Sfânt. Ce este această «mărturie internă»? Nu o calitate specială a experienței, nici o revelație nouă, personală, nici o „decizie” existențială, ci o lucrare de iluminare prin care, pe calea mărturiei verbale, ochii orbi ai spiritului sunt deschiși, iar realitățile divine sunt recunoscute și acceptate așa cum sunt în realitate. Această recunoaștere, spune Calvin, este la fel de directă și imposibil de analizat precum perceperea unei culori sau a unui gust cu ajutorul simțurilor fizice – un eveniment despre care nu se poate spune mai mult decât că atunci când stimulii corespunzători sunt prezenți, are loc, iar atunci când are loc, știm că are loc.⁷

Așadar, doctrina despre mărturia internă a Duhului este validă pentru că Evanghelia este o revelație a gloriei lui Cristos care este chipul lui Dumnezeu. Dacă nu tratăm măreția lui Dumnezeu ca pe binele cel mai mare din vestea bună, atunci înlăturăm din Evanghelie temelia esențială a credinței mântuitoare. Lucrul acesta devine și mai clar când privim la modul în care Jonathan Edwards a încercat să explice cum pot oamenii – mai ales oamenii obișnuiți, needucați, precum indienii de

7 J. I. Packer, „Calvin the Theologian”, în *John Calvin: A Collection of Essays* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1966), 166.

pe frontiera Noii Anglii – să aibă o credință de neclintit, fiind gata să sufere chiar și martirajul.

TEMELIA CREDINȚEI NOASTRE TREBUIE SĂ FIE REZONABILĂ

Jonathan Edwards a împărtășit convingerea lui Calvin cu privire la temelia credinței noastre în Evanghelia. Aceasta este gloria lui Dumnezeu pe care omul o percepe cu ochii inimii ca fiind măreață și autoconfirmată. Edwards aduce însă un accent puțin diferit. El subliniază faptul că certitudinea cu privire la adevărul Evangheliei trebuie să fie deopotrivă *rezonabilă și spirituală*. Gloria lui Dumnezeu în Evanghelia este cheia pentru ambele aspecte.

Potrivit lui Edwards, chiar dacă cineva are sentimente religioase puternice care izvorăsc dintr-o convingere cu privire la adevărul Evangheliei, sentimentele sunt lipsite de orice valoare „dacă această convingere nu este una *rezonabilă*”⁸. Ce înțelege el prin „rezonabilă”?

Prin convingere rezonabilă înțeleg o convingere întemeiată pe dovezi reale, pe un motiv bun sau pe un temei just. Oamenii pot avea o convingere puternică că religia creștină este adevărată, dar convingerea lor să nu fie clădită pe dovezi, ci în totalitate pe educație și pe părerile altora; la fel cum mulți mahomedani sunt absolut convingeți de adevărul religiei mahomedane,⁹ pentru că părinții lor, vecinii lor și poporul lor o cred. Această credință cu privire la adevărul religiei creștine, clădită pe aceleași temelii cu credința mahomedanului despre religia mahomedană, este același gen de credință. Și cu toate că obiectul credinței este mai bun, totuși aceasta nu face ca credința în sine să fie mai bună; căci deși lucrul crezut

8 Jonathan Edwards, *Religious Affections*, în *The Works of Jonathan Edwards*, ed. John E. Smith, vol. 2 (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 295.

9 „Mahomedan” este un termen arhaic cu sensul de musulman.

este mai bun, totuși credința cu privire la el nu se datorează acestui adevăr, ci educației. Astfel că după cum convingerea nu este mai bună decât cea a mahomedanului, nici sentimentele care izvorăsc din ea nu sunt mai bune în ele însele decât sentimentele religioase ale mahomedanilor.¹⁰

Unul dintre gândurile care mă frământă cel mai mult când scriu această carte este că mulți oameni își declară credința în Cristos în felul acesta. Ea nu este o credință bazată pe gloria lui Cristos, ci pe tradiție, pe educație sau pe părerile altora. Dacă așa stau lucrurile, credința nu este o credință mântuitoare. Credința mântuitoare în Cristos se bazează, după cum spune Edwards, pe „dovezi reale, pe un motiv bun sau pe un temei just”.

TEMEIUL REZONABIL AL CREDINȚEI TREBUIE SĂ FIE SPIRITUAL. Dar ce este acest „motiv bun” sau „temei just” pe care trebuie să se bazeze credința? Răspunsul la această întrebare descrie și ce înțelege el prin faptul că adevărata convingere este „spirituală”. Pentru ca atât credința, cât și rodul ei să fie cu adevărat „pline de har”, adică mântuitoare, Edwards spune că „Este nevoie nu doar ca ea ... să fie o credință sau o convingere rezonabilă, ci și una *spirituală*”¹¹. El afirmă lucrul acesta pentru că „motivul bun” și „temeiul just” al convingerii trebuie să izvorască dintr-o vedere spirituală – adică permisă de Duhul – a gloriei lui Dumnezeu în Evanghelie.

O convingere *spirituală* cu privire la adevărul lucrurilor mărețe din Evanghelie este o convingere care izvorăște dintr-o vedere sau înțelegere spirituală a acelor lucruri la nivelul minții. Lucrul acesta este evident și din Scriptura care arată

¹⁰ Edwards, *Religious Affections*, 295.

¹¹ Ibid.

de numeroase ori că o credință mântuitoare în realitatea și divinitatea lucrurilor care ne sunt puse înaintea și descrise în Evanghelie este efectul Duhului lui Dumnezeu care luminează mintea.¹²

În sprijinul acestei afirmații, Edwards citează apoi textul de care ne-am ocupat în capitolul anterior, 2 Corinteni 4:4-6, mai ales versetul 6 („Dumnezeu ... ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos”). După aceea, el comentează pe marginea acestui verset: „Nimic nu poate fi mai evident decât faptul că apostolul afirmă aici despre credința mântuitoare în Evanghelia că ea se naște atunci când mintea este luminată ca să privească gloria divină a lucrurilor pe care le descrie ea.”¹³

GLORIA LUI DUMNEZEU ESTE CEA PE CARE URMĂRESC S-O ARATE EVENIMENTELE ȘI PROMISIUNILE DIN EVANGHELIE

Astfel, atât Jean Calvin, cât și Jonathan Edwards subliniază faptul că credința mântuitoare în Evanghelia trebuie să se bazeze pe vederea gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Cristos prin lucrarea Duhului. Eu cred că ei explică foarte clar ce ne învață 2 Corinteni 4:4-6 și multe alte texte.¹⁴ Așadar, gloria lui Dumnezeu pe fața lui Cristos – adică gloria lui Cristos care este chipul lui Dumnezeu – este esențială pentru Evanghelia. Ea nu este un element marginal sau opțional. Pavel numește Evanghelia „Evanghelia slavei lui Cristos”. Evenimentele Evangheliei au menirea să dezvăluie tocmai această glorie. Dacă cineva se apropie de Evanghelia, vede evenimentele

12 Ibid., 296.

13 Ibid., 298.

14 De exemplu, Edwards citează din Luca 10:21-22; Ioan 6:40; 17:6-8; Matei 16:16-17; Galateni 1:14-16. Ibid., 297.

petrecute în Vinerea Mare și Duminica Paștilor și crede că ele au avut loc cu adevărat și că pot oferi liniște sufletească, însă nu vede și nici nu se bucură de această glorie divină, omul acela nu are o credință mântuitoare.

Vederea gloriei lui Dumnezeu în Cristos în Evanghelia este esențială pentru convertire. Edwards subliniază lucrul acesta cu toată tăria întrucât, din postura de pastor, se luptă cu problema dureroasă a convertirilor false. Se poate ca un om care se declară creștin să rostească multe cuvinte potrivite, dar să nu aducă rod spiritual. Ce nu este în regulă? Transformarea supranaturală de la întuneric la lumină nu a avut loc. Orbirea produsă de păcat și de Satan nu a fost înlăturată. Ochii inimii sunt în continuare incapabili să vadă și să se delecteze în gloria lui Cristos care este chipul lui Dumnezeu.

Când oamenii sunt convertiți, ei sunt mutați, ca să spunem așa, dintr-o zonă în alta, dintr-o zonă a întunericului în țara luminii. ... Prin convertire ei primesc capacitatea să vadă obiecte spirituale. Lucrurile acelea despre care până atunci doar auziseră cu urechile sunt acum vizibile pentru ei: Îl văd pe Dumnezeu, Îl văd pe Cristos, văd păcatul și sfințenia, văd calea mântuirii, văd lumea spirituală și invizibilă, văd fericirea pe care o dă starea în care se bucură de Dumnezeu și de bunăvoința Lui, văd grozăvia mâniei Sale. ... Ei sunt convinși acum de existența ființei lui Dumnezeu într-un mod diferit de cel în care fuseseră convinși până atunci. ... Aceste lucruri le sunt confirmate acum nu doar printr-un proces rațional¹⁵, ci ei sunt convinși că ele există deoarece văd că există.¹⁶

15 „... nu înseamnă că [omul] consideră doctrinele Evangheliei ca venind de la Dumnezeu fără să apeleze la vreun raționament sau la vreo deducție, însă aceasta se întâmplă fără un lanț lung de raționamente; raționamentul este unul singur, iar dovada este directă; mintea ajunge la adevărul Evangheliei urcând o singură treaptă, iar aceasta este gloria ei divină.” Ibid., 298.

16 Jonathan Edwards, „Christians a Chosen Generation”, în *Sermons and*

Trebuie să subliniem – dat fiind că aceasta este tema cărții – că aceste lucruri esențiale, divine sunt vizibile în *Evanghelia*. Este adevărat că *toată* Scriptura poartă însemnul gloriei lui Dumnezeu, întrucât El este tema și totodată autorul ei. Dar în evenimentele răstignirii și învierii lui Cristos din *Evanghelia* – evenimentele teribile și totodată minunate din Vinerea Mare și Duminica Paștilor – gloria lui Dumnezeu strălucește cel mai puternic. De aceea, este foarte important să ne gândim la *Evanghelia* în termenii revelației gloriei lui Dumnezeu. Dumnezeu a decis ca ea să fie locul *principal* în care să poată fi văzută gloria Sa generație după generație. De aceea, Jonathan Edwards spune: „Această glorie unică a Ființei divine se arată și se manifestă cel mai strălucitor în lucrurile care ne sunt prezentate și descrise în *Evanghelia*, în doctrinele comunicate acolo, în cuvântul rostit acolo și în gândurile, faptele și lucrările descoperite acolo.”¹⁷

Importanța faptului de a vedea gloria lui Cristos în *Evanghelia* devine mai clară și mai urgentă când ne gândim la modul în care acest adevăr afectează evanghelizarea, misiunile și numeroasele lucrări prin care biserica încearcă să schimbe comportamentul oamenilor. Despre aceasta este vorba în capitolul următor.

Discourses 1730-1733, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 17, ed. Mark Valeri (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 322.

17 Edwards, *Religios Affections*, 300. Italicele îmi aparțin.

*Te-am ales din mijlocul norodului
acestuia și din mijlocul Neamurilor, la
care te trimit, ca să le deschizi ochii, să
se întoarcă de la întuneric la lumină, și
de sub puterea Satanei la Dumnezeu;
și să primească, prin credința în Mine,
iertare de păcate și moștenirea împreună
cu cei sfințiți.*

FAPTELE APOSTOLILOR
26:17-18

*Noi toți privim cu fața descoperită,
ca într-o oglindă, slava Domnului, și
suntem schimbați în același chip al
Lui, din slavoă în slavoă, prin Duhul
Domnului*

2 CORINTENI 3:18

EVANGHELIA – GLORIA LUI CRISTOS ÎN EVANGHELIZARE, MISIUNE ȘI SFINȚIRE

Evangelia este revelarea gloriei lui Cristos care este chipul lui Dumnezeu. Este manifestarea autoconfirmată a luminii cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Cristos. Binele cel mai mare pe care îl aduce Evangelia este posibilitatea de a vedea și de a ne bucura de gloria lui Dumnezeu în Cristos pentru eternitate. Lucrul acesta este extrem de important dacă vrem să folosim Evangelia în mod biblic în evangelizare, misiune și în lucrarea bisericii de sfințire a credincioșilor. Sfințenia creștinilor și convertirea celor pierduți depind de capacitatea acestora de a vedea și a se bucura de gloria lui Dumnezeu în Evangelie.

PASIUNEA LUI EDWARDS PENTRU NECREDINCIOȘII LIPSIȚI DE EDUCAȚIE

Puțini au fost cei care l-au întrecut pe Jonathan Edwards în privința agilității mintale, creativității, perspicacității și capacității intelectuale. Edwards însă a fost extrem de preocupat de oamenii obișnuți din Noua Anglie, de indienii de pe frontieră și de „mahomedanii” de peste ocean. El subliniază faptul că oamenii aceștia nu pot avea o credință reală și bine înrădăcinată în Evangelie (descrisă în capitolul anterior) dacă nu au percepția spirituală a gloriei autoconfirmate a lui Dumnezeu în ea.

Dacă oamenii nu dobândesc o convingere rezonabilă și solidă cu privire la adevărul Evangheliei, pe baza dovezilor sale interne, în modul pe care l-am descris, adică *prin vederea gloriei sale*, este imposibil ca cei needucați și necunoscători ai istoriei să aibă o convingere puternică și reală cu privire la acest adevăr.¹

Edwards continuă arătând că puțini oameni au venit la credință prin argumente academice în favoarea validității istorice a Bibliei:

Dar Evanghelia nu a fost dată doar pentru cei învățați. Cel puțin nouăsprezece oameni din douăzeci, dacă nu nouăzeci și nouă din o sută dintre cei pentru care au fost scrise Scripturile, nu sunt capabili de o convingere clară și reală cu privire la autoritatea divină a Scripturilor pe baza unor argumente ca acelea pe care le folosesc oamenii învățați.²

Într-o stare mult mai rea se află cei care „au crescut în păgânism” și nu cunosc istoria lumii și cu atât mai puțin pe cea a Bibliei. Dacă credem că adevărata convingere și certitudinea spirituală trebuie să aștepte argumente istorice, aceasta „va face ca răspândirea Evangheliei printre ei să fie infinit de dificilă”³.

CREDINȚA CARE SUFERĂ TORTURA NU SE BAZEAZĂ PE PROBABILITĂȚI

Și chiar dacă omul ar putea ajunge la o probabilitate ridicată că Evanghelia este adevărată bazându-se pe raționamente istori-

1 Jonathan Edwards, *Religious Affections*, în *The Works of Jonathan Edwards*, ed. John E. Smith, vol. 2 (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 303.

2 Ibid., 304.

3 Ibid.

ce, probabilitatea nu va fi suficientă atunci când acea persoană va trece prin suferință și tortură. În secolele trecute au fost numeroși sfinți, inclusiv femei și copii cu puțină educație sau complet needucați, care au suferit în vremuri de mare întuneric spiritual. Și totuși, ce frumoase sunt istorisirile despre cei care au mers până la moarte. Cu gândul la miile de sfinți de care lumea nu a fost vrednică, Edwards remarcă:

Pentru o convingere atât de clară, de evidentă și de fermă care să fie suficientă pentru a-i determina să aibă îndrăzneala de a-și vinde totul, să fie dispuși să privească plini de încredere și fără teamă la perspectiva de a pierde toate lucrurile, de a îndura chinurile cele mai cumplite și mai îndelungate, de a călca lumea în picioare și de a considera toate lucrurile un gunoi de dragul lui Cristos, pentru că această dovadă pe care le-o poate da istoria nu are cum să fie suficientă. ... După toate lucrurile spuse de oamenii învățați, în mintea lor vor rămâne nenumărate îndoieli; când credința lor va fi pusă la mare încercare, ei se vor întreba: „De unde știu lucrul acesta sau celălalt? De unde știu când au fost scrise istorisirile acestea?”... Ei vor rămâne cu nesfârșite îndoieli și temeri.⁴

De aceea, este crucial pentru evanghelizare și misiune să înțelegem că adevărata credință mântuitoare se bazează pe vederea spirituală a gloriei lui Dumnezeu în Evanghelie. Acest lucru va avea un impact uriaș asupra modului în care gândim misiunea și evanghelizarea. Efectul principal va fi acela că vom vrea să ne asigurăm că misionarii și evangheliștii sunt oameni spirituali care văd și se delectează în gloria lui Dumnezeu pe fața lui Cristos.

4 Ibid., 303.

SPUNEȚI STRĂVECHEA ISTORIE ȘI RUGAȚI-VĂ PENTRU DUHUL

Aceasta, bineînțeles, nu înseamnă că nu vom mai spune istoria străveche. O vom spune de multe ori și o vom spune cum trebuie. Nucleul Evangheliei este istoria evenimentelor morții și învierii lui Cristos. Este o veste! Apoi trebuie să explicăm ce s-a realizat prin această moarte și înviere în privința iertării păcatelor și a speranței vieții veșnice. În toate acestea, scopul și rugăciunea noastră este ca gloria lui Cristos să strălucească deoarece ea trebuie să fie văzută pentru ca credința să aibă un temei solid și mântuitor. Duhul Sfânt trebuie să-Și facă lucrarea prin care dă viață, deschide ochii, îndepărtează orbirea și arată gloria. Duhul și Cuvântul sunt deopotrivă esențiali. Istoria lui Cristos trebuie povestită, iar Duhul lui Cristos trebuie să triumfe. Vom vedea în cele ce urmează de ce Duhul nu face lucrarea Sa de mântuire în absența predicării Evangheliei.

PRIVIND LA GLORIA LUI CRISTOS ÎN EVANGHELIE CU SCOPUL DE A DEVENI SFINȚI

Evanghelia ocupă locul central nu doar în convertire, ci și în transformarea continuă a credincioșilor. Înțelegerea scopului suprem al Evangheliei de a revela gloria lui Cristos este cheia biblică pentru sfințenia creștinului. Acest lucru este clar în contextul versetelor 2 Corinteni 4:4-6, versete fundamentale pentru gândirea noastră în această carte. Cu patru versete înainte, Pavel își clădește învățătura despre asemănarea cu Cristos pe convingerea că Evanghelia descoperă „slava lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu” (4:4).

În capitolul 3:18, el spune: „Noi toți *privim* cu fața descoperită, ca într-o oglindă, *slava Domnului*, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” Observați trei lucruri.

1) Calea spre asemănarea cu Cristos este să „privim ... slava Domnului”. A privi înseamnă a deveni. Noi suntem transformați „în același chip” al Domnului atunci când ne ațintim privirea la gloria Lui. Ținând cont de tot ce am văzut în versetele care urmează în 2 Corinteni 4:4-6, este foarte clar cum anume „privim slava Domnului” și cine este Domnul. Domnul este Cristos, care este chipul lui Dumnezeu (4:4). Sau putem spune că Domnul este Dumnezeu văzut pe fața lui Cristos (4:6). Iar modul în care „privim slava Domnului” este în „Evanghelia slavei lui Cristos”. Noi nu ne rugăm ca să intrăm într-o stare de transă. Noi ne rugăm să avem harul de a medita la plinătatea Evangheliei lui Cristos cel răstignit și înviat.

Cum are loc această schimbare în asemănarea cu chipul lui Cristos? La sfârșitul versetului 18, Pavel spune că ea se petrece „prin Duhul Domnului”. Aceasta este, de fapt, o descriere cu alte cuvinte a ceea ce am văzut deja în 2 Corinteni 4:6. Dumnezeu „ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. Acesta este modul în care Duhul Sfânt Își face în noi lucrarea permanentă de schimbare. El nu ne schimbă direct, ci ajutându-ne să vedem gloria lui Cristos.

DUHUL URMEAZĂ EVANGHELIEI CARE ÎL ÎNALȚĂ PE CRISTOS

Este esențial să înțelegem lucrul acesta. Duhul Sfânt Îl preamărește pe Cristos. El nu Își face lucrarea de sfințire în noi folosindu-se în mod direct de puterea Sa divină. El face această lucrare doar pe baza gloriei lui Cristos. Așa lucrează El în evanghelizare și așa lucrează în sfințire.

În evanghelizare, Duhul Sfânt deschide ochii păcătoșilor ca ei să vadă gloria lui Cristos care este proclamat cu credințioasă în Evanghelia. Dacă Cristos nu este proclamat și gloria

Lui nu este înălțată, Duhul Sfânt nu ne deschide ochii deoarece Cristosul cel glorios nu este acolo ca să-L vedem. Duhul Sfânt nu-și face lucrarea independent de Evanghelie pentru că lucrarea Lui constă în a ne deschide ochii ca să-L vedem pe Cristos așa cum este El prezentat în Evanghelie, iar până când Evanghelia nu este predicată, Cristos este invizibil. Am putea spune că Duhul Sfânt urmează Evangheliei care Îl înalță pe Cristos la fel cum un avion zboară în formație condus de un altul. El Își înfăptuiește lucrarea extraordinară prin care ne deschide inima ca să ne facă să-L vedem și să-L dorim pe Cristos așa cum este El predicat în Evanghelie.⁵ Duhul a fost trimis ca să-L glorifice pe Fiul lui Dumnezeu (Ioan 16:14) și El nu va mântui pe nimeni fără să-i îndrepte mai întâi atenția spre gloria Fiului în Evanghelie.

La fel stau lucrurile cu sfințirea. Noi suntem transformați în asemănarea cu Cristos – aceasta este sfințirea – atunci când vedem și când ne desfătăm⁶ în mod constant în gloria lui Cristos. Și acest lucru vine de la Duhul Domnului. El este lucrarea Duhului: să arunce lumina adevărului peste gloria lui Cristos, astfel încât noi să o vedem așa cum este în realitate, adică infinit de prețioasă. Lucrarea prin care Duhul Sfânt ne

5 Vezi Faptele Apostolilor 16:14: „Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu, și asculta. *Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel.*” Aceasta este lucrarea „Duhului Domnului” (2 Corinteni 3:18) – să îndrepte atenția spirituală spre obiectul predicării, adică Isus Cristos.

6 Am inclus și „desfătăm” alături de „vedem”, deși numai vederea (privirea) este menționată explicit în 2 Corinteni 3:18, întrucât vederea nu poate produce o stare de indiferență sau neplăcere, din două motive: 1) acela nu este genul de vedere pe care o produce Duhul Sfânt, ci vederea lui Cristos înainte de lucrarea Duhului; aici însă Duhul este cel care produce vederea; 2) vederea neînsoțită de desfătare nu ne schimbă în asemănarea cu Cristos, pentru că a nu te desfăta cu Cristos este tocmai opusul asemănării cu Cristos. Nu avem cum să devenim asemenea unor oameni pe care îi vedem și nu-i admirăm.

schimbă nu este una directă prin care El ne schimbă obiceiurile rele, ci El ne face să-L admirăm pe Isus Cristos atât de mult încât obiceiurile păcătoase ajung să ne pară străine și dezgustătoare. Nu intenționez să detaliez acest aspect,⁷ ci doar să-l scot în evidență astfel încât Evangelhia să-și facă lucrarea în mod decisiv prin arătarea gloriei lui Cristos care este chipul lui Dumnezeu. Așadar, dacă neglijăm gloria lui Dumnezeu în Cristos ca darul cel mai mare al Evangheliei, punem piedici în calea lucrării de sfințire a bisericii.

ASIMILĂM CEEA CE ADMIRĂM

2) Dinamica transformării personale din 2 Corinteni 3:18 presupune că noi devenim asemenea lucrului pe care-l admirăm și asupra căruia ne ațintim privirea. „Noi toți privim ... slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui.” Știm din experiență că așa stau lucrurile. Privirea îndelungă și cu admirație produce schimbare. De la eroii noștri preluăm maniere, moduri de exprimare, tonuri ale vocii, expresii ale feței, obiceiuri, comportamente, convingeri și credințe. Cu cât este mai admirabil eroul și cu cât este mai intensă admirația, cu atât mai profundă va fi schimbarea. În ceea ce-L privește pe Isus, El este infinit de admirabil, iar admirația noastră se ridică la nivelul închinării absolute. Prin urmare, atunci când Îl privim așa cum trebuie, schimbarea este profundă.

Bineînțeles că nu aceasta este totul. Schimbarea noastră nu constă doar în niște reflexe de imitare. Parte din ceea ce preluăm atunci când ne uităm la Isus în Evanghelie este un mod de a vedea lumea în general. Concepția noastră despre lume și viață ne determină valorile și ne modelează profund

⁷ Am încercat să explic în detaliu această luptă pentru transformare și bucurie în cartea *When I Don't Desire God* (Wheton, Ill.: Crossway Books, 2004). Vezi mai ales capitolul intitulat „The fight for joy is a fight to see (Bătălia pentru bucurie e o bătălia pentru a vedea)”.

gândirea și luarea deciziilor. Un alt lucru pe care-l asimilăm este o încredere mai mare în învățăturile lui Isus și în promisiunile Lui. Această încredere ne influențează mult temerile, dorințele și alegerile. Un alt lucru pe care-l dobândim atunci când privim la gloria lui Cristos este o plăcere mai mare în părtășia cu El și o dorință mai adâncă de a-L vedea în cer. Aceasta ne eliberează de ispitele lumii. Toate aceste lucruri au un mod particular de a ne schimba în asemănarea cu Cristos. Așadar, să nu credem că în efortul de a fi asemenea lui Cristos nu avem altceva de făcut decât să privim la Isus. Privirea la El produce sfințenie pe mai multe căi diferite.⁸

SUNTEM SCHIMBAȚI TREPTAT

3) Transformarea ce survine atunci când privim la gloria lui Cristos în Evanghelie are loc treptat. „Noi toți privim ... slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, *din slavă în slavă*.” Descrierea transformării noastre în termeni de „slavă” ne arată că glorificarea creștinului începe la convertire, nu la moarte sau înviere. De fapt, în concepția lui Pavel sfințirea este prima etapă a glorificării.⁹

⁸ De exemplu, alături de cartea mea *When I Don't Desire God* (vezi nota de subsol 7), care pune accentul pe vederea lui Cristos, aș pune și cartea *The Purifying Power of Living by Faith in Future Grace* (Sisters, Ore.: Multnomah, 1995), care subliniază încrederea în promisiunile lui Dumnezeu ca un mod esențial de conformare cu Cristos în comportament. Aceste promisiuni fac parte din revelația gloriei lui Cristos, iar gloria lui Cristos face parte din motivul pentru care acceptăm aceste promisiuni cu atât de multă încredere.

⁹ Probabil de aceea lipsește termenul *sfințire* în secvența de aur din Romani 8:30: „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” Când Pavel trece de la justificare direct la glorificare, el nu sare peste sfințire, întrucât în mintea lui acest proces este sinonim cu prima etapă a glorificării și începe odată cu convertirea.

Așadar, noi ar trebui să vedem viața creștină ca pe o conformare tot mai mare cu Persoana glorioasă a lui Cristos. Sensul principal al acestei conformări este cel spiritual și moral. Noi Îl vedem pe Cristos Însuși ca infinit de frumos în perfecțiunile Sale spirituale și morale și, prin urmare, infinit de prețios. El este comoara cea mai mare din univers. Iar noi Îl vedem în felul acesta și ne bucurăm să fi găsit izvorul oricărei plăceri și cutărul cu comori al bucuriei sfinte.

Și pe măsură ce privim la El, ajungem să împărtășim tot mai mult percepția spirituală a lui Cristos asupra Tatălui și a lumii. Noi ajungem să vedem tot mai mult valoarea lui Dumnezeu așa cum o vede Cristos. Și mai vedem că gloria Tatălui și gloria Fiului este una și aceeași. Nu avem cum să-L alegem pe unul în detrimentul celuilalt. Cei doi au devenit un singur Dumnezeu în inima noastră.

Mai mult, pe măsură ce privim la gloria lui Cristos în Evanghelie și dorim cu ardoare puritatea Lui, ajungem să considerăm păcatul respingător și mântuirea extraordinară. Pe oameni nu-i mai vedem „în felul lumii”, cum spune Pavel (2 Corinteni 5:16), ci cu o dragoste care „acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1 Corinteni 13:7). Nu mai suntem disperați cu privire la nimeni, pentru că în ciuda depravării umane, „la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință” (Matei 19:26). Iar cultura nu o mai vedem doar prin ochii seducției și ai disperării, ci plini de speranță. Cristosul cel viu și suveran va revendica într-o zi această lume. Duhul nostru este trezit și animat atunci când privește la gloria lui Cristos și la pasiunea Lui de a face ca toate lucrurile să slujească gloriei Tatălui Său.¹⁰

10 Ioan 17:1, 4: „Isus a ridicat ochii spre cer, și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine ... Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.»” Ioan 12:27-28: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?...

IUBIM TOT MAI MULT CA ȘI CRISTOS

Pe măsură ce percepția noastră spirituală asupra tuturor lucrurilor se schimbă atunci când privim în mod constant la Cristos, conformarea noastră cu El devine foarte practică. Ni se schimbă comportamentul. „Vă dau o poruncă nouă”, a zis Isus, „Să vă iubiți unii pe alții; *cum v-am iubit Eu*, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35). Pe măsură ce privim la gloria Domnului în Evanghelie, gloria perfecțiunilor Sale morale devine tot mai mult dorința și experiența noastră, și în special gloria dragostei Sale pentru dușmanii Lui. „Trăiți în dragoste, după cum și Cristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros” lui Dumnezeu” (Efeseni 5:2). „Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi” (Coloseni 3:13). „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus ... S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:5, 8). Când ne fixăm atenția și sentimentele asupra gloriei dragostei lui Cristos, dragostea noastră crește tot mai mult.

DIN SLAVĂ ÎN SLAVĂ ÎN INTERIOR, NU LA EXTERIOR – ÎNCĂ

Transformarea treptată din slavă în slavă nu este valabilă și pentru trupurile noastre fizice din veacul prezent. Deși Dumnezeu îi vindecă uneori pe ai Săi de boală, permițându-le astfel să guste puțin din gloriificarea viitoare a trupului,¹¹ experiența comună a creștinilor în această viață este îmbătrânire, slăbire, îbolnăvire și moarte. Pavel spune foarte clar că

Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!”

11 Probabil că la aceasta se referă Evrei 6:5 când spune că unii „au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și *puterile veacului viitor*”.

aceasta face parte din experiența noastră în timp ce „așteptăm ... răscumpărarea trupului nostru”. „Și nu numai ea [creația], dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:23). Pavel dorește să sublinieze însă că această deteriorare exterioară are loc simultan cu înnoirea noastră interioară din slavă în slavă atunci când ne ațintim privirea asupra gloriei lui Cristos. Lucrul acesta este clar într-un mod deopotrivă dureros și fascinant în 2 Corinteni 4:16-18:

De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice.

Asemănările dintre acest text și 2 Corinteni 3:18 sunt pline de învățătură. Înnoirea „din zi în zi” face parte din procesul de schimbare „din slavă în slavă”. Iar a privi la lucrurile „ce nu se văd” include și a privi la „slava Domnului” – pentru că „slava Domnului”, în opinia lui Pavel, se încadrează în categoria lucrurilor „ce nu se văd” cu ochiul fizic.¹² A vedea gloria nevăzută a lui Cristos în Evangheliile este secretul transformării interioare din zi în zi și din slavă în slavă.

Această transformare interioară este însă primul pas în procesul de transformare totală care include și transformarea trupurilor noastre. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe

¹² De aceea, când Pavel spune în 2 Corinteni 5:7 că „umblăm prin credință, nu prin vedere”, el nu vrea să spună că noi nu „privim ... slava Domnului”, ci mai degrabă că „noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd” (2 Corinteni 4:18).

Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Romani 8:11). Asemănarea cu chipul lui Cristos va include, la vremea potrivită, și asemănarea cu trupul Său glorios: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va *schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale*” (Filipeni 3:20-21). „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15:49).

VEDERE TOTALĂ VA ÎNSEMNA SCHIMBARE TOTALĂ

Această finală gloriificare fizică nu este independentă de faptul de a privi la slava Domnului – nici acum și nici atunci. Doar privind la slava Domnului rămânem pe calea care duce la Cristos cel glorificat. Există o „sfințire fără care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Această sfințire este transformarea noastră „din slavă în slavă” și se petrece atunci când privirea noastră rămâne ațintită asupra gloriei lui Cristos în Evanghelie. Așadar, întâlnirea noastră finală cu Cristos și transformarea noastră finală în asemănarea cu chipul Său glorios depind *acum* de privirea la gloria Domnului.

Legătura dintre vederea gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Cristos și transformarea finală și fizică rămâne valabilă însă și la sfârșit. Acest lucru este exprimat în 1 Ioan 3:2: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci *când Se va arăta El*, vom fi ca El¹³; *pentru că Îl vom vedea așa cum este.*” Desăvârșirea transformării noastre va avea loc atunci când și vederea gloriei Lui va fi desăvârșită. Faptul că Îl vom vedea „așa cum este” arată că felul în care Îl

13 În acest context, „Îl” se referă la Dumnezeu Tatăl. Însă întreg raționamentul lui Pavel în 2 Corinteni 3:18-4:6 urmărește să arate că gloria Tatălui strălucește pe fața lui Cristos, iar gloria lui Cristos este gloria Tatălui. De aceea nu fac aici nicio distincție.

vedem acum este incomplet. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Corinteni 13:12).

NU EXISTĂ EVANGHELIE ȘI MÂNTUIRE ACOLO UNDE GLORIA LUI DUMNEZEU NU ESTE ARĂTATĂ ȘI VĂZUTĂ

Accentul major în aceste idei biblice cade pe gloria lui Dumnezeu care strălucește pe fața lui Cristos prin Evanghelie. Această revelație a gloriei lui Dumnezeu în Evanghelie este temeiul și mijlocul de realizare al glorificării noastre prezente și viitoare. Efectul dorit al acestor texte este să nu ne lase să ne imaginăm convertirea noastră, caracterul nostru și desăvârșirea noastră fără a vedea gloria lui Dumnezeu în Evanghelie. Scopul ei – atât evenimentele ei centrale din Vinerea Mare și Duminica Paștilor, cât și proclamarea lor în lume – este să facă din gloria lui Dumnezeu în Cristos fundamentul și mijlocul de realizare a mântuirii, sfințirii și glorificării. Nu există Evanghelie acolo unde gloria lui Dumnezeu în Cristos nu este arătată. Și nu există mântuire prin Evanghelie acolo unde gloria lui Dumnezeu în Cristos nu este văzută.

Mai există un text în Noul Testament care leagă în mod explicit Evanghelia de gloria lui Dumnezeu. El reprezintă una dintre cele mai neobișnuite descrieri ale relației dintre Dumnezeu și Evanghelie din toată Biblia. Spre acest text ne îndreptăm atenția în capitolul următor.

*Legea nu este făcută pentru cel
neprihănit, ci pentru cei fărădelege
și nesupuși ... și pentru orice este
împotriva învățăturii sănătoase: –
potrivit cu Evanghelia slavei fericitului
Dumnezeu.*

1 TIMOTEI 1:9 - 11

EVANGHELIA – GLORIA FERICIRII LUI DUMNEZEU

Una dintre descrierile cele mai simple și profunde ale Evangheliei din întreg Noul Testament apare în 1 Timotei 1:11. Pavel descrie folosirea corectă a Legii din Vechiul Testament ca mijloc de divulgare și limitare a păcatului. El enumeră douăsprezece păcate specifice, după care adaugă „și pentru orice este împotriva învățăturii sănătoase”. Apoi, el continuă cu o altă expresie descriptivă: „... potrivit cu *Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu*” (1 Timotei 1:11).¹ William Mounce consideră și el că expresia „Evanghelia slavei” nu

1 Cele mai multe traduceri ale Bibliei în limba engleză (NIV, NASB, RSV, ESV, KJV) consideră cuvântul „slavei” din expresia „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu” ca fiind un adjectiv și traduc în felul următor: „Evanghelia slăvită a fericitului Dumnezeu.” Acest lucru nu este însă necesar, pentru că toate aceste versiuni traduc o expresie similară din 2 Corinteni 4:4 astfel: „Evanghelia slavei lui Cristos” și nu „Evanghelia slăvită a lui Cristos”. Sunt de acord cu Henry Alford care spune că aceste traduceri ar trebui să folosească același principiu în 1 Timotei 1:11 ca și în 2 Corinteni 4:4. „Toată adevărea și frumusețea expresiei este distrusă aici [în 1 Timotei 1:11], ca de fiecare dată, prin folosirea adjectivală. Evanghelia este „vestea bună a slavei lui Dumnezeu”, ca și a lui Cristos în 2 Corinteni 4:4, în măsura în care ni-L descoperă pe Dumnezeu în toată gloria Sa.” Henry Alford, *The Greek Testament*, vol. 3 (Chicago: Moody Press, 1958), 307. În același fel, J. N. D. Kelly scrie: „Evanghelia vorbește despre gloria fericitului Dumnezeu (această traducere este preferabilă variantei „Evanghelia glorioasă” ...) deoarece, spre deosebire de Lege, care are doar rolul să scoată la lumină păcătoșenia oamenilor, ea arată puterea, măreția și compasiunea divină în Persoana lui Cristos.” *A Commentary on the Pastoral Epistles* (Londra: Adam și Charles Black, 1963), 51.

ar trebui să fie tradusă ca „Evanghelia slăvită”, cum fac cele mai multe traduceri moderne. „Mai degrabă τῆς δόξης [slava] este conținutul acestei Evanghelii, adică al «Evangheliei care vorbește despre slava lui Dumnezeu.»”²

Evanghelia arată gloria lui Dumnezeu. Raționamentul aflat la baza acestei cărți este că această revelație este cea care face din Evangheliile vestea bună și că ea nu este vestea bună dacă gloria lui Dumnezeu nu este văzută în ea. Cu alte cuvinte, gloria lui Dumnezeu nu este un element marginal sau opțional, ci este esențială pentru ca vestea bună să fie bună.

FERICIREA LUI DUMNEZEU REPREZINTĂ O PARTE IMPORTANTĂ A GLORIEI SALE

În 1 Timotei 1:11, Pavel își concentrează atenția asupra Evangheliei ca fiind „slava *fericitului* Dumnezeu”. Cuvântul tradus aici prin „fericit” (μακαρίου) este același cu cel folosit în fericirile rostite de Isus în Matei 5:3-11. „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați! Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!” Și așa mai departe. Cuvântul înseamnă „fericit” sau „binecuvântat”. Pavel însuși îl folosește în alte împrejurări cu referire la fericirea omului ale cărui păcate sunt iertate (Romani 4:7) sau ale celui care are conștiința curată (Romani 14:22). Uimitor este că doar aici și în 1 Timotei 6:15³, în tot Vechiul Testament și Noul Testament, acest cuvânt se referă la Dumnezeu. Fără doar și poate că Pavel a făcut ceva neobișnuit numindu-L pe Dumnezeu *makarios*, fericit.⁴

² William Mounce, *Pastoral Epistles* (Nashville: Thomas Nelson, 2000), 43.

³ 1 Timotei 6:15 spune: „[El este] *fericitul* [μακαριος] și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor.”

⁴ Toate celelalte locuri în care Dumnezeu este numit „fericit” în textul grecesc al Bibliei folosesc un alt termen în original – *eulogetos*, nu *makarios*.

Din expresia „slava fericitului Dumnezeu” aflăm că o parte importantă din gloria lui Dumnezeu este fericirea Lui.⁵ Pentru Pavel era ceva de neînchipuit ca Dumnezeu să nu aibă parte de o bucurie infinită și totuși să fie perfect glorios. În opinia lui, gloria infinită însemna fericire infinită. El a folosit expresia „slava fericitului Dumnezeu” pentru că este un lucru glorios ca Dumnezeu să fie fericit. Gloria lui Dumnezeu constă în mare parte din faptul că El este mai fericit decât ne-am putea imagina noi vreodată.

NU EXISTĂ EVANGHELIE FĂRĂ UN DUMNEZEU FERICIT

Chiar mai remarcabil este faptul că Pavel afirmă că această fericire este parte din Evanghelia – „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu”. Un element esențial în ceea ce face ca Evanghelia morții și învierii lui Cristos să fie vestea *bună* este faptul că Dumnezeu pe care Îl arată ea are o bucurie infinită. Nimeni n-ar vrea să-și petreacă veșnicia alături de un Dumnezeu nefericit. Dacă El ar fi așa, scopul Evangheliei n-ar fi unul fericit, ceea ce înseamnă că n-ar fi Evanghelia. Isus însă ne invită să ne petrecem eternitatea alături de un Dumnezeu care are o fericire supremă, atunci când ne spune – ceea ce ne va spune la sfârșitul acestui veac – „Intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:23). Isus a trăit și a murit pentru ca această bucurie – bucuria lui Dumnezeu – să fie în noi, iar bucuria noastră să fie deplină (Ioan 15:11; 17:13). Prin urmare, Evanghelia este „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu”.

„Binecuvântat să fie Domnul” este εὐλογητός, κύριος (Psalmul 41:13 = Psalmul 40:4 LXX), însă „ferice de omul” este μακάριος ἄνθρωπος (Psalmul 1:1).

5 Pentru o tratare mai amplă a subiectului fericirii lui Dumnezeu, vezi John Piper, *The Pleasures of God* (Sisters, Ore.: Multnomah, 2000). Aici mă bazez pe anumite afirmații pe care le-am făcut acolo.

DE CE ESTE IMPORTANT SĂ AVEM ÎN EVANGHELIE UN DUMNEZEU FERICIT?

Trebuie să fiu foarte atent aici să nu încep să scriu din nou cartea pe care am scris-o deja, *The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God*. E necesar să amintesc însă cel puțin una dintre ideile pe care le-am redat în această carte. Unul dintre motivele bucuriei lui Dumnezeu este atât de important pentru a înțelege care este binele suprem al Evangheliei încât trebuie să-l explic aici.

Fericirea lui Dumnezeu este înainte de toate și mai mult decât orice fericirea în Fiul Său.⁶ Astfel, atunci când suntem părtași la fericirea lui Dumnezeu, noi suntem părtași la plăcerea pe care o găsește Tatăl în Fiul Său. Aceasta este ceea ce face în ultimă instanță ca vestea bună să fie bună. Ea ne deschide calea ca să vedem și să ne desfătăm cu gloria lui Cristos. Iar atunci când ne vom atinge acest scop suprem, vom constata că ne bucurăm de Fiul cu aceeași bucurie pe care o are Tatăl în Fiul Său.

De aceea ni l-a descoperit Isus pe Tatăl. La finalul rugăciunii Sale extraordinare, în Ioan 17:26, Isus i-a spus Tatălui: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei.” Dragostea lui Dumnezeu pentru Fiul va fi în noi. Aceasta înseamnă că dragostea care va fi în noi pentru Fiul va fi dragostea Tatălui pentru Fiul. Noi nu-L vom iubi pe Fiul doar cu capacitatea noastră mărunță de a iubi, ci dragostea noastră pentru Fiul va fi umplută cu dragostea divină a Tatălui pentru Fiul. De aceea, ar trebui să înțelegem din Ioan 17:26 că Isus ni l-a făcut cunoscut pe Dumnezeu pentru ca plăcerea

6 Vezi capitolul „The Pleasure of God in His Son” pentru apologia și explicarea mai amplă a acestui adevăr. Ibid., 25-46.

pe care o are Dumnezeu în Fiul Lui să fie și în noi și să devină plăcerea noastră în Cristos.

Închipuiți-vă cum este să te poți bucura o veșnicie de ceea ce este infinit de plăcut, cu o energie și o pasiune fără limite. Noi nu avem parte acum de această experiență. În calea împlinirii noastre totale în această lume stau trei lucruri. Primul este faptul că nimic pe pământ nu are o valoare personală suficient de mare încât să împlinească dorințele cele mai adânci ale inimilor noastre. Al doilea este faptul că ne lipsește puterea de a ne desfăta cu comorile cele mai bune la valoarea lor maximă. Iar al treilea obstacol în calea împlinirii noastre totale este faptul că bucuriile noastre din această lume au un sfârșit. Nimic nu este durabil.

Dar dacă scopul Evangheliei – scopul lui Isus exprimat în Ioan 17:26 și scopul lui Pavel exprimat în 1 Timotei 1:11 și 2 Corinteni 4:4-6 – se împlinește, toate acestea se vor schimba. Dacă plăcerea lui Dumnezeu în Fiul devine plăcerea noastră, atunci obiectul plăcerii noastre, adică Isus, va avea o valoare personală inepuizabilă. El nu va fi niciodată plictisitor, dezamăgitor sau frustrant. Nu ne putem imagina o comoară mai mare decât Însuși Fiul lui Dumnezeu. Mai mult, capacitatea noastră de a ne bucura de această comoară inepuizabilă nu va fi limitată de slăbiciunea umană. Noi ne vom bucura de Fiul lui Dumnezeu cu însăși bucuria omnipotentă a Tatălui Său. Plăcerea pe care o găsește Dumnezeu în Fiul Său va fi în noi și va fi a noastră. Iar această plăcere nu va avea sfârșit pentru că nici Tatăl și nici Fiul nu au sfârșit. Dragostea lor unul pentru celălalt va fi dragostea noastră pentru Ei și de aceea nu se va stinge niciodată.

Acesta este motivul suprem pentru care Evanghelia reprezintă vestea bună. Dacă acest motiv nu este o realitate pentru poporul lui Cristos, atunci nu există nicio veste bună.

Prin urmare, predicarea veștii bune trebuie să aibă ca țintă să-i conducă pe oameni la această stare. Noi trebuie să le spunem oamenilor lămurit că dacă speranța lor nu constă în a vedea și a se desfăta în gloria lui Dumnezeu în Cristos, atunci ei nu și-au lipit inimile de lucrul cel mai important și cel mai bun pentru care a murit Cristos – ca noi să vedem și să ne desfătăm în gloria lui Dumnezeu pe fața lui Cristos cu o bucurie veșnică și tot mai mare.

*În adevăr, când întristarea este după
voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință
care duce la mântuire, și de care cineva
nu se căiește niciodată; pe când întris-
tarea lumii aduce moartea.*

2 C O R I N T E N I 7 : 1 0

*Chiar dacă pocăința față de Dumnezeu
necesită părere de rău pentru păcat,
din natura acesteia face parte și
bucuria. Pocăința de păcat e o părere
de rău stârnită de mila și măreția lui
Dumnezeu, dar înțelegerea acestei
mile și măreții trebuie în mod necesar
să producă bucurie în viața celui în
cauză. ... Oricât de mare pare a fi acest
paradox, trebuie spus că pocăința e un
lucru dulce-amar, cu cât e mai amară,
cu atât e mai dulce.*

J O N A T H A N E D W A R D S

EVANGHELIA – GLORIA LUI CRISTOS CA TEMEI AL POCĂINȚEI CARE ÎL ÎNALȚĂ PE CRISTOS

POCĂINȚA PRODUSĂ DE EVANGHELIE CA ECOU AL
GLORIEI LUI CRISTOS

Un mod surprinzător de a vedea că Dumnezeu este Evanghelia îl constituie faptul de a pătrunde în sufletul marcat de pocăința pe care o produce Evanghelia. Cei care și-au privit în mod profund păcatul în lumina Evangheliei cunosc paradoxul că vestea bună a iertării stârnește deopotrivă durerea remușcării și bucuria eliberării. Numai o bucurie artificială nu trece prin întristarea păcatului în drumul spre bucuria iertării.

Unul dintre motivele pentru care mulți creștini par să nu aibă parte de bucuria iertării este că nu au avut niciodată inimile frânte din pricina păcatului lor. N-au trăit niciodată starea de disperare. N-au luptat niciodată cu acea ură de sine justificată. Nu și-au plâns niciodată păcatul din cauza mizeriei lui morale, ci au plâns doar din pricina unor sentimente de vinovăție și a amenințării iadului. Întrebarea pentru noi în acest capitol este în ce fel reușește pocăința produsă de Evanghelia să arate adevărul că vederea și desfătarea în gloria lui Cristos este binele suprem și cel mai important al Evangheliei?

JONATHAN EDWARDS MĂ AJUTĂ DIN NOU

Și de această dată, Jonathan Edwards m-a ajutat foarte mult. Lecția cea mai importantă pe care am învățat-o de la el este că

Dumnezeu apare cel mai frumos și mai prețios atunci când credincioșii Săi Îl văd limpede în Evanghelie și își găsesc plăcerea în El mai presus de orice. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este cel mai mult glorificat în noi atunci când noi suntem cel mai mult împliniți în El.¹ Ceea ce înseamnă că nu trebuie să alegem vreodată între bucuria noastră cea mai mare și bucuria cea mai mare a lui Dumnezeu.

Aici, întrebarea este următoarea: Ce legătură are aceasta cu întristările necesare ale vieții creștine și mai ales cu

1 Secțiunea din scrierile lui Edwards care explică cel mai bine această idee este următoarea:

Dumnezeu Își arată slava înaintea creaturilor Sale ... în două moduri: 1. Atunci când Se arată ... minților lor. 2. Atunci când Se comunică pe Sine inimilor lor și când ei se bucură și își găsesc plăcerea în manifestările Lui de Sine. ... *Dumnezeu este glorificat nu doar prin faptul că gloria Lui este vizibilă, ci și prin faptul că oamenii își găsesc plăcerea în ea.* Când cei care o văd își găsesc și plăcerea în ea, Dumnezeu este mai glorificat decât atunci când ei doar o văd. Atunci, gloria Lui este primită cu tot sufletul, atât cu mintea, cât și cu inima. Dumnezeu a creat lumea pentru ca El să-Și comunice gloria și creaturile s-o primească; și s-o primească atât cu mintea, cât și cu inima. Cel care își mărturisește ideea sa cu privire la gloria lui Dumnezeu [nu Îl] glorifică pe Dumnezeu la fel de mult ca acela care declară și că o apreciază și își găsește plăcerea în ea. Jonathan Edwards, *The „Miscellanies”* în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 13, ed. Thomas Schafer (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1994), 495. Miscellany #448; vezi și #87 (pp. 251-52); #332 (p. 410); #679 (nu apare în volumul editurii New Haven). Italicele îmi aparțin.

Vezi și comentariile lui Benjamin Warfield pe marginea primei întrebări din Catehismul de la Westminster. Răspunsul, „Scopul suprem al omului este să-L glorifice pe Dumnezeu și să se bucure de EL pentru eternitate”, este urmat de acest comentariu: „Și nu să se bucure de El fără să-L glorifice, căci cum s-ar putea bucura cineva de Cel căruia Îi aparține gloria fără să-L glorifice? Dar, în aceeași măsură, nu să-L glorifice pe Dumnezeu fără să se bucure de El – căci cum L-ar putea glorifica cineva pe Cel a cărui glorie este perfecțiunea Sa fără să se și bucure de El?” Benjamin Warfield, „The First Question of the Westminster Shorter Catechism”, în *The Westminster Assembly and Its Work*, în *The Works of Benjamin Warfield*, vol. 6 (Grand Rapids, Mich.: Baker, 2003), 400.

Întristarea pocăinței stârnită de Evanghelia? Ce relație este între Evanghelia gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Cristos (2 Corinteni 4:6) și întristarea pocăinței? Sau, și mai specific, ce legătură este între desfătarea cu gloria lui Dumnezeu în Evanghelia și întristarea pocăinței de păcat pe care o stârnește Evanghelia? Dacă binele cel mai mare al Evangheliei este desfătarea cu gloria lui Dumnezeu în Evanghelia, cum e posibil ca ea să producă întristare? Prin această întrebare nu facem altceva decât să testăm concluziile la care am ajuns până acum. Dacă am gândit corect cu privire la Dumnezeu și la Evanghelia, răspunsul la întrebare ar trebui să ne confirme aceasta.

ÎNTRISTAREA IZVORĂȘTE DIN VEDEREA GLORIEI ATOTSATISFĂCĂTOARE

Într-o predică din anul 1723 intitulată „The Pleasantness of Religion”,² Edwards răspunde la această întrebare: Care este relația între locul central al desfătării cu gloria lui Dumnezeu în Evanghelia și durerea pocăinței stârnită de Evanghelia? Iată ideea sa principală:

Aceasta este pocăința de păcat: deși este o întristare profundă pentru păcat pe care Dumnezeu o cere ca element necesar pentru mântuire, totuși natura ei presupune în mod necesar plăcere. *Pocăința de păcat este o întristare izvorâtă din vederea excelenței și îndurării lui Dumnezeu, însă perceperea excelenței sau îndurării trebuie să producă în mod necesar și inevitabil plăcere în mintea privitorului. Este imposibil ca cineva să vadă ceva ce este excelent înaintea Lui și să nu privească acel*

2 Jonathan Edwards, „The Pleasantness of Religion”, în *The Sermons of Jonathan Edwards: A Reader* (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 15. Teza sa principală în această predică este: „Ar merita să fii religios și numai pentru plăcerea pe care o produce aceasta”, pe baza textului din Proverbe 24:13-14.

lucru cu plăcere, la fel cum este imposibil să simți îndurarea și dragostea lui Dumnezeu și dorința Lui de a avea îndurare și dragoste față de noi și să nu simți plăcere când te gândești la aceasta; dar tocmai acesta este sentimentul care produce adevărata pocăință. Oricât de paradoxal ar părea, este adevărat că pocăința e o întristare dulce, astfel încât cu cât este mai mare întristarea, cu atât este mai mare plăcerea.³

Este o afirmație uimitoare, dar adevărată. Ce spune el este că pentru a-i aduce pe oameni în starea de întristare a pocăinței, trebuie să-i faci mai întâi să vadă în gloria lui Dumnezeu comoara și plăcerea lor. Exact aceasta se petrece în Evanghelie. Ea este revelația „slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). Evanghelia ne arată ce este în realitate adevărata întristare din pricina păcatului – rezultatul nereușitei de a gusta „slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos” (2 Corinteni 4:6). Întristarea adevăratei pocăințe este întristarea cauzată de faptul că Dumnezeu nu este comoara noastră atotsatisfăcătoare. Însă pentru a suferi din pricina faptului că nu ne bucurăm de Dumnezeu, trebuie mai întâi să-L considerăm pe El comoara noastră, dulceața noastră. Pentru a fi întristați din pricina faptului că nu ne găsim plăcerea în Dumnezeu, trebuie ca mai întâi El să fi devenit plăcerea noastră.

SĂMÂNȚA PLĂCERII RODEȘTE ÎNTRISTARE

Și cum s-a întâmplat lucrul acesta? Cum a devenit Dumnezeu comoara noastră atotsatisfăcătoare? Răspunsul este următorul: prin Evanghelie. Evanghelia ne-a descoperit gloria lui

3 Ibid., 18-19. Italicele îmi aparțin. Edwards spune ceva asemănător într-un alt loc: „Același gust care percepe dulceața adevăratului bine moral, percepe și gustul amărăciunii răului moral” *Religious Affections*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 2, ed. John Smith (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 301.

Dumnezeu în Cristos. Noi am văzut-o. Ni s-au deschis ochii ca să vedem frumusețea și valoarea Lui. Sămânța plăcerii a fost semănată, iar rodul produs de ea a fost întristare – întristarea că o perioadă atât de lungă nu ne-am desfătut cu gloria Lui. Paradoxal, aceasta înseamnă că pocăința adevărată bazată pe Evanghelie este precedată de apariția plăcerii pe care o găsește omul în Dumnezeu. Pentru ca lacrimile vărsate din pricina faptului că nu-L ai pe Dumnezeu drept comoara ta să fie lacrimi mântuitoare, trebuie ca El să fi devenit mai întâi prețios pentru tine. Evanghelia produce întristare din pricina păcatului producând mai întâi dorința de Dumnezeu.

MODUL ÎN CARE DAVID BRAINERD A FRÂNT INIMILE INDIENILOR ȘI LE-A ADUS FERICIRE

La 26 de ani după ce a predicat mesajul despre „Religia plăcută”, Jonathan Edwards a publicat jurnalele lui David Brainerd, tânărul misionar printre indienii americani care a murit în anul 1747, la vârsta de 29 de ani. El a profitat de această ocazie pentru a ilustra printr-un exemplu din viața reală ceea ce afirmase despre relația dintre gloria Evangheliei și întristarea pocăinței.

În 9 august 1745, Brainerd le-a predicat indienilor din Crossweeksung, New Jersey, și a făcut următoarea observație:

I-am văzut vărsând multe lacrimi în timpul în care le-am vorbit în public. ... Unii au fost foarte atinși de câteva cuvinte pe care le-am spus într-o manieră apăsată și care i-au determinat să strige cu durere în suflet, *deși nu am rostit un mesaj de groază, ci dimpotrivă, le-am pus înaintea plinătatea și atotsuficiența meritelor lui Cristos și dorința Sa de a-i mântui pe toți cei ce vin la El; după care le-am cerut să vină fără întârziere.*⁴

4 Jonathan Edwards, *The Life of David Brainerd*, în *The Works of Jonathan*

În ziua de 30 noiembrie a aceluiași an, el a predicat din Luca 16:19-26 despre bogatul și Lazăr.

Cuvântul i-a marcat profund pe mulți din adunare, mai ales când am vorbit despre fericirea lui Lazăr „în sânul lui Avraam” [Luca 16:22]. Mi-am dat seama că aceasta i-a afectat mult mai mult decât atunci când am vorbit despre nefericirea și chinurile bogatului. Și la fel s-a întâmplat mereu. ... *Aproape de fiecare dată au părut mult mai impresionați de adevărurile mângâietoare din Cuvântul lui Dumnezeu decât de cele înspăimântătoare. Iar ceea ce i-a tulburat pe mulți dintre ei este faptul că au constatat că le lipsea și nu puteau obține fericirea oamenilor evlavioși.*⁵

Este exact mesajul pe care îl predicase și Edwards cu 22 de ani mai devreme. La început pare foarte ciudat. Omul trebuie să guste mai întâi fericirea de a-L vedea și de a se desfăta cu Dumnezeu în Evanghelie ca să-i poată părea cu adevărat rău că nu are mai mult din acea fericire. Nu există o contradicție între necesitatea regretului pentru păcat și necesitatea de a vedea și a te desfăta cu gloria lui Dumnezeu în Evanghelie. Fericirea de a-L vedea pe Dumnezeu în Evanghelie este o condiție obligatorie pentru întristarea sfântă a faptului că am disprețuit atât de mult timp această fericire.

NUMAI ÎNTRISTAREA IZVORĂTĂ DIN BUCURIE ÎL ONOREAZĂ
PE DUMNEZEU

Implicația acestui adevăr pentru predicarea Evangheliei este că Dumnezeu Însuși trebuie prezentat ca fiind vestea

Edwards, vol. 7, ed. Norman Pettit (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1985), 310. Italicele îmi aparțin.

⁵ *Ibid.*, 342. Italicele îmi aparțin.

bună supremă a Evangheliei. Dacă oamenii nu vor vedea valoarea lui Dumnezeu și frumusețea gloriei Sale pe fața lui Cristos, întristarea pocăinței lor nu se va datora faptului că nu L-au prețuit pe Dumnezeu și nu au prețuit gloria Lui. Ea se va datora fricii de iad sau nesăbuiinței comportamentului lor anterior ori faptului că și-au risipit viețile. Numai că niciunul dintre aceste motive ale pocăinței nu Îl onorează pe Dumnezeu.

CE ESTE DRAGOSTEA DEZINTERESATĂ? PLĂCERE ÎN DUMNEZEU ÎNSUȘI

Cine cunoaște câte ceva despre Jonathan Edwards ar putea ridica aici următoarea obiecție: „Ceea ce spui tu despre Evanghelie nu pare să coincidă cu ceea ce a spus Edwards. Tu vorbești despre a-L prețui și a-ți găsi desfătarea în Dumnezeul Evangheliei. Aceste cuvinte par să sugereze o dorință puternică de a găsi plăcere sau fericire în Dumnezeu. Numai că Edwards a vorbit despre o dragoste „dezinteresată” pentru Dumnezeu. Chiar te asemeni tu cu Edwards și cu apostolul Pavel în felul în care vorbești despre reacția la Evanghelie?”

Ca răspuns la această întrebare aș spune că într-adevăr Edwards a folosit expresia „dragoste dezinteresată” cu referire la Dumnezeu.

Trebuie să las fiecăruia libertatea să judece ... cu privire la omenire, cât de puțină din această dragoste dezinteresată pentru Dumnezeu, din acest sentiment divin pur, există în lume.⁶

6 Jonathan Edwards, *Original Sin*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 3, ed. Clyde A. Holbrook (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1970), 144.

Nu există o altă dragoste care să se ridice mai presus de ideea de egoism decât dragostea creștină, nicio altă dragoste atât de gratuită și dezinteresată. Dumnezeu este iubit pentru Sine și de dragul Său.⁷

Cheia înțelegerii cuvintelor sale se găsește însă în cel de-al doilea citat. Dragostea dezinteresată pentru Dumnezeu înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu „pentru Sine și de dragul Său”. Cu alte cuvinte, Edwards a folosit expresia „dragoste dezinteresată” ca să descrie dragostea care își găsește plăcerea în Dumnezeu datorită măreției și frumuseții Lui și ca s-o deosebească de dragostea care-și găsește plăcerea doar în darurile lui Dumnezeu. Dragostea dezinteresată nu este dragostea lipsită de plăcere. Este dragostea care-și găsește plăcerea în Dumnezeu Însuși.

O DULCE ÎNCÂNTARE DEZINTERESATĂ

De fapt, Edwards ar spune că nu există dragoste pentru Dumnezeu care să nu includă și plăcere în Dumnezeu. Astfel că, dacă există dragoste dezinteresată pentru Dumnezeu, există și plăcere dezinteresată în Dumnezeu. Și exact așa gândește el. De exemplu, el spune:

Cum stau lucrurile cu dragostea sfinților, așa este și cu bucuria lor și cu plăcerea lor spirituală: prima ei temelie nu este vreo idee sau părere cu privire la *interesul lor pentru* lucrurile divine; ci ea constă în primul rând în *încântarea dulce* pe care mințile lor o găsesc în priveliștea ... frumuseții divine și sfinte a acestor lucruri așa cum sunt ele.⁸

7 Jonathan Edwards, *Charity and Its Fruits*, în *Ethical Writings*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 8, ed. Paul Ramsey (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1989), 264.

8 Edwards, *Religious Affections*, 249. Italicele îmi aparțin.

Cu alte cuvinte, el spune că „plăcerea lor spirituală” nu se bazează pe „interesul lor pentru lucrurile divine”. Aceasta înseamnă că plăcerea lor în Dumnezeu nu este ancorată în darurile pe care le oferă El, ci în El Însuși. Aceasta înseamnă „interes”. Prin urmare, plăcerea lor în Dumnezeu este „dezinteresată”. Și totuși, ea constă în „încântarea dulce” a minților lor. Astfel, dragostea „dezinteresată” pentru Dumnezeu este „încântarea dulce” sau bucuria de a-L cunoaște pe Dumnezeu Însuși.⁹ Aceasta este ceea ce oferă Evanghelia atunci când arată „lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). Aceasta este ceea ce, în mod paradoxal, trebuie să preceadă și să producă întristarea pocăinței care-L înalță pe Cristos.

ANTITRIUMFALISM: PLINI DE ÎNTRISTARE ȘI TOTUȘI MEREU BUCUROȘI

Unul dintre motivele pentru care m-am ocupat în acest capitol de natura și fundamentul pocăinței creștine este că aceasta îmi permite să trag un semnal de alarmă cu privire la triumfalism. Sunt conștient că atunci când vorbesc despre faptul de a prețui, a iubi, a ne găsi plăcerea sau satisfacția în gloria lui Dumnezeu pe fața lui Cristos, unii ar putea rămâne cu impresia că orice suferință, durere și întristare au fost lăsate în urmă. Nu este adevărat. Creștinul nu scapă niciodată de lupta

⁹ Norman Fiering are dreptate în următorul citat, dacă înțelegem termenul „dezinteresat” cu sensul absolut de lipsă totală a oricărui beneficiu, chiar și a „încântării dulci” de a-L vedea pe Dumnezeu. „Dragostea dezinteresată pentru Dumnezeu este imposibilă pentru că dorința de fericire este inerentă în orice dorință sau iubire, iar Dumnezeu este finalitatea necesară a căutării după fericire. În mod logic, nu ai cum să fii dezinteresat de sursa sau baza oricărui interes.” *Jonathan Edwards’s Moral Thought in Its British Context* (Chapel Hill, N.C.: University of North Carolina Press, 1981), 161.

împotriva păcatului din interiorul său.¹⁰ Viața nu constă doar în bucurie fără întristare; viața este o luptă pentru bucurie în mijlocul întristărilor.¹¹ Sloganul care îmi caracterizează viața și cartea de față este afirmația paradoxală a lui Pavel din 2 Corinteni 6:10: „ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli”.

Jonathan Edwards a văzut gloria lui Dumnezeu în Evanghelie mai limpede decât cei mai mulți dintre noi și a cunoscut ce înseamnă a fi captivat de părțășia lui Dumnezeu prin Evanghelie.¹² Tot el ne-a lăsat însă și una dintre cele mai frumoase descrieri ale efectului gloriei lui Dumnezeu în viața credinciosului. El a arătat că vederea lui Cristos în Evanghelie nu-l face pe om arogant, ci smerit. Ea produce o bucurie împletită cu întristare.

10 Un ajutor deosebit îl primim în acest sens de la John Owen, *The Works of John Owen*, vol. 6, ed. William Gould (Edinburgh: Banner of Truth, 1967). Acest volum conține trei scrieri importante despre lupta cu păcatul care încă mai locuiește în credincioși: *Of the Mortification of Sin in Believers*; *Of Temptation: The Nature and Power of It*; și *The Nature, Power, Deceit, and Prevalency of the Reminders of Indwelling Sin in Believers*. Crossway Books va publica o ediție nouă a acestor trei scrieri într-un singur volum, urmând a fi lansată în anul 2006, editată de Justin Taylor.

11 De aceea am folosit subtitlul *How to Fight for Joy* pentru cartea mea *When I Don't Desire God* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004).

12 „Într-o zi a anului 1737 am pornit călare prin pădure într-o plimbare care-mi făcea bine la sănătate și, după ce am descălecat într-un loc retras, cum făceam de obicei, pe când mă plimbam cufundat în meditație și rugăciune divină, am avut o viziune, care pentru mine a fost una extraordinară, a gloriei Fiului lui Dumnezeu ca Mijlocitor între Dumnezeu și om și a harului Său minunat, măreț, deplin, curat și plăcut și a bunăvoinței Sale pline de dragoste, blândete și bunătate ... o imagine care a stărui, după cât pot aprecia, cam un ceas; ceas în care aproape fără-nctare m-am scăldat într-o mare de lacrimi și am plâns cu glas tare.” Acest citat este preluat din scrierea „Personal Narrative” a lui Edwards, în *Jonathan Edwards: Representative Selections*, ed. Clarence H. Faust și Thomas H. Johnson (New York: Hill and Wang, 1935), 69.

Toate sentimentele bune care sunt de un miros plăcut pentru Cristos și care umplu sufletul creștinului cu o dulceață și o aromă cerească sunt sentimente de frângere lăuntrică. Adevărata dragoste creștină, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru oameni, este o dragoste smerită și frântă. Dorințele sfinților, oricât de intense, sunt dorințe smerite: speranța lor este o speranță smerită; iar bucuria lor, oricât ar fi de inexprimabilă și plină de glorie, este o bucurie smerită și frântă și îl lasă pe creștin mai sărac în duh, mai asemenea unui copilaș, mai dispus la o smerenie generală în purtare.¹³

SATAN LĂSAT SĂ TRĂIASCĂ: PREȚUL ARĂTĂRII VALORII LUI CRISTOS

De fapt, Dumnezeu dorește atât de mult să arate gloria lui Cristos cel răstignit în Evanghelie și să producă creștini care să imite dragostea lui Cristos care se revarsă (2 Corinteni 3:18) încât El nu numai că face din cruce revelația centrală a gloriei Sale în veacul prezent, dar îl lasă totodată pe Satan în lume ca să proslăvească puterea, înțelepciunea și frumusețea smereniei.

V-ați întrebat vreodată de ce Dumnezeu nu-i nimicește pur și simplu pe Satan și demonii săi acum?¹⁴ Este ciudat că Dumnezeu, care are suveranitate absolută asupra lui Satan, dușmanul Său, îi permite acestuia să facă atât de mult rău. Dumnezeu are dreptul și puterea să-l arunce în iazul de foc. Într-o zi, Dumnezeu îl va nimici pe Satan în totalitate (Apocalipsa 20:3, 10). Aceasta nu va fi o nedreptate față de Satan. Și nu ar fi o nedreptate dacă Dumnezeu l-ar nimici chiar astăzi. Atunci de ce n-o face, dacă ne gândim la câtă suferință cauzează Satan?

13 Jonathan Edwards, *Religious Affections*, 348-349.

14 Până la sfârșitul capitolului mă inspir și citez parțial din ceea ce am scris în *Life as a Vapor* (Sisters, Ore.: Multnomah, 2004), 77-81.

Să fie pentru că ar fi o șansă ca diavolul și îngerii lui să se pocăiască? Nu. Ei sunt irecuperabili. Isus a spus că „focul cel veșnic ... a fost pregătit diavolului și îngerilor lui” (Matei 25:41). Iuda, fratele lui Isus, a scris că îngerii căzuți sunt păstrați „pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric” (Iuda 6).

Atunci de ce îl îngăduie Dumnezeu pe Satan? Răspunsul îl găsim atunci când ne amintim că Satan urăște Evanghelia. „... a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia [Satan], ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos” (2 Corinteni 4:4). Acesta este un indiciu cu privire la motivul pentru care Dumnezeu îi lasă lui Satan atâta libertate. Scopul lui Dumnezeu este să preamărească gloria lui Cristos prin Evanghelie.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu urmărește să-l învingă pe Satan într-un mod care să preamărească nu doar puterea lui Cristos, ci și frumusețea și valoarea Lui superioare. Cristos Și-ar putea exercita puterea suverană nimicindu-l pe Satan. Aceasta ar glorifica, fără doar și poate, puterea lui Cristos, însă nu ar arăta la fel de clar valoarea superioară a lui Isus în comparație cu Satan. Nu ar arăta frumusețea transformatoare și puterea smereniei lui Cristos, a umilinței Sale, a dragostei Sale care se goleşte de sine. Scopul Evangheliei este să pună în lumină gloria lui Cristos cel răstignit și să-l facă de rușine pe Satan prin milioanele de oameni care „se întorc de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 26:18) și renunță la minciuna lui Satan, preferând frumusețea lui Cristos în Evanghelie.¹⁵

15 Iar dacă Satan râde batjocoritor pentru că are milioane de oameni pe care i-a convins să rămână în întunericul său, aceasta va sluji ca să preamărească dreptatea lui Dumnezeu în condamnarea lor și îndurarea lui Dumnezeu pentru cei care au scăpat. Dumnezeu cunoaște proporția lucrurilor și cum să pună în valoare cel mai bine toate atributele lui Cristos.

Acest mod de a-l înfrânge pe Satan este mai costisitor decât simpla lui eradicare. Cristos a suferit pentru a obține victoria și lumea suferă la rândul ei. Valorile lui Dumnezeu nu sunt recunoscute atât de ușor. Dacă Cristos i-ar nimici acum pe toți demonii (lucrul pe care l-ar putea face), puterea Lui extraordinară ar fi văzută în toată gloria ei, dar frumusețea și valoarea Lui superioare n-ar străluci la fel de puternic ca atunci când credincioșii lui Dumnezeu renunță la promisiunile lui Satan, se încred în sângele și dreptatea lui Cristos și își găsesc plăcerea în gloria mai măreață a lui Isus arătată în Evanghelie.

SATAN CEDEAZĂ ATUNCI CÂND DUMNEZEU ESTE EVANGHELIA

Aceasta înseamnă că ideea centrală a acestei cărți este extraordinar de importantă pentru Dumnezeu. Dumnezeu dorește ca gloria Lui să fie văzută și gustată din Evanghelie într-un mod atât de clar încât puterea lui Satan să fie frântă și să devină evident pentru toată lumea că dulceața lui Cristos cel răstignit este mai puternică decât ispitele lui Satan. Nu este deloc un lucru neînsemnat când oamenii nu-L arată pe Dumnezeu ca fiind darul cel mai mare al Evangheliei. Acest lucru slujește scopurilor diavolului și contrazice planul lui Dumnezeu de a frânge puterea lui Satan prin arătarea frumuseții superioare a lui Cristos în Evanghelie.

Să predicăm și să trăim așadar Evanghelia astfel încât să-L arătăm pe Cristos. Să ne luăm armele și să-l înfrângem pe diavolul cu îndrăzneală și bucurie datorită gloriei superioare a Fiului lui Dumnezeu! Nu spun că e ușor. Este foarte costisitor. Calea dragostei care duce de la crucea lui Cristos la gloria lui Cristos este o cale a jertfei. Frumusețea superioară a lui Cristos față de Satan și față de păcat se vede cel mai bine atunci când noi suntem gata să suferim pentru ea. Una dintre

loviturile cele mai grele împotriva puterii întunericului vine din partea sângelui martirilor. „Ei l-au biruit [pe Satan], prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apocalipsa 12:11). Aceasta este viața care se naște când Îl vedem pe Dumnezeu ca fiind Evanghelia.

*[El] ne-a rânduit mai dinainte ... spre
lauda slavei harului Său.*

E F E S E N I 1 : 5 - 6

*Căci prin El și unii și alții avem intrare
la Tatăl, într-un Duh.*

E F E S E N I 2 : 1 8

*[El] va veni, în ziua aceea, ca să fie
proslăvit în sfinții Săi, și privit cu
uimire în toți cei ce vor fi crezut.*

2 T E S A L O N I C E N I 1 : 1 0

*Și viața veșnică este aceasta: să Te
cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu
adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai
trimis Tu.*

I O A N 1 7 : 3

EVANGHELIA – DARUL CARE ESTE DUMNEZEU ÎNSUȘI ÎN ȘI MAI PRESUS DE TOATE DARURILE SALE MÂNTUITOARE ȘI DUREROASE

LINIA DINTRE RECUNOȘTINȚA CARE ÎL PREȚUIEȘTE PE
DUMNEZEU ȘI IDOLATRIA CARE PREȚUIEȘTE DARURILE

Întrebarea pe care o ridic în acest capitol și în următorul este aceasta: Care este relația între toate darurile care ne vin din Evanghelie și Dumnezeu care este darul suprem și cel mai important al Evangheliei? Provocarea în aceste două capitoare este să păstrăm acel echilibru fin între a nu minimaliza darurile lui Dumnezeu și a nu le transforma în dumnezeu. Este linia dintre recunoștința care-L prețuiește pe Dumnezeu și idolatria care prețuiește darurile Lui. Adevărul pe care voi încerca să-l prezint este că toate darurile lui Dumnezeu sunt oferite ca să arate mai mult gloria lui Dumnezeu, astfel încât atitudinea corectă față de ele este să nu ne lipim inima de ele, ci prin ele, numai de Dumnezeu.

Ce vreau să spun prin a ne lipi inima este că ținta finală a dorințelor din inimile noastre – scopul lor, împlinirea lor – este numai Dumnezeu, deși ele ajung acolo purtate pe aripi, ca să spun așa, de o mie de daruri. Augustin spunea: „Tu ne-ai creat pentru Tine și inima noastră nu-și găsește liniștea până când nu se odihnește în Tine.”¹ Această neliniște este un lucru bun atunci când constatăm că ne găsim plăcerea într-unul din darurile lui Dumnezeu. Noi *trebuie* să ne bucurăm de

1 Sf. Augustin, *The Confessions of St. Augustine* (New York: Washington Square Press, 1962), 1.

darurile lui Dumnezeu, indiferent dacă este vorba despre mântuire (1 Petru 1:4-5) sau despre mâncare (1 Timotei 4:3; 6:17). Însă dacă inima noastră se lipește de acestea, devenim niște idolatri. Așadar, scopul acestui capitol și al următorului este să arate, din Scriptură, că darurile cumpărate cu sânge – am putea spune darurile Evangheliei – nu arată spre ele însele, ci spre darul cel mai mare al Evangheliei care este Dumnezeu Însuși.

DARUL PREDESTINĂRII

Să ne gândim mai întâi la numeroasele daruri ale lui Dumnezeu pe care le primim prin împlinirea mântuirii noastre. Cum să ne bucurăm în ele? *Predestinarea* este unul dintre primele daruri ale Evangheliei, deși el a precedat moartea lui Cristos în eternitate. Mielul fără cusur, Isus Cristos, care a fost jertfit pentru păcatele noastre, a fost cunoscut înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1:20). Datorită acestui fapt, Dumnezeu ne-a dat har în Cristos înainte de începutul veacurilor (2 Timotei 1:9). Prin urmare, Pavel spune că Dumnezeu „ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați *prin Isus Cristos*” (Efeseni 1:5). Această predestinare a fost planul lui Dumnezeu de a ne înfia și de a ne face sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste.

Cum ne vom bucura atunci în acest dar minunat al predestinării cumpărat cu sânge? Pavel ne dă răspunsul în Efeseni 1:6. Dumnezeu ne-a predestinat „*spre lauda slavei harului Său*” (Efeseni 1:6). Scopul predestinării lui Dumnezeu este ca noi să admirăm și să prețuim gloria harului Său. Cu alte cuvinte, scopul cu care El ne-a predestinat este ca harul să fie arătat ca glorios și noi să-l vedem, să-l gustăm și să cântăm laudele lui. Gloria harului este gloria lui Dumnezeu care acționează cu har. Prin urmare, scopul predestinării este ca noi să-L vedem și să-L experimentăm pe Dumnezeu în acțiunea Sa mântui-

toare și plină de har a predestinării. Scopul predestinării și al acelor acte ale Evangheliei prin care a fost cumpărată ea este ca noi să ne bucurăm laudând harul lui Dumnezeu.

CUM SĂ NE BUCURĂM ÎN DARUL ÎNTRUPĂRII?

Pentru a cumpăra darul predestinării, Dumnezeu a trebuit să-L trimită pe Fiul Său în lume ca om, ca El să moară în locul nostru, să sufere mânia lui Dumnezeu și să împlinească dreptatea pe care noi n-am împlinit-o. Această intrare a Fiului lui Dumnezeu în lume se numește *întrupare*. Este un dar extraordinar al lui Dumnezeu pe care noi nu l-am meritat. Asemenea predestinării, ea a fost deopotrivă rezultatul și condiția morții ispășitoare a lui Cristos. A fost rezultatul ei în sensul că Dumnezeu a știut dinainte ce va face El la Calvar prin moartea Fiului Său ca să justifice faptul aparent nedrept de a-L umili pe Fiul Său pe parcursul a treizeci și trei de ani în care Acesta a renunțat la Sine. Moartea lui Cristos avea să justifice dreptatea lui Dumnezeu care L-a trimis pe Cristos și L-a expus limitărilor și suferinței. Prin această justificare cumpărată cu sânge avea să fie cu putință ca Dumnezeu să fie în același timp drept și Cel care îi îndreptățește pe păcătoșii care cred în El (Romani 3:24-26).

Cum ne vom bucura atunci în darul întrupării? Pavel răspunde în Romani 15:8-9: „Cristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur [adică S-a întrupat ca Mesia evreu], ca să dovedească credincioșia lui Dumnezeu ... [pentru] *ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui.*” Ideea acestui pasaj este că întruparea lui Cristos ca robul Domnului a fost o exprimare minunată a îndurării. Această îndurare a fost o manifestare a bogățiilor gloriei lui Dumnezeu. Reacția noastră la această exprimare a îndurării care arată gloria lui Dumnezeu este să ne lăsăm inimile să fie duse în prezența

lui Dumnezeu pe aripile îndurării și acolo să vedem și să ne desfătăm în gloria lui Dumnezeu. Bucuria noastră nu trebuie să se lipească de dar, ci să se folosească de el pentru a ajunge la Dumnezeu Însuși.

Pavel a spus același lucru în Filipeni 2:6-11. Dacă privim doar la începutul și la sfârșitul acestor afirmații, vedem mai clar scopul suprem al întrupării. Ele spun că Cristos S-a făcut „ *asemenea oamenilor ... ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce ... pentru ca ... orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul*”. Scopul suprem al întrupării a fost ca prin Cristos oamenii să vadă Domnia lui Cristos și gloria lui Dumnezeu. Istoria vieții, morții și învierii în trup a lui Cristos a fost cea mai strălucitoare rază de lumină care a țâșnit vreodată din strălucirea lui Dumnezeu. Când această istorie a Evangheliei este proclamată așa cum trebuie, ea arată această glorie. Dacă gloria nu este arătată și văzută, atunci nici binele cel mai mare al Evangheliei nu este văzut și nu poate exista mântuire.

ÎMPĂCAREA: VENIREA LUI DUMNEZEU ȘI A BUCURIEI

În capitolul 3 („ *Evanghelia – Iată Dumnezeul vostru!*”) am discutat deja despre justificarea prin credință și iertarea păcatelor. Am arătat acolo că acestea sunt daruri ale Evangheliei menite să înlăture obstacolele care stau între noi și Dumnezeu. Ele nu reprezintă vestea bună în ele însele, ci fac posibilă *împăcarea* între păcătoși și un Dumnezeu sfânt. Această împăcare ne aduce pe noi acasă, la Dumnezeu. Elementul central al împăcării este că acum ne putem bucura de prezența lui Dumnezeu fără să mai fim condamnați.

De aceea, după ce a spus în Romani 5:10-11 că „ *suntem împăcați*”, Pavel continuă spunând: „ *Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am căpătat împăcarea.*” Scopul acestei împăcări nu este o

apropiere care să ne dea siguranță, făcându-ne în același timp posaci. Scopul este ca noi să ne „bucurăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos”. Dumnezeu este punctul central al împăcării. Bucuria împăcării este bucuria în Dumnezeu. De aceea, când predicăm Evanghelia împăcării, noi trebuie să ne focalizăm nu doar pe înlăturarea dușmăniei, ci și pe primirea bucuriei în Dumnezeu. Vederea și desfătarea cu Dumnezeu împăcat este binele suprem din vestea bună despre Isus Cristos.

CRISTOS ȘI-A VĂRSAT SÂNGELE PENTRU CA NOI SĂ FIM ADUȘI APROAPE DE DUMNEZEU

Fie că ne gândim că lucrarea lui Cristos a realizat împăcarea, ispășirea, satisfacerea cerinței juridice, răscumpărarea, justificarea, iertarea de păcat sau eliberarea, scopul tuturor acestora se însumează în darul suprem care este Dumnezeu Însuși. 1 Petru 3:18 este o afirmație cât se poate de clară: „Cristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, *ca să ne aducă la Dumnezeu.*” Efeseni 2:13-18 este a doua afirmare cât se poate de explicită a acestui adevăr. „Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost *apropiați* prin sângele lui Cristos ... și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce ... Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh.” Scopul suprem al sângelui lui Cristos este ca noi să fim „apropiați” de Dumnezeu și să „avem intrare la Tatăl, într-un singur Duh”.

DARUL CEL MAI BUN AL LUI DUMNEZEU: SĂ FIM CAPTIVAȚI DE DUMNEZEU PENTRU ETERNITATE

Este absolut esențial să înțelegem lucrul acesta. Mulți oameni par să primească vestea bună fără să-L primească și pe

Dumnezeu. Simpla noastră dorință de scăpa de iad nu este o dovadă clară că avem o inimă nouă. Această dorință este una perfect naturală, nicidecum una supranaturală. Nu ai nevoie de o inimă nouă ca să-ți dorești eliberarea psihică pe care o dă iertarea, să vrei îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu sau moștenirea lumii lui Dumnezeu. Toate acestea sunt de înțeles și fără să existe o schimbare spirituală. Nu trebuie să fii născut din nou ca să-ți dorești aceste lucruri. Și dracii le doresc.

Nu este greșit să le dorești. Ba chiar ar fi o nebunie să nu le dorești. Însă dovada că am fost schimbați este că ne dorim aceste lucruri pentru că ele ne ajută să ne bucurăm de Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai important pentru care a murit Cristos. Acesta este binele cel mai mare din vestea bună. De ce? Pentru că noi am fost creați ca să experimentăm o fericire deplină și durabilă atunci când vedem și gustăm gloria lui Dumnezeu. Dacă bucuria noastră cea mai mare este dată de altceva, suntem niște idolatri și Dumnezeu este dezonorat. El ne-a creat în așa fel încât gloria Lui să se arate prin bucuria noastră în ea. Evanghelia lui Cristos este vestea bună că Dumnezeu, cu prețul vieții Fiului Său, a făcut tot ce era necesar ca să ne captiveze cu ceea ce ne va face fericiți tot mai mult și pentru eternitate – cu Sine.²

DESĂVÂRȘIREA EVANGHELIEI: PRIVIND CU UIMIRE LA MĂREȚUL CRISTOS

Desăvârșirea mântuirii noastre la a doua venire a lui Cristos a fost asigurată prin sângele lui Cristos și predicată în Evanghelia. Moartea și învierea lui Cristos I-au dat putere asupra morții pentru toți cei ce sunt ai Lui. „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței

² Ultimele două paragrafe se bazează pe capitolul 22, „Christ Suffered and Died to Bring Us to God”, în John Piper, *The Passion of Jesus Christ* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004), 62-63.

morților” (Apocalipsa 1:18). Există o legătură indestructibilă între biruința lui Cristos asupra morții și biruința noastră asupra morții. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Cristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare” (Romani 8:11). „Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa” (1 Corinteni 6:14; cf. 2 Corinteni 4:14).

Iar când Cristos va veni să ne învie din morți, „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile” (Filipeni 3:21). Atunci va răsună mesajul mării biruințe: „«Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?» Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Cristos!” (1 Corinteni 15:54-57).

Dar înspre ce se va îndrepta atenția în această clipă măreață a desăvârșirii? 2 Tesaloniceni 1:7-10 ne dă un răspuns clar. În centrul atenției se va afla gloria lui Cristos, iar noi vom privi la ea cu uimire.

... la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evangelhia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.

Scopul venirii Sale și al împlinirii finale a promisiunii Evangelhiei este ca El să fie „proslăvit în sfinții Săi” și „privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut”. Aceasta va fi marea noastră

bucurie și marea Sa onoare. Așa a plănuit Dumnezeu lucrurile. Noi ne alegem cu bucuria; El Se alege cu gloria. Scopul împlinirii finale a Evangheliei este gloria lui Dumnezeu pe fața lui Cristos. Iar binele cel mai mare al veștii bune este că noi vom vedea și ne vom bucura de Cel care este absolut vrednic să fie glorificat și admirat cu uimire.

VIATA VEȘNICĂ: EXTINDEREA ȘI DESĂVÂRȘIREA PLĂCERII DE A-L CUNOAȘTE PE DUMNEZEU

Bineînțeles că acest eveniment glorios este și început, și final. El este începutul *vieții veșnice*. Este adevărat că noi am primit deja darul vieții veșnice prin credința în Cristos. „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3:36). Observați timpul prezent. *Avem*, nu doar *vom* avea viața veșnică. Ea este reală, prețioasă și permanentă. „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:28).

La fel de adevărat însă este faptul că plinătatea vieții veșnice începe la înviere. Isus a zis: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să-și fi lăsat casa, sau nevasta, sau frații, sau părinții, sau copiii, pentru Împărăția lui Dumnezeu, și să nu primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor, *viața veșnică*” (Luca 18:29-30). Plinătatea vieții veșnice începe în veacul viitor. De aceea, Pavel afirmă că noi am devenit „în nădejde, moștenitori ai *vieții veșnice*” (Tit 3:7). Viața veșnică este încă un lucru la care sperăm.

Viața veșnică este unul dintre darurile cele mai prețioase ale Evangheliei. Ea este ancorată într-una dintre cele mai cunoscute și mai iubite promisiuni ale Evangheliei, Ioan 3:16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă *viața veșnică*.” Așadar, promisiunea vieții veșnice este legată de dragostea lui Dumnezeu și de darul Fiului Său.

Ce este însă acest dar care izvorăște din Evanghelia și din dragostea lui Dumnezeu?

Isus ne răspunde în rugăciunea din Ioan 17. El Se roagă Tatălui Său: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (v. 3). Cu alte cuvinte, darul Evangheliei numit viața veșnică nu este o simplă extindere a plăcerilor de pe pământ. Este extinderea și desăvârșirea plăcerii de a-L cunoaște pe Dumnezeu și pe Fiul Său, Isus Cristos. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat.” Toți ceilalți dumnezei trebuie să dispară. Toate celelalte plăceri care nu sunt plăceri în Dumnezeu trebuie să dispară – nu pentru a da la o parte orice este bun, ci pentru a face loc pentru ceea ce este infinit mai bun, Dumnezeu Însuși. Viața veșnică este un dar extraordinar al Evangheliei. Ea devine darul *cel mai mare* al Evangheliei atunci când o experimentăm cunoscându-L și bucurându-ne de singurul Dumnezeu adevărat și de Fiul Său pentru veșnicie.

EVANGHELIA A CUMPĂRAT TOATE LUCRURILE CARE SUNT BUNE PENTRU NOI

Darurile acestea ar putea fi numite darurile mântuitoare ale Evangheliei: predestinarea, întruparea, justificarea, împăcarea, desăvârșirea, viața veșnică etc. Sunt însă și altele. Evanghelia a descătușat îndurarea atotputernică a lui Dumnezeu, astfel încât din inima lui Dumnezeu se revarsă înspre noi mii de alte daruri. Mă gândesc aici la texte precum Romani 8:32: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”, aceasta înseamnă că esența Evangheliei – faptul că Dumnezeu n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său – este garanția că „toate lucrurile” ne vor fi date.

Toate lucrurile? Ce înseamnă aceasta? Înseamnă exact ce înseamnă și Romani 8:28: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Dumnezeu ia „toate lucrurile” și le face să slujească binelui nostru suprem. Aceasta nu înseamnă că primim tot ce dorim inimile noastre imperfecte, dar înseamnă că primim ceea ce este bine pentru noi.

EVANGHELIA GARANTEAZĂ ÎMPLINIREA ORICĂREI NEVOI REALE

Să facem o comparație cu Filipeni 4:19: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de *toate trebuințele* voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos.” Toate trebuințele! Înseamnă aceasta că nu vom mai avea greutăți? Evident că nu. Cu șapte versete în urmă, Pavel spunea: „Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și *flămând*, să fiu în belșug și să fiu *în lipsă*. Pot totul în Hristos, care mă întărește” (vv. 12-13). Este extraordinar. Dumnezeu împlinește „toate trebuințele” (v. 19). Prin urmare, am învățat să trăiesc „flămând” și „în lipsă” (v. 12). Pot „totul” în El care mă întărește – pot inclusiv să fiu flămând și în lipsă! De aici trag concluzia că creștinii vor primi toate cele necesare – ca să facă voia lui Dumnezeu și să-L glorifice pe El. Conform versetului Romani 8:32, Evanghelia garantează acest lucru.

Același lucru este afirmat într-o manieră și mai impresionantă în Romani 8:35-37. Aici, dragostea lui Cristos garantează faptul că vom fi mai mult decât biruitori în orice împrejurare, inclusiv în cea a morții. „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? După cum este scris: «Din pricina Ta suntem dați morții

toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.» Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” Uluiitor! Noi suntem mai mult decât biruitori când suntem dați morții toată ziua! Astfel, nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Cristos, *nu* pentru că dragostea lui Cristos ne ocrotește de rău, ci pentru că ea ne protejează de răul suprem al necredinței și separării de dragostea lui Dumnezeu. Darul Evangheliei constând în dragostea lui Dumnezeu este mai bun decât viața.

TOATE LUCRURILE SUNT ALE VOASTRE, INCLUSIV MOARTEA

„Nici moartea, nici viața ... nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 8:38-39). De fapt, nu numai că moartea nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, ci este alături de toate celelalte încercări ca un dar al Evangheliei. Iată cum exprimă Pavel lucrul acesta în 1 Corinteni 3:21-23: „Nimeni să nu se fălească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, *fie moartea*, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Cristos, iar Cristos este al lui Dumnezeu.” Toate lucrurile sunt ale voastre – inclusiv moartea! Moartea este unul dintre darurile aflate în cutăria cu comori pe care le-am primit de la Dumnezeu prin Evanghelie. Astfel că într-un text, Pavel spune că noi suntem „mai mult decât biruitori” în moarte, iar în altă parte spune că toate lucrurile sunt ale noastre, inclusiv moartea. Eu înțeleg de aici că datorită adevărilor din Romani 8:28 și 8:32, Dumnezeu ia fiecare încercare și o face să ne slujească, inclusiv moartea. Moartea este „a noastră” – slujitoarea noastră. Faptul că noi suntem „mai mult decât biruitori” înseamnă că moartea nu

doar zace la picioarele noastre, fără viață, la sfârșitul bătăliei – ea este luată captivă și pusă în slujba noastră.

Și în ce fel ne slujește moartea? În ce fel sunt binecuvântați copiii lui Dumnezeu de această slujire a morții cumpărată cu sânge? Pavel dă răspunsul: „Căci pentru mine a trăi este Cristos și *a muri este un câștig*” (Filipeni 1:21). De ce este moartea un câștig? Răspunsul îl primim două versete mai târziu: „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine.” A fi cu Cristos după moarte este „mult mai bine” decât a rămâne pe pământ. Iată de ce noi suntem mai mult decât biruitori atunci când moartea pare să triumfe. Ea devine o ușă spre o părtășie mai bună cu Cristos.

CUM S-A PREGĂTIT JOHN OWEN PENTRU MOARTE

În anul 1683, când se afla pe patul de moarte, John Owen, cel mai mare teolog și pastor al Angliei, se gândea numai la gloria lui Cristos. Ultima sa carte se intitulează *Meditations on the Glory of Christ* (Meditații despre gloria lui Cristos). În opinia sa, cel mai bun mod în care cineva se poate pregăti pentru moarte este să mediteze la această glorie:

Dacă starea noastră binecuvântată din viitor presupune să fim acolo unde este El și să privim la gloria Lui, cum ne-am putea pregăti mai bine pentru ea decât printr-o contemplare constantă a acestei glorii în revelația ce se găsește în Evanghelie, pentru ca privind la ea să ne transformăm treptat în aceeași glorie!³

William Payne, editorul cărții lui Owen despre gloria lui Cristos, l-a vizitat înainte ca acesta să moară și relatează

3 John Owen, *Meditations and Discourses on the Glory of Christ in His Person, Office, and Grace*, în *The Works of John Owen*, vol. 1 (Edinburgh: Banner of Truth, 1965), 275.

cuvintele pe care i le-a spus Owen: „O, frate Payne, în sfârșit a venit ziua mult dorită când voi vedea gloria într-un alt fel decât am văzut-o vreodată sau am fost capabil s-o văd în lumea aceasta.”⁴

La aceasta s-a referit Pavel când a spus că este „mult mai bine” să fie cu Cristos. Noi vom vedea gloria lui Cristos „într-un alt fel”. Într-un fel mult mai măreț. Iată de ce Dumnezeu ne-a chemat de fapt la El: „Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Cristos, Domnul nostru” (1 Corinteni 1:9). Apostolul Pavel și John Owen au fost convinși că moartea nu reprezintă o întrerupere a acestei părtășii, ci o aprofundare a ei. De aceea, Pavel a afirmat: „Ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul” (2 Corinteni 5:8).

ALTE DARURI DUREROASE ȘI PURIFICATOARE ALE EVANGHELIEI

Lucrul acesta sună foarte ciudat. Datorită Evangheliei, Dumnezeu promite că „ne va da ... toate lucrurile” împreună cu Cristos (Romani 8:32). Expresia „toate lucrurile” nu se referă însă doar la lucrurile plăcute, ci și la cele îngrozitoare precum suferințele, necazurile, persecuția, foametea, lipsa de îmbrăcăminte, pericolele, sabia și moartea. Acestea sunt toate daruri ale Evangheliei cumpărate pentru noi cu sângele lui Cristos. Moartea este un dar pentru că ne face să ajungem mai repede la binele suprem al Evangheliei – să vedem și să ne desfătăm cu gloria lui Dumnezeu pe fața lui Cristos.

Cum rămâne cu celelalte daruri – suferințe, necazuri și așa mai departe? Cum pot fi ele beneficii ale Evangheliei? Cum anume sunt ele parte din „toate lucrurile” despre care citim în Romani 8:32 și 28 și Filipeni 4:13? Răspunsul este că 4 Peter Toon, *God's Statesman: The Life and Work of John Owen* (1971; retipărită, Eugene, Ore.: Wipf & Stock, 2005), 171.

în suveranitatea și îndurarea lui Cristos, prin puterea sângelui Său, aceste suferințe contribuie la realizarea celui mai mare beneficiu al Evangheliei, și anume o stare mai pură, mai autentică și mai profundă în care noi Îl vedem și ne desfătăm cu Dumnezeu în Cristos.

PLANUL EVANGHELIEI PENTRU SUFERINȚELE LUI PAVEL – ȘI PENTRU ALE NOASTRE

Pavel ne arată acest lucru în mai multe rânduri. De exemplu, în 2 Corinteni 1:8-9, el descrie planul Evangheliei lui Dumnezeu în suferințele sale teribile din Asia: „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care învie morții.” Acesta nu este planul diavolului, ci planul lui Dumnezeu. Suferința care i-a pus în pericol viața lui Pavel a fost lăsată de Dumnezeu ca să-l țină pe Pavel aproape de El. Scopul Evangheliei nu este o viață ușoară, ci o cunoaștere mai mare a lui Dumnezeu și o încredere mai mare în El.

În același fel, în 2 Corinteni 12:7-10 Pavel explică faptul că Cristos a refuzat să fugă de suferință pentru că avea un scop mai bun decât existența lipsită de durere.

Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni,

*în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos;
căci când sunt slab, atunci sunt tare.*

Acest „sol al Satanei” a fost lăsat de Dumnezeu pentru un scop sfințitor al Evangheliei care depășește cu mult raza de acțiune a lui Satan. Satan devine sluga lui Cristos cel înviat. Care a fost scopul urmărit de Cristos prin suferința lui Pavel? „Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Acest lucru nu poate fi înțeles de cei care definesc dragostea ca un ajutor pe care-l primim ca să scăpăm rapid de durere. El nu poate fi înțeles nici de cei care spun că Cristos nu poate fi iubitor dacă l-a lăsat pe Pavel să sufere doar ca să fie El slăvit și mai mult. Dar exact așa procedează El. De aceea dragostea lui Dumnezeu în Evanghelie pare o nebunie pentru oameni. Cum poate să fie dragoste așa ceva?

Pavel, în mod evident, crede că este dragoste, pentru că reacția sa este complet opusă gândirii obișnuite. El spune: „Deci” – adică deoarece Cristos este preamărit prin slăbiciunea mea – „mă voi lăuda *mult mai bucuros* cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.” „Mult mai bucuros?” Ce om ciudat! Nu. Mai degrabă ar trebui să spunem că Evanghelia este ciudată. Scopul urmărit de ea nu este confortul meu imediat. Scopul ei este ca eu să fiu atât de îndrăgostit de Cristos și atât de pasionat de gloria Lui încât atunci când suferința mea poate scoate în evidență valoarea Lui, s-o primesc „bucuros”.

Dumnezeu nu L-a cruțat pe Fiul Său. De aceea, toate lucrurile sunt ale voastre – „fie lumea, fie viața, fie moartea (fie țepușele din carne sau persecuțiile care vă amenință viața) toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Cristos, iar Cristos este al lui Dumnezeu”. Acestea sunt daruri ale Evangheliei deoarece prin sângele lui Cristos ele contribuie la împlinirea scopului Evangheliei. Acest scop nu este confortul, bogăția

sau siguranța noastră în veacul de aici, ci dependența noastră de Cristos și plăcerea noastră în gloria Lui.

CREDINȚA GUSTĂ ȘI PRIMEȘTE CU BUCURIE CEEA CE ÎL ÎNALȚĂ PE CRISTOS

Care este relația între scopul Evangheliei de a ne face să depindem de Cristos și acela de a ne găsi plăcerea în gloria Lui? Am văzut că planul lui Dumnezeu cu suferințele lui Pavel din Asia (și cu ale noastre) a fost „să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care învie morții” (2 Corinteni 1:9). Și am văzut că rezultatul final al faptului că Cristos a avut o îndurare aspră față de Pavel lăsându-i „țepușul în carne” a fost acela că Pavel s-a laudat „bucuros” cu slăbiciunea lui. Altfel spus, el a găsit o plăcere mai mare în Cristos decât în confortul fizic. Care este relația dintre încredere și plăcere? Ce legătură este între credința în Cristos și plăcerea în Cristos? Cum se relaționează reciproc încrederea în Dumnezeu și desfătarea cu gloria Lui?

Pentru a răspunde la această întrebare, ar trebui să ne punem o alta: Cu ce scop ar trebui credința să se încreadă în Cristos? Ar fi greșit să ne încredem în El ca să primim pornografie. Mă folosesc de acest exemplu respingător doar ca să arăt mai clar principiul. Credința nu este mântuitoare dacă încearcă să se încreadă în Cristos pentru lucruri greșite. Aceasta arată că credința în sine, fără a ne referi la lucrurile pentru care ne încredem în El, *nu* este esența unei relații mântuitoare cu Cristos. Ea trebuie să conțină altceva pentru a fi o credință mântuitoare care Îl onorează pe Cristos și nu doar se folosește de El. Credința mântuitoare trebuie să aibă acea calitate de a gusta și a accepta cu bucurie ceea ce Îl înalță pe Cristos.

CE ÎNCREDERE AI ÎN AFIRMAȚIA „EU SUNT ÎMPLINIREA SUFLETULUI TĂU”?

Noi trebuie să ne încredem în Cristos pentru lucrurile pentru care ne spune El să ne încredem, și anume pentru darurile și promisiunile Sale. Și care sunt acestea? Darul cel mai bun cumpărat și promis de Evanghelie este Dumnezeu Însuși, descoperit în Cristos și oferit nouă pentru a ne bucura de El. Ce înseamnă să te încrezi într-o persoană care spune: „Cine crede în Mine, nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35)? Sau, ca s-o spunem altfel, ce înseamnă să te încrezi într-o persoană care spune: „Frumusețea și gloria Mea sunt împlinirea cea mai adâncă a sufletului tău”? Înseamnă că încrederea trebuie să guste și să accepte cu bucurie acea împlinire. Ea trebuie să experimenteze potolirea setei. Este o contradicție să spui: „Cred că tu ești *acum* împlinirea cea mai adâncă a sufletului meu”, și totuși să nu fi gustat vreodată această împlinire.

În mod cert noi trebuie să ne încredem în Cristos cu privire la *plinătatea* acestei împliniri în veacul viitor. Acum nu avem parte de această experiență. Am gustat-o însă într-o anumită măsură. La aceasta se referă Pavel când spune: „Umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Corinteni 5:7). Noi nu vedem și nici nu ne desfătăm acum cu plinătatea gloriei lui Dumnezeu. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Corinteni 13:12). Dar, cu toate că vederea deplină aparține veacului viitor, avem și acum o vedere spirituală (2 Corinteni 4:4, 6; Efeseni 1:18), iar credința în vederea spirituală a gloriei include și desfătarea în prezent cu gloria Sa.

Aceasta înseamnă să ne încredem în Cel care Se oferă pe Sine ca „bucuria și veselia” noastră. „Atunci voi merge la altarul lui Dumnezeu, la altarul lui Dumnezeu, care este

bucuria și veselia mea” (Psalmul 43:4). Așadar, credința a gustat gloria lui Dumnezeu în Cristos și o prețuiește suficient de mult încât merită să așteptăm și să suferim pentru plinătatea ei. Credința a înțeles adevărul că parte din gloria lui Cristos e faptul că El este vrednic de încredere. Prin urmare, credința se poate baza pe promisiunea lui Cristos și poate avea încredere că plinătatea gloriei și a bucuriei este o certitudine viitoare.

UN MILION DE ÎNDURĂRI, DAR NICIUNA BUNĂ FĂRĂ DUMNEZEU

Ideea principală a acestui capitol și a celui care urmează este că Evanghelia a revărsat un milion de îndurări peste poporul lui Cristos, însă niciuna dintre acestea nu este vestea bună în ea însăși. Toate sunt bune în măsura în care fac posibil binele cel mai mare – a-L cunoaște pe Dumnezeu Însuși și a ne bucura de El. De aceea, Evanghelia trebuie să fie predicată, crezută și trăită ca „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). Aceasta înțeleg eu când spun că Dumnezeu este Evanghelia.

*Căci chiar dacă smochinul nu va
înflori, vița nu va da niciun rod, rodul
măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor
da hrană, oile vor pieri din staule, și nu
vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi
bucura în Domnul, mă voi bucura în
Dumnezeul mântuirii mele!*
H A B A C U C 3 : 1 7 - 1 8

EVANGHELIA – DARUL CARE ESTE DUMNEZEU ÎNSUȘI, ÎN ȘI MAI PRESUS DE TOATE DARURILE SALE PLĂCUTE

Sunt nenumărate binecuvântări ale Evangheliei cumpărate pentru credincioși cu sângele lui Cristos. Am văzut lucrul acesta din Romani 8:32, în capitolul anterior. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, *toate lucrurile?*” Am văzut că „toate lucrurile” se referă inclusiv la moarte, la persecuție și la țepușe în carne. Dar expresia „toate lucrurile” include și lucruri plăcute. Spre acestea ne îndreptăm atenția în capitolul de față. Iar întrebarea rămâne: Ce legătură este între darurile bune ale lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși care este darul cel mai mare al Evangheliei?

TOATE RĂSPUNSURILE LA RUGĂCIUNE SUNT DARURI ALE
EVANGHELIEI CUMPĂRATE CU SÂNGE

Unul dintre cele mai puternice avertismente biblice de a nu-L folosi pe Dumnezeul Evangheliei doar pentru a obține darurile Evangheliei Sale are legătură cu rugăciunea. Acest fapt a fost deosebit de relevant pentru mine și pentru soția mea în perioada când scriam această carte și ne luptam cu niște probleme dificile în viețile noastre. Doream ca Dumnezeu să facă ceva și ne rugam cu lacrimi și cu mare patos. A venit însă un moment când am simțit că nu ne rugam într-un mod care să-L onoreze pe Dumnezeu. Prin urmare, i-am scris soției

mele un bilețel care conținea parte din avertismentul biblic despre care tocmai am menționat:

Sentimentul puternic pe care îl acum, trezindu-mă devreme și neputând să mai adorm, a fost că Domnul dorește ca noi să ne încredem în El. Am simțit că el mă mustră pentru faptul că cererile mele nu sunt pline de credință. Începeam să-L sâcâi pe Dumnezeu. Nu e bine să-L sâcâim pe Dumnezeu. Eu nu mă predam Lui și nu Îi dădeam Lui povara, ci Îl tratam așa cum te tratez uneori pe tine când îți cer ceva pe acel ton care spune că dacă nu primesc lucrul cerut, voi fi pentru totdeauna nefericit. Aceasta este necredință, pentru că ridică darul lui Dumnezeu mai presus decât Dumnezeu. Așa că am fost încurajat de aceste gânduri să-mi „încredințez soarta în mâna *Domnului*” și să mă încred în promisiunea că „El [mă va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.” Iar pentru călăuzirea noastră am luat Psalmul 25:8: „Domnul este bun și drept: de aceea arată El păcătoșilor calea.” Aceasta este una dintre trăsăturile pe care le aduc cu încredere în rugăciunile mele: sunt un păcătos.

În ce fel arată această experiență și avertismentul Scripturii cu privire la folosirea lui Dumnezeu pentru a obține darurile Sale care este darul cel mai mare al Evangheliei? Răspunsurile la rugăciuni sunt daruri ale Evangheliei cumpărate cu sânge. Evrei 4:16 ne învață că putem să ne apropiem „de tronul harului” cu încredere și „să fim ajutați la vreme de nevoie” pentru că „avem un Mare Preot însemnat” (v. 14). Motivul pentru care Isus Cristos, Marele nostru Preot, face posibile răspunsurile la rugăciuni este că El nu Se aseamănă cu preoții din Vechiul Testament: „[El] n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a

făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine Însuși” (Evrei 7:27).

De aceea toate promisiunile lui Dumnezeu sunt Da în Cristos și de aceea ne rugăm noi în numele lui Isus. „Făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin», pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1:20). Prin urmare, Isus a spus: „Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod ... pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în *Numele Meu*, să vă dea” (Ioan 15:16).

Rugăciunea ascultată se bazează pe mijlocirea preoțească a lui Isus pentru noi, iar această mijlocire are la bază sângele vărsat de El pentru a ne spăla păcatele și a descătușa șuvoiul harului care răspunde la rugăciuni. Prin urmare, toate binecuvântările pe care le primim ca răspuns la rugăciune le datorăm Evangheliei lui Cristos răstignit și înviat. Ele nu sunt binecuvântări automate, ci sunt cumpărate cu sânge pentru păcătoși ca noi.

CUM POATE RUGĂCIUNEA NOASTRĂ SĂ FACĂ DIN DUMNEZEU UN ÎNCORNORAT

Urmează acum cel mai puternic avertisment din Noul Testament cu privire la folosirea rugăciunii pentru a obține darurile lui Dumnezeu, dar nu și pe Dumnezeu Însuși. Iacov 4:2-5 lansează acest avertisment:

Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. Suflete precurovare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Credeți că degeaba vorbește Scriptura?

Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine.

De ce spune el aici că noi comitem adulter atunci când ne rugăm? Pentru că Îi cerem lui Dumnezeu lucruri cu care să ne împlinim niște dorințe care nu sunt dorințe după Dumnezeu. Este ceva incredibil – că în momentul unuia dintre cele mai pioase acte ale religiei noastre, rugăciunea, putem face din Dumnezeu un încornorat. Cuvântul *încornorat* descrie un bărbat înșelat de soția sa cu un alt bărbat. Imaginea din acest text este a lui Dumnezeu ca soț credincios și generos. Noi mergem la El și Îi cerem, să spunem cincizeci de dolari, iar El ni-i dă. În clipa următoare, luăm banii și plecăm de la El spre celălalt capăt al holului unde își are camera amantul nostru. Așa privește Dumnezeu la rugăciunea care nu face din „Sfințească-se Numele Tău” strigătul din inimă al fiecărei cereri.

Când Iacov spune la sfârșitul acestui text că Dumnezeu „ne vrea cu gelozie pentru Sine”, el vrea să spună că Dumnezeu dorește să-I dai inima ta atunci când te rogi. Dumnezeu nu vrea să fie un simplu automat de daruri pentru cei care nu-și găsesc plăcerea în Dumnezeu Însuși.

Ce învățăm așadar de aici despre Evanghelie? Ea a fost cea care a cumpărat și a promis toate răspunsurile noastre la rugăciune. Ce învățăm este că rugăciunea nu are drept scop în primul rând să ne ofere darurile lui Dumnezeu, ci să ni-L ofere pe Dumnezeu. Toate darurile Sale sunt bune. Scopul însă este ca în ele și prin ele să vedem mai mult gloria lui Dumnezeu și să gustăm tot mai mult perfecțiunile Sale morale care sunt de o frumusețe infinită și pe care ni le descoperă Evanghelia.

POATE FI RECUNOȘTINȚA FAȚĂ DE DUMNEZEU O FORMĂ DE IDOLATRIE?

Dacă ar spune cineva: „Poate că problema soției care i-a cerut 50 de dolari soțului ei este că nu i-a fost recunoscătoare cu adevărat. Poate că problema noastră legată de Dumnezeu și de Evanghelie este că nu suntem recunoscători.”? Ei bine, cu siguranță aceasta este parte din problemă. Numai că ea nu este problema noastră cea mai mare. Acest diagnostic nu merge la rădăcina problemei pentru că este posibil să fii cu adevărat recunoscător cuiva pentru un dar fără să-l iubești pe cel ce ți l-a dat.

Jonathan Edwards a înțeles esența acestei probleme când a studiat inimile oamenilor în perioada primei Mari Treziri Spirituale. El ne ajută să ne ferim de modul în care Evanghelia poate produce o recunoștință lipsită de orice valoare morală.¹

Adevărata recunoștință sau mulțumire față de Dumnezeu pentru bunătatea Lui față de noi se bazează pe o temelie dinainte așezată, una a dragostei față de Dumnezeu pentru ceea ce este El în Sine; pe când recunoștința naturală nu are o astfel de temelie anterioară. Îndemnurile binecuvântate la afecțiune plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru bunătatea primită izvorăsc întotdeauna dintr-o rezervă de dragoste care există deja în inimă, constituită de la bun început pe un alt temei, și anume pe excelența lui Dumnezeu.²

1 Gândurile următoare sunt inspirate din ceea ce am scris despre „Cum să nu comiți idolatrie când ești recunoscător” („How Not to Commit Idolatry in Giving Thanks”), în *A Godward Life, Book One* (Sisters, Ore.: Multnomah, 1997), 213-214.

2 Jonathan Edwards, *Religious Affections*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 2, ed. John Smith (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 247.

Cu alte cuvinte, recunoștința plăcută lui Dumnezeu nu este mai întâi o plăcere în lucrurile bune pe care le oferă Dumnezeu (deși această plăcere face parte din ea). Adevărata recunoștință trebuie să se bazeze pe un alt lucru mai important – și anume pe o plăcere în frumusețea și excelența caracterului lui Dumnezeu. Dacă aceasta nu este temelia recunoștinței noastre, atunci recunoștința noastră nu se ridică mai presus de ceea ce experimentează „omul firesc” care nu are Duhul și nici natura nouă în Cristos. În acest caz, „recunoștința” față de Dumnezeu nu este cu nimic mai plăcută lui Dumnezeu decât toate celelalte emoții pe care le au necredincioșii fără să-și găsească plăcerea în El.

Dacă eu ți-aș mulțumi în repetate rânduri pentru darurile pe care mi le dai, însă nu aș avea un respect profund și spontan pentru tine ca persoană, această recunoștință nu te-ar face să te simți onorat. Dimpotrivă, te-ai simți insultat, oricât de mult ți-aș fi recunoscător pentru darurile tale. Dacă personalitatea și caracterul tău nu sunt atrăgătoare pentru mine și nu mă fac să mă bucur când sunt în preajma ta, te vei simți folosit, asemenea unei unelte sau mașinării care produce lucrurile pe care le îndrăgesc cu adevărat.

La fel este și cu Dumnezeu. Dacă nu suntem captivați de personalitatea și caracterul Său manifestate în lucrarea Sa de mântuire, atunci toate declarațiile noastre de mulțumire sunt asemenea recunoștinței unei soții față de soțul ei pentru banii pe care-i primește de la el ca să-i folosească în relația sa cu un alt bărbat.

POATE FI RECUNOȘTINȚA PENTRU CRUCE O FORMĂ DE IDOLATRIE?

Este uimitor cum aceeași idolatrie este uneori o realitate chiar și atunci când oamenii Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru

că L-a trimis pe Cristos să moară pentru ei. Poate ați auzit oameni spunând cât sunt ei de recunoscători pentru moartea lui Cristos, fiindcă aceasta le arată ce mare preț avem noi înaintea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei sunt recunoscători pentru cruce ca ecou al valorii noastre. Care este fundamentul acestei recunoștințe?

Jonathan Edwards o numește recunoștința ipocriților. De ce? Pentru că „mai întâi ei se bucură și sunt încântați de prețul mare pe care îl au ei înaintea lui Dumnezeu; iar pe baza acestui lucru, [Dumnezeu] le pare încântător. ... Ei sunt cât se poate de încântați să audă ce valoare au înaintea lui Dumnezeu și a lui Cristos. Așa că bucuria lor este de fapt o bucurie în ei înșiși, nu în Dumnezeu.”³ Este șocant să constatăm că una dintre descrierile cele mai răspândite ale crucii în ziua de azi – și anume că ea arată atât de mult valoarea noastră – poate fi la fel de bine descrierea unei iubiri naturale egoiste lipsite de orice valoare morală.

O, dacă am asculta cu toții de înțelepciunea lui Jonathan Edwards în această privință! El ne spune efectiv ce înseamnă a face toate lucrurile – inclusiv a fi recunoscător – pentru gloria lui Dumnezeu (1 Corinteni 10:31). El ne arată ce rol are Evanghelia. Ea este pentru gloria lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu este glorificat dacă temelia recunoștinței noastre pentru Evanghelie constă în valoarea darurilor sale și nu în valoarea Dăătorului. Dacă recunoștința noastră pentru Evanghelie nu este ancorată în gloria lui Dumnezeu mai presus de darurile lui Dumnezeu, ea este doar o idolatrie mascată. Fie ca Dumnezeu să ne dea o inimă care să vadă în Evanghelie lumina gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Cristos. Fie ca El să ne ajute să ne găsim plăcerea în El pentru cine este El, astfel încât recunoștința noastră pentru darurile Sale să fie ecoul bucuriei noastre în excelența Dăătorului!

3 Ibid., 250-251.

DE CE A CREAT DUMNEZEU O LUME MATERIALĂ

Acesta este răspunsul meu la nenumărate întrebări despre lucrurile bune pe care le-a creat și le-a oferit Dumnezeu. Crearea lumii materiale, inclusiv a trupurilor noastre cu cele cinci simțuri, a fost ideea lui Dumnezeu. El nu a făcut-o ca să ne ispitească la idolatrie, ci în primul rând ca să arate gloria Lui. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu” (Psalmul 19:1). Acesta este rostul milioanei de specii de animale și plante și al milioanei de galaxii. „Orice făptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri” (1 Timotei 4:4). Da, dacă recunoștința izvorăște din vederea gloriei Dătătorului care trebuie să fie admirat mai mult *decât* toate darurile Sale și de care trebuie să ne bucurăm în mod suprem *în* toate darurile Sale.

Mi-aș dori să dezvolt aici acest subiect – despre rolul creației în medierea gloriei Creatorului și a închinării înaintea Lui. I-am acordat însă o atenție deosebită într-un capitol intitulat „Cum să folosești lumea în lupta pentru bucurie” („How to Wield the World in the Fight for Joy”) în cartea *When I Don't Desire God: How to Fight for Joy*.⁴ Sper că veți citi acolo mai multe dacă veți dori să aprofundați acest subiect.

Deocamdată este suficient să spunem că Dumnezeu a creat ceea ce nu este Dumnezeu. Prin urmare, este bine că există ceea ce nu este Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu a creat ceea ce nu este Dumnezeu e că aceasta a fost modalitatea cea mai bună pentru ca El să-Și manifeste gloria față de alte ființe. În aceasta, el a fost motivat simultan de o dragoste pentru *ele* și pentru *manifestarea* gloriei Sale. Spun „simultan” pentru că cele două lucruri se petrec în același timp. Dumnezeu este revelat și noi suntem iubiți. Dragostea ne oferă ce este mai bun

4 John Piper, *When I Don't Desire God: How to Fight for Joy* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004), 175-206.

pentru noi, iar cel mai bun pentru noi este să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să ne bucurăm de El. El știe cel mai bine cum să ne arate plinătatea gloriei Sale pentru ca noi să ne bucurăm de ea. Și nu a făcut-o fără creația materială. El ne-a iubit și ni S-a descoperit creând lumea materială. El continuă să facă aceasta ajutându-ne să vedem că toată creația „spune slava lui Dumnezeu”.

GLORIA LUI DUMNEZEU ÎN EVANGHELIE ÎNTRECE GLORIA SA ÎN NATURĂ

Mai mult, Dumnezeu a trecut dincolo de revelația gloriei Sale în natură și în om, desfășurând lucrarea de răscumpărare în lumea materială *după* cădere. El a făcut aceasta nu doar ca să-i redea omului imaginea pierdută despre Dumnezeu, ci și ca să arate în Evanghelie cu mult mai mult din gloria Sa decât s-ar fi putut cunoaște fără cădere și fără istoria răscumpărării.

John Owen a avut o perspectivă pătrunzătoare asupra revelației unice a gloriei lui Dumnezeu în Evanghelie. Spre aceasta și-a îndreptat el atenția pe când se pregătea să moară și să-L vadă pe Cristos față în față.

Revelația lui Cristos în Evanghelia binecuvântată este mult mai minunată, mai glorioasă și plină de razele înțelepciunii și bunătății divine decât ar putea conține sau ar putea permite întreaga creație și înțelegerea ei corectă, dacă este posibilă. Fără cunoașterea ei, mintea omului, oricât s-ar mândri cu alte invenții și descoperiri, este învăluită în întuneric și confuzie.⁵

⁵ John Owen, *Meditations and Discourses on the Glory of Christ in His Person, Office, and Grace*, în *The Works of John Owen*, vol. 1 (Edinburgh: Banner of Truth, 1965), 275.

Astfel că în Evanghelie, la fel ca în creație – dar mai mult decât în aceasta – dragostea lui Dumnezeu pentru noi și revelația Lui de Sine au loc în același timp. Cel mai mare act de iubire constă în a dăruia darul cel mai bun și, dacă este necesar, cel mai scump, pentru cei care îl merită cel mai puțin. Este exact ce a făcut Dumnezeu. Cu prețul vieții Fiului Său, pentru cei care nu-L meritau absolut deloc, Dumnezeu a oferit darul cel mai bun – manifestarea gloriei lui Cristos care este chipul lui Dumnezeu. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără să existe lumea materială.

NOI FOLOSIM LUMEA PENTRU OSPĂȚ ȘI PENTRU POST

De aceea, nu trebuie să privim lumea materială ca pe ceva rău. În veacul de acum, ea este plină de ispite. Dar soluția nu este retragerea din lume. Așa ceva este imposibil. Oriunde ne-am duce, inima noastră păcătoasă ne însoțește. Calea spre cer, marcată de lupte, este un echilibru biblic între Da și Nu spuse lumii create de Dumnezeu. Disciplina creștină a postului și privilegiul creștin al ospățului caracterizează această cale. Iată cum am încercat să surprind plăcerea și pericolul lumii materiale în cartea *A Hunger for God*.

De ce a creat Dumnezeu pâinea și de ce l-a creat pe om ca să aibă nevoie de ea pentru a trăi? Ar fi putut crea viață care să nu aibă nevoie de hrană. El este Dumnezeu. Ar fi putut proceda după bunul plac. De ce pâine? Și de ce foame și sete? Răspunsul meu este foarte simplu: Dumnezeu a creat pâinea pentru ca noi să ne putem face o idee despre cum este Fiul lui Dumnezeu atunci când afirmă: „Eu sunt pâinea vieții” (Ioan 6:35). Și El a creat succesiunea de sete și potolirea setei pentru ca noi să înțelegem puțin cum este credința în Cristos atunci când Isus a spus: „Cine crede în Mine, nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35). Dumnezeu nu a fost obligat să creeze ființe care

au nevoie de hrană și apă și care să aibă capacitatea de a gusta lucruri plăcute.

Numai că în centrul universului nu se află omul, ci Dumnezeu. Și totul, după cum spune Pavel, este „din El, prin El și pentru El” (Romani 11:36). „Pentru El” înseamnă că toate lucrurile există ca să îndrepte atenția și admirația spre El. În Coloseni 1:16, Pavel spune mai specific că „toate au fost făcute prin [Cristos] și pentru [Cristos]”. Prin urmare, pâinea a fost creată pentru gloria lui Cristos. Foamea și setea au fost create pentru gloria lui Cristos. Și postul a fost creat pentru gloria lui Cristos.

Ceea ce înseamnă că pâinea Îl glorifică pe Cristos în două feluri: atunci când este consumată cu recunoștință pentru bunătatea Lui și atunci când este lăsată la o parte din foame după Dumnezeu Însuși. Atunci când mâncăm, noi gustăm simbolul concret al hranei cerești – Pâinea Vieții. Iar atunci când postim, noi zicem: „Iubesc Realitatea care este mai presus de simbol.” În inima celui sfânt, atât mâncatul, cât și postitul sunt forme de închinare. Ambele Îl preamăresc pe Cristos. Ambele aduc inima – plină de recunoștință și de dorință – înaintea Dătătorului. Fiecare are locul său bine stabilit și fiecare prezintă un pericol. Pericolul atunci când mâncăm este să ne îndrăgostim de dar; pericolul când postim este să minimalizăm darul și să ne lăudăm cu puterea voinței noastre.⁶

O BUCURIE NEÎNTRERUPTĂ ÎN DUMNEZEU ȘI ÎN DARURILE SALE

Dar atunci când Evanghelia lui Isus Cristos ne eliberează ca să vedem și să dorim gloria lui Dumnezeu mai presus de

⁶ Ultimele două paragrafe sunt luate din John Piper, *A Hunger for God: Desiring God Through Prayer and Fasting* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 1997), 21.

toate lucrurile, ni se deschide ușa să experimentăm o bucurie neîntreruptă în Dumnezeu și în darurile Sale. Atunci putem vedea fiecare dar ca pe o rază revărsată de soarele gloriei lui Dumnezeu. Fiecare bucurie din această rază aleargă până la fântâna luminii și se termină acolo. Niciun lucru creat nu devine un rival, ci o revelație a lui Dumnezeu. De aceea putem spune că pentru mintea eliberată de Evanghelie, orice bucurie în lucrurile create este o bucurie neîntreruptă în Dumnezeu.

Nu același lucru îl putem spune despre necredinciosul care își găsește plăcerea în multe dintre aceleași lucruri ca și cel credincios. Acestuia din urmă îi putem spune: plăcerea pe care o găsești în copilul tău, trăită în mod corect, este o plăcere în Dumnezeu. Omul născut din nou va auzi aceste cuvinte, va înțelege ce vrei să spui și se va bucura, adâncind această experiență. Dar omul nenăscut din nou habar nu va avea despre ce vorbești. Bucuria într-un copil este bucurie într-un copil, nu în Dumnezeu. Aceasta este o mare tragedie și un motiv în plus pentru care trebuie să predicăm Evanghelia și să arătăm lămurit ce vrem să spunem prin afirmația: *Dumnezeu este Evanghelia*.

PROMISIUNEA ȘI PERICOLUL PUTERII SPIRITUALE

Într-o lume materială căzută, avalanșa încercărilor și ispitelor este inevitabilă. Evanghelia aduce cu ea o mare putere în vederea mântuirii – ca să ne elibereze de tot ceea ce ne împiedică să-L vedem și să-L dorim pe Dumnezeu mai presus de toate lucrurile. Prin urmare, puterea este un dar bun al Evangheliei. Dar până și puterea poate fi înșelătoare, iar Dumnezeu dorește cu gelozie să nu iubim puterea spirituală mai mult decât Îl iubim pe El.

Dumnezeu va folosi chiar o putere spirituală străină ca să verifice dacă Îl iubim pe El Însuși și nu darul puterii. Să ne uităm la acest text uimitor din Deuteronomul 13:1-3.

Dacă se va ridica în mijlocul tău un proroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: „Haidem după alți dumnezei”, – dumnezei pe care tu nu-i cunoști, – „și să le slujim!” să n-ascuți cuvintele acelui proroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.

Cu alte cuvinte, nu doar lumea materială ne ispitește să iubim darul mai presus de Dătător. Lumea spirituală prezintă și ea aceleași pericole. Dragostea pentru semne și minuni poate înlocui la fel de bine ca orice lucru material dragostea pentru Dumnezeu.

Aceasta ar trebui să ne atragă atenția să nu punem accentul în mod greșit pe minuni atunci când îi conducem pe oameni la Cristos. Am putea cădea în greșeala lui Simon vrăjitorul. Acesta a fost fascinat de puterea supranaturală a lui Petru și a dorit-o, însă el era de fapt „plin de fiere amară, și în lanțurile fărădelegii” (Faptele Apostolilor 8:23). Nu vreau să neg faptul că până și astăzi minunile își au locul lor. Luca a spus aceasta foarte clar în Faptele Apostolilor 14:3: „Domnul ... adeverea Cuvântul privitor la harul Său, și îngăduia să se facă semne și minuni prin mâinile lor.” Ca toate darurile lui Dumnezeu, semnele și minunile mărturisesc despre natura și caracterul lui Dumnezeu, și mai ales despre harul Lui. Dar, la fel ca darurile materiale, cele spirituale ne pot atrage inimile înspre ele și nu înspre Dumnezeu. De aceea trebuie să subliniem în permanență că Dumnezeu este Evanghelia.

LEGĂTURA MORTALĂ ÎNTRE PUTEREA SPIRITUALĂ ȘI PLĂCEREA FIZICĂ

Isus a arătat cât este de strânsă legătura între plăcerile materiale și semnele puterii spirituale. După ce Isus i-a hrănit pe cei cinci mii cu cinci pâini de orz și doi pești, mulțimile au ieșit în căutarea Lui. Numai că Isus nu a văzut în inimile lor dorința adevărată de ucenicie. El a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea, și v-ați săturat” (Ioan 6:26). Cu alte cuvinte, ei nu au înțeles semnificația minunii. Aceasta a fost menită să-i ajute să vadă măreția lui Cristos și să I se închine Lui. Ceea ce au văzut ei însă a fost doar o minune. Și au crezut cu adevărat în minunea aceea. Însă acest gen de credință nu-L onorează pe Cristos. Diavolul a crezut și el în minune și a tremurat. Oamenii au crezut și au dorit s-o folosească în scopurile lor firești. Evanghelia nu oferă o îmbunătățire la viața naturală. Ea oferă gloria atotsatisfăcătoare a lui Dumnezeu pe fața lui Cristos.

Toate lucrurile care ne atrag înspre Dumnezeu fără să fie Dumnezeu sunt prețioase și periculoase. Ele ne pot duce la Dumnezeu sau ne pot atrage înspre ele. Aici poate fi vorba de hrană, de căsătorie, de biserică sau de minuni. Toate aceste binecuvântări ne aduc niște scrisori de dragoste din partea lui Dumnezeu. Dar dacă nu subliniem în permanență că Dumnezeu Însuși este Evanghelia, oamenii se vor îndrăgosti de poștaș – fie că acesta se numește iertarea păcatelor, viața veșnică, cerul, lucrarea, minunile, familia sau hrana.

LA NUNTA NOASTRĂ AM LUAT O HOTĂRÂRE FERMĂ: DUMNEZEU MAI PRESUS DE TOATE

Există în Biblie câteva afirmații spectaculoase care ne feresc de această greșeală. Una dintre preferatele mele – și pentru că a

fost citită la nunta noastră în anul 1968 – este Habacuc 3:17-18. „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeuul mântuirii mele!” Ce poate fi mai clar aici decât faptul că Dumnezeu Însuși este mai scump decât viața și decât tot binele pământesc pe care-l oferă viața? Scopul acestei cărți este să arate că binele cel mai mare care a fost cumpărat și promis prin Evanghelie este experiența de a-L cunoaște și a ne bucura de Dumnezeu în Isus Cristos în felul acesta.

**DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU, CARE ÎNTREȚINE VIAȚA, ESTE
MAI BUNĂ DECÂT VIAȚA**

David a spus același lucru în Psalmul 63:1-3.

Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava. Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele cântă laudele Tale.

Lucrul cel mai remarcabil este că David spune: „Bunătatea Ta [eng. dragostea Ta statornică, n.tr.] prețuiește mai mult decât viața.” Motivul pentru care afirmația lui este atât de remarcabilă este că tocmai această „dragoste statornică” este celebrată în repetate rânduri în Psalmi pentru că ea salvează, protejează, păstrează și îl învinge pe dușman. Din ea izvorăsc nenumărate binecuvântări pământești. Însă atunci când David se uită la toate darurile pământești care izvorăsc din dragostea statornică a lui Dumnezeu, el spune că dragostea însăși „prețuiește mai mult decât viața” – viața în care ne bucurăm de toate aceste daruri pământești. Înțeleg de aici că

Dumnezeul care-l iubește este mai valoros decât toate darurile dragostei Sale.

„NU-MI GĂSESC PLĂCEREA ÎN NIMENI DECÂT ÎN TINE”

Aceasta este și gândirea psalmistului Asaf când rostește în rugăciune aceste cuvinte care-L preamăresc pe Dumnezeu într-un mod radical: „Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire” (Psalmul 73:24-26). Dumnezeule, nu-mi doresc nimic altceva în cer sau pe pământ în afară de tine. Aceasta trebuie să însemne, mai întâi, că și dacă ar pierde toate celelalte lucruri bune, Asaf nu ar înceta să se bucure în Dumnezeu. Iar în al doilea rând, trebuie să însemne că Asaf Îl vede și Îl iubește pe Dumnezeu în și prin toate celelalte lucruri bune din cer și de pe pământ. El își dorește orice lucru pentru ceea ce îi arată lucrul acela despre Dumnezeu. Augustin a spus-o în felul următor: „Prea puțin Te iubește acela care iubește alături de Tine orice lucru pe care nu-l iubește de dragul Tău.”⁷

Isus a folosit cuvintele următoare: „Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37). Dacă suntem adevărați ucenici ai lui Isus, atunci El trebuie să fie comoara supremă a vieților noastre. Isus a murit pentru noi și a înviat ca să ne dea posibilitatea să-L vedem și să-L dorim mai presus de orice, cu o bucurie veșnică. Acesta este marele bine pe care Evanghelia trebuie să-l împlinească.

⁷ Citat din Sf. Augustin, *The Confessions of St. Augustine* (X, 40), în *Documents of the Christian Church*, ed. Henry Bettenson (Londra: Oxford University Press, 1967), 54.

De aceea, oricine este pătruns în adâncul ființei de Evanghelie vorbește ca apostolul Pavel: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3:7-8).

DUMNEZEU ESTE DARUL CEL MAI MARE AL EVANGHELIEI ÎN ȘI MAI PRESUS DE TOATE CELELALTE

Ceea ce am încercat să arăt în capitolul acesta și în cele precedente este faptul că deși Evanghelia a cumpărat și promite multe daruri bune, de la cel mai spiritual până la cel mai material, binele suprem promis de Evanghelie este Dumnezeu Însuși. Dacă nu vedem și nu dorim acest dar suprem *mai presus* de toate celelalte și *în* toate celelalte, înseamnă că nu știm încă de ce vestea bună este cu adevărat bună. Jonathan Edwards a exprimat cu tărie acest adevăr că Dumnezeu Însuși este bucuria noastră supremă și bucuria adevărată și durabilă în toate celelalte bucurii.

Binele obiectiv al celor răscumparați este în Dumnezeu. Dumnezeu Însuși este binele cel mare pe care ei ajung să-l posede și de care să se bucure prin răscumpărare. El este binele cel mai înalt, suma binelui pe care l-a cumpărat Cristos. Dumnezeu este moștenirea sfinților; El este partea sufletelor lor. Dumnezeu este averea și comoara lor, hrana lor, viața lor, locuința lor, podoaba și cununa lor, cinstea și gloria lor veșnică. Ei nu au pe nimeni altul în cer decât pe Dumnezeu; El este binele cel mare în care vor fi primiți cei răscumparați la moarte și în care vor învia la sfârșitul lumii. Domnul Dumnezeu este lumina Ierusalimului ceresc; El este „râu cu apă vie” care curge și pomul vieții care crește „în raiul lui Dumnezeu”. Mințile sfinților se vor delecta pentru

veșnicie cu excelența glorioasă și frumusețea lui Dumnezeu, iar dragostea pentru Dumnezeu va fi ospățul lor veșnic. Cei răscumparați se vor bucura, este adevărat, și de alte lucruri; se vor bucura de îngeri și unii de alții: dar lucrul de care se vor bucura în îngeri sau unii în alții sau în orice altceva, ceea ce le va oferi plăcere și fericire va fi ceea ce se va vedea din Dumnezeu în ei.⁸

8 Jonathan Edwards, „God Glorified in the Work of Redemption, by the Greatness of Man’s Dependence upon Him, in the Whole of It (1731)” (predică din 1 Corinteni 1:29-31), în *The Sermons of Jonathan Edwards: A Reader*, ed. Wilson H. Kimnach, Kenneth P. Minkema și Douglas A. Sweeney (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 74-75.

*Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să
fie împreună cu Mine și aceia, pe care
Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea,
slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă
Tu M-ai iubit înainte de întemeierea
lumii. Neprihănitule Tată, lumea
nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am
cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu
M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut
Numele Tău, și li-L voi mai face
cunoscut, pentru ca dragostea cu care
M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu
în ei.*

I O A N 17 : 24 - 26

EVANGHELIA – CE ANUME O FACE BUNĂ ÎN ULTIMĂ INSTANȚĂ: A VEDEA GLORIA SAU A FI GLORIOS?

Vestea cea mai bună a Evangheliei creștine este că Creatorul universului, glorios la modul suprem, a acționat prin moartea și învierea lui Isus Cristos pentru a înlătura orice obstacol care ne desparte de El pentru ca noi să avem parte de o bucurie veșnică văzând și găsimdu-ne plăcerea în frumusețea Lui infinită. Dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu constă în faptul că El face tot ce e necesar, plătind El Însuși un mare preț, pentru cei care merită cel mai puțin lucrul acesta, astfel încât să-i fascineze cu ceea ce le va da fericirea supremă pentru totdeauna, și anume cu Sine Însuși. Prin urmare, Evanghelia lui Dumnezeu și dragostea Lui se exprimă în mod final și complet în dăruirea de Sine a lui Dumnezeu pentru plăcerea noastră eternă.¹ „Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta” (Psalmul 16:11).

CRISTOS ESTE PARTEA CARE SATISFACE SUFLETUL

Cei care L-au văzut pe Dumnezeu cel mai clar pe fața lui Cristos și s-au desfătat în El cel mai mult ne împărtășesc

1 Pentru câteva meditații serioase pe marginea relației dintre cele două părți ale răspunsului la prima întrebare a Catehismului de la Westminster („Scopul suprem al omului este să-L glorifice pe Dumnezeu și să se bucure de El pentru eternitate”), vezi Benjamin B. Warfield, „The First Question of the Westminster Shorter Catechism”, în *The Westminster Assembly and Its Work*, în *The Works of Benjamin B. Warfield*, vol. 6 (ediție retipărită, Grand Rapids, Michigan: Baker, 2003), 379-400.

puțin din această experiență. Jonathan Edwards ne deschide o fereastră spre sufletul său și spre înțelesul Evangheliei prin aceste cuvinte pline de bucurie:

Cei ce Îl au pe Cristos au o parte care satisface sufletul. Ei au plăcerile și mângâierile cele mai adevărate. Aici se găsește adevărata fericire a sufletului. Cel mai puțin vulnerabilă la accidente și schimbare. ... Aici se găsește cea mai bună îndeletnicire a minții. ... Cei ce Îl au pe Cristos au bogății mai bune și mai mari decât alții. ... O onoare mai bună. ... Plăceri mult mai bune decât oamenii senzuali. Bucuriile sunt nespuse mai încântătoare decât cele trăite de cel mai mare hedonist. [Nu sunt] plăceri care să se asemene cu cele oferite de luminările Duhului lui Cristos, de descoperirile frumuseții lui Cristos și de manifestările dragostei Sale.²

De aceea a spus Isus că cei curați sunt binecuvântați – pentru că „ei vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5:8). Și tot de aceea a zis David: „Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului, și să mă minunez de Templul Lui” (Psalmul 27:4). Contemplarea frumuseții lui Dumnezeu a fost întotdeauna dorința supremă a celor care-L cunosc pe El cel mai bine.

LAUDA ESTE PENTRU EGO CE ESTE SEXUL PENTRU TRUP

Rezultatul celor afirmate este că dragostea lui Dumnezeu și Evanghelia lui Dumnezeu sunt teocentrice într-un mod radical. Dumnezeu ne iubește prin faptul că ni Se dă pe Sine ca să ne bucurăm de El. Evanghelia este vestea bună pentru că ea ne anunță că Dumnezeu a acționat în Cristos nu doar ca noi

² Jonathan Edwards, „Glorying in the Savior”, în *Sermons and Discourses 1723-1729*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 14, ed. Kenneth P. Minkema (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1997), 467.

să avem cerul, ci ca să-L avem pe El. „Oricine ... nu rămâne în învățătura lui Cristos, *n-are pe Dumnezeu*” (2 Ioan 9). Binele cel mai mare al Evangheliei este să-L „avem pe Dumnezeu” drept comoara noastră pentru totdeauna.

Dragostea pentru Dumnezeu care Îl are în centru pe El este o necunoscută pentru ființele umane căzute și mai ales pentru aceia care, asemenea majorității dintre noi, au fost saturați zeci de ani cu doctrine despre respectul de sine. Noi am asimilat o definiție a dragostei care face din *noi* centrul. Aceasta înseamnă că ne simțim iubiți atunci când cineva ne acordă importanță. Astfel, definiția naturală și umană a dragostei este să acorzi importanță. Motivul principal pentru care acest sentiment este considerat dragoste e că ne simțim foarte bine când ni se acordă importanță. Problema este că acest sentiment plăcut se bazează pe ceva complet natural. El nu are nimic spiritual în el. Pentru a experimenta acest fel de „dragoste” nu trebuie să se schimbe nimic în noi. Această dragoste este complet naturală. Ea operează după principiile care sunt prezente deja în sufletele noastre căzute, păcătoase și moarte spiritual. Ne place când suntem laudați de oameni. Ne simțim bine. Lauda este pentru ego ceea ce sexul este pentru trup. N-avem cum să experimentăm ceva mai bun – atâta timp cât suntem morți spiritual.

Fundamentul dragostei naturale este în ultimă instanță ființa mea și nu Dumnezeu. Dacă pui preț pe mine, mă simt iubit pentru că eu sunt temeiul fericirii mele. Dumnezeu nu ocupă locul acesta. Ar trebui, dar nu se întâmplă așa. Asta înseamnă a fi neconvertit și natural, firesc. Temelia cea mai adâncă a fericirii mele este persoana mea.

CÂND OAMENII NECONVERTIȚI PRIMESC RELIGIE

Lucrul uimitor este că oamenii aflați în starea aceasta pot deveni religioși fără să fie convertiți. Cu alte cuvinte, ei devin

membri în biserici și încep să citească Biblia și să facă lucruri religioase fără ca temelia fericirii lor să se schimbe. Ea rămâne aceeași. Ei înșiși continuă să fie fundamentul bucuriei lor. Definiția dragostei pe care o aduc cu ei în biserică este aceea că dragostea înseamnă a fi prețuit. Prin urmare, tot ce satisface nevoia de apreciere este considerat a fi dragoste. Unele biserici au o teologie atât de greșită încât întrețin această nevoie și o numesc dragoste. Ele consideră că toate sentimentele bune vin prin harul lui Dumnezeu, când de fapt cele mai multe pot fi puse pe seama unor factori naturali.

S-ar putea ca alte biserici să nu încurajeze această dorință de apreciere, însă cei neconvertiți să interpreteze tot ce se întâmplă în jurul lor prin această prismă. Astfel că atunci când se predică despre dragostea lui Dumnezeu, ei înțeleg pur și simplu că Dumnezeu ne prețuiește. S-ar putea chiar să aibă o puternică afecțiune față de Dumnezeu, atâta timp cât consideră că El îi încurajează să-și găsească plăcerea în faptul că sunt fundamentul propriei lor fericiri. Dacă Îl pot vedea pe Dumnezeu ca Acela care le permite să se înalțe pe ei înșiși, atunci nu-i deranjează să-L înalțe pe Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este antropocentric, atunci și ei sunt dispuși să fie, într-un anumit sens, teocentri.

CUM SE BUCURĂ IPOCRIȚII ÎN DUMNEZEU

Nimic din toate acestea nu este spiritual. Totul este pur natural. Dumnezeu a fost reinterpretat pentru a Se încadra în noțiunile căzute ale egoismului uman. Acest lucru este greu de depistat fiindcă omul este capabil de multe fapte bune atâta timp cât este înconjurat de laude din partea altor oameni. Cu alte cuvinte, putem construi sisteme întregi de imitare a creștinismului, pornind de la imagini deformate ale dragostei lui Dumnezeu și Evangheliei lui Dumnezeu. Jonathan Edwards

a constatat cu durere în suflet lucrul acesta atunci când a studiat transformările suferite de ipocrizie în urma Marii Treziri Spirituale. Am făcut o scurtă referire la această idee în capitolul anterior, dar iată și un citat mai amplu:

Aceasta este ... diferența între bucuria ipocritului și bucuria sfântului adevărat. [Ipocritul] se bucură în el însuși; sinele este prima temelie a bucuriei sale; [sfântul adevărat] se bucură în Dumnezeu. ... Mințile sfinților adevărați sunt, mai întâi de toate, nespuse de încântate și fascinate de ideile frumoase despre natura glorioasă și agreabilă a lucrurilor lui Dumnezeu. Aceasta este izvorul încântării lor și esența tuturor plăcerilor lor. ... Însă condiționarea sentimentelor ipocriților este inversă: *ei se bucură mai întâi ... că Dumnezeu îi prețuiește atât de mult; și pe baza acestui lucru, ei sunt oarecum încântați de El.*³

Este posibil, așadar, să fii „oarecum încântat” de Dumnezeu chiar dacă nu ești un creștin adevărat. Dacă Îl putem vedea pe El ca slujitorul iubirii noastre de sine, atunci putem fi încântați de El. Dacă El ne prețuiește, atunci suntem și noi gata, până la un punct, să-L prețuim pe El.

ÎNTR-UN ANUMIT SENS, DUMNEZEU NE PREȚUIEȘTE

Vom vedea mai târziu în acest capitol că într-un anumit sens Dumnezeu chiar îi prețuiește pe cei ce sunt ai Lui. Diferența însă este că pentru cei neconvertiți tocmai această prețuire a lui Dumnezeu este *temelia* bucuriei lor. Întrebarea nu este dacă Dumnezeu îi apreciază sau chiar îi laudă pe ai Săi (lucru pe care îl face). Întrebarea este: Pe ce se bazează bucuria

³ Jonathan Edwards, *Religious Affections*, în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 2, ed. John E. Smith (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1959), 249-250. Italicele îmi aparțin.

noastră? Care este fundamentul fericirii noastre? Noi sau Dumnezeu?

CONVERTIREA: DISTRUGEREA BUCURIEI INFERIOARE

Convertirea creștină este acel moment de trezire spirituală în care sufletele noastre încep să vadă gloria lui Dumnezeu ca fiind temelia bucuriei noastre. Convertirea este descoperirea spirituală a faptului că dragostea lui Dumnezeu nu este o aprobare divină a pasiunii noastre pentru înălțarea sinelui. De fapt, dragostea lui Dumnezeu este distrugerea acestei pasiuni. Iar distrugerea nu este un scop în sine. Ea are ca scop să facă loc experienței supranaturale de a fi iubit cu adevărat de Dumnezeu – adică de a fi abilitat de El să te bucuri de înălțarea lui Dumnezeu ca scop în sine. Înălțarea spirituală a lui Dumnezeu nu este un mijloc de a atinge scopul înălțării de sine.

A fi iubit de Dumnezeu înseamnă că sinele este înlocuit într-un mod minunat ca temelie a bucuriei noastre. Locul sinelui este luat de gloria lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor știu că experiențele cele mai deosebite de bucurie în această viață – cele care se aseamănă cel mai mult cu imaginile bucuriei perfecte din cer – nu sunt experiențe de autoafirmare, ci de autonegare în prezența a ceva măreț. Astfel de momente sunt puține în această viață. De cele mai multe ori, bucuria noastră provocată de o splendoare exterioară ființelor noastre este contaminată de conștientizarea propriei persoane și de dorința eului nostru de a fi parte din acea minunăție.

Am gustat însă suficient de mult din bucuria produsă de autonegare încât să știm ce înseamnă cu adevărat să fim iubiți de Dumnezeu. Darul cel mai bun al lui Dumnezeu nu este darul stimei de sine. Darul cel mai bun al lui Dumnezeu este Dumnezeu – pentru satisfacția noastră veșnică și tot mai mare.

A fi iubiți de Dumnezeu înseamnă să fim eliberați într-un mod fascinant din camera oglinzilor despre care credeam odată că ne va aduce fericirea – dacă ne-ar plăcea ceea ce vedem. Raiul nu este o cameră cu oglinzi. Sau poate ar trebui să spunem că raiul este o lume în care fiecare ființă creată a devenit o oglindă și toate sunt înclinate la un unghi de 45 de grade. Oriunde ne-am uita – în orice făptură – vedem imaginea reflectată a lui Dumnezeu.

DUMNEZEU FOLOSEȘTE CUVINTE PENTRU A RIDICA VĂLUL

Se pare însă că definiția antropocentrică a dragostei divine a pătruns atât de adânc încât omul pur și simplu nu poate vedea lucrurile altfel. De fapt, ne este imposibil să vedem până când Cristos ridică vălul și atunci vedem gloria lui Dumnezeu ca pe comoara noastră cea mai mare. Atunci nu doar înțelegem că dragostea Lui este darul Său de Sine, ci o și experimentăm.

Dumnezeu folosește diverse mijloace pentru a ridica vălul, iar unul dintre aceste mijloace este Scriptura. De aceea, ne va fi de folos să ne îndreptăm atenția spre câteva texte foarte potrivite pentru a arăta gloria lui Dumnezeu ca darul cel mai bun al dragostei Sale. Am constatat că în Evanghelia după Ioan există câteva texte care ne ajută să dăm la o parte vălul ce ne împiedică să vedem dragostea teocentrică a lui Dumnezeu. Unul dintre aceste texte este relatarea îmbolnăvirii și morții lui Lazăr.

Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. – Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir, și I-a șters picioarele cu părul ei, și Lazăr cel bolnav era fratele ei. – Surorile au trimis la Isus să-i spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav.” Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” Și Isus iubea pe Marta,

și pe sora ei, și pe Lazăr. Deci, când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era (Ioan 11:1-6).

IDEEA NEOBIȘNUITĂ DE MOMENT OPORTUN ÎN DRAGOSTEA LUI CRISTOS

Primul lucru uimitor în acest text este faptul că Isus nu a plecat imediat ca să ajungă la timp pentru a-l vindeca pe Lazăr. El „a mai zăbovit două zile în locul în care era” (v. 6). Cu alte cuvinte, Isus și-a amânat intenționat plecarea și l-a lăsat pe Lazăr să moară. Al doilea lucru uimitor este faptul că această întârziere este descrisă ca rezultatul dragostei lui Isus pentru prietenii Săi. Observați cuvântul „decî”⁴ de la începutul versetului 6: „Isus iubea pe Marta, și pe sora ei, și pe Lazăr. Deci ... a mai zăbovit două zile.” Isus l-a lăsat pe Lazăr să moară *pentru că* i-a iubit pe el și pe surorile lui.

Ce logică are asta? Isus a dat răspunsul în versetul 4, când le-a spus ucenicilor de ce s-a îmbolnăvit Lazăr: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” Isus avea un plan. El urma să-l lase pe Lazăr să moară ca să-l învie apoi din morți. Era un plan costisitor. Lazăr trebuia să sufere chinurile morții, iar familia lui urma să trăiască patru zile cu durerea despărțirii de el.

Isus consideră însă că acest mare preț merită să fie plătit. Explicația Lui are două părți. Mai întâi, prin faptul că îl lasă pe Lazăr să moară ca să-l învie apoi din morți, El urmărește să arate gloria lui Dumnezeu Tatăl și a lui Dumnezeu Fiul.

4 Traducerea NIV ignoră sensul universal de „așadar” sau „decî” al cuvântului οὕτως și atribuie versetului un sens adversativ și nu unul deductiv, traducând cuvântul prin „totuși”: „Totuși, când a auzit că Lazăr este bolnav ...” D. A. Carson remarcă: „Modul în care traduce NIV începutul v. 6 nu are justificare lingvistică ... Întârzierea de două zile a fost motivată de dragostea lui Isus pentru Marta, Maria și Lazăr.” *The Gospel of John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1991), 407.

În al doilea rând, prin această revelare costisitoare a gloriei Sale, El Își manifestă dragostea față de această familie. De aici trag concluzia că modul principal în care Isus a iubit această familie a fost acela de a face tot ce era necesar pentru a le arăta gloria Sa într-un mod convingător.

DRAGOSTEA INCOMPREHENSIBILĂ A LUI CRISTOS

Mulți oameni din ziua de azi L-ar cataloga pe Isus drept crud și lipsit de dragoste pentru că l-a lăsat pe Lazăr să moară. Și ar mai adăuga critica următoare: că este încrezut și vanitos dacă a fost motivat de dorința de a-Și manifesta propria glorie. Ce vedem de aici este cu cât mai mult prețuiesc oamenii o viață lipsită de suferințe decât gloria lui Dumnezeu. Pentru cei mai mulți, dragoste înseamnă orice pune pe primul loc valoarea omului și bunăstarea lui. De aceea, definirea comportamentului lui Isus ca dragoste este de neînțeles.

Haideți să învățăm însă de la Isus ce este dragostea și ce înseamnă adevărata noastră bunăstare. *Dragostea înseamnă să faci orice este nevoie pentru a-i ajuta pe oameni să vadă și să-și găsească desfătarea în gloria lui Dumnezeu în Cristos pentru veșnicie.* Dragostea Îl păstrează pe Dumnezeu în centru. A-L imita pe Isus în această privință nu înseamnă să iubim căutând să scoatem în evidență gloria *noastră*. Imitarea Lui înseamnă să căutăm să arătăm gloria *Lui*. Isus a urmărit gloria Lui și gloria Tatălui. Noi trebuie să urmărim gloria lui Isus și gloria Tatălui. Isus este singura ființă din univers pentru care autoglorificarea este cea mai înaltă virtute și cel mai iubit gest. El este Dumnezeu. Prin urmare, darul cel mai bun pe care-l poate oferi este revelarea propriei Persoane. Noi nu suntem Dumnezeu. De aceea, din partea noastră nu este un act de iubire să ne prezentăm înaintea altora ca fiind motivul bucuriei lor. Aceasta ar fi o distragere care demonstrează lipsa

de dragoste. A iubi înseamnă a-i ajuta pe oameni să-L vadă și să-L dorească pe Cristos pentru totdeauna.

CUM NE IUBEȘTE CRISTOS CU O RUGĂCIUNE CARE-L ÎNALȚĂ PE CRISTOS

Isus ne confirmă faptul că raționamentul nostru este corect, rugându-se pentru noi în Ioan 17 ca Dumnezeu să-L glorifice pe El și noi să vedem gloria Lui. Presupunerea mea este că atunci când Isus Se roagă pentru noi, lucru pe care a spus că-l face („Și Mă rog ... pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor”, v. 20), El ne demonstrează dragostea Sa. Rugăciunea Lui este un act de iubire. De aceea, în armonie cu ceea ce am văzut în Ioan 11, El Se roagă: „Tată ...! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine ... Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea” (vv. 1, 5).

Oricât ar părea de ciudat, dragostea Sa pentru noi se revarsă într-o rugăciune ca El Însuși să fie glorificat. Acest lucru nu pare ciudat însă pentru cei de pe ochii cărora a fost ridicat vălul antropocentrismului. Aceasta este tocmai gloria pentru care am fost creați. Vederea gloriei lui Dumnezeu în Cristos este darul cel mai mare și plăcerea cea mai mare de care suntem capabili. Iubirea înseamnă să ni se ofere acest dar și această plăcere.

În capitolul 17:24, Isus arată clar că El Se roagă să fie glorificat pentru ca noi să putem vedea gloria Lui. „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, *ca să vadă slava Mea.*” Motivul pentru care Isus S-a rugat pentru gloria Sa în versetul 1 a fost ca în versetul 24 să Se poată ruga ca noi să vedem această glorie. Dragostea lui Isus Îl determină să Se roage pentru noi și apoi să moară pentru noi, dar nu pentru ca valoarea *noastră* să ocupe locul

central, ci pentru ca *gloria Lui* să se afle în centrul atenției, astfel încât noi s-o putem vedea și dori pentru toată veșnicia. Acesta este binele cel mai mare al veștii bune pe care o aduce Evanghelia. „Tată, vreau ... să fie împreună cu Mine ... *ca să vadă slava Mea.*” Iată ce înseamnă că Isus ne iubește. Dragostea divină lucrează și suferă ca să ne fascineze cu ceea ce este infinit și veșnic satisfăcător: Dumnezeu în Cristos.⁵

DIHOTOMIA NEDREAPTĂ

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem atunci când ne găsim plăcerea în Evanghelie și ne bucurăm în dragostea lui Dumnezeu este următoarea: Ne simțim noi iubiți de Dumnezeu pentru că El ne prețuiește sau pentru că Dumnezeu, plătind un mare preț, a făcut tot ce era necesar prin Isus Cristos pentru ca noi să ne putem găsi plăcerea în a-L prețui pe el pentru veșnicie? Este o întrebare cu mare greutate.

În același timp însă, este și o întrebare oarecum nedreaptă, dacă înțelegem limbajul în sens strict și nu în spiritul întregului capitol. Nedreptatea ei constă în faptul că ne pune în față două variante care s-ar putea să nu se excludă reciproc.⁶ Ambele ar putea fi adevărate. Am recunoscut lucrul acesta și mai devreme. Într-un anumit sens, Dumnezeu chiar ne prețuiește. Lucrul acesta nu poate fi contestat. Ceea ce vreau să spun este faptul că această prețuire nu reprezintă fundamentul principal al bucuriei noastre. Dar atunci care este locul ei în vestea bună a Evangheliei? Încercarea de a răspunde la

⁵ Aceste gânduri pe marginea capitolelor 11 și 17 din Ioan au fost publicate inițial în „How Strange and Wonderful Is the Love of Christ”, în John Piper, *Pierced by the Word* (Sisters, Ore.: Multnomah, 2003), 13-15.

⁶ Tom Steller, cel care mi-este prieten și coleg de mai bine de 25 de ani, are meritul de a-mi fi subliniat lucrul acesta și de a mă fi ajutat să scriu restul capitolului așa cum l-am scris. Fără contribuția lui, ceea ce am scris n-ar fi avut echilibrul biblic pe care îl are acum.

această întrebare ne va conduce spre ultimele meditații despre sensul glorificării și ne va ajuta să vedem dacă *a fi* asemenea lui Cristos sau *a vedea* gloria lui Cristos este binele suprem din vestea bună.

ÎN CE FEL NE-A PREȚUIT DUMNEZEU?

Modul în care Dumnezeu ne-a prețuit a fost să ne creeze după chipul Său și să spună despre această creație că este „foarte bună”. Apoi, după cădere, El urmărește restaurarea acestui chip căzut. Numai că Dumnezeu merge dincolo de restaurare, spre un nou nivel de transformare, și anume spre asemănarea cu Fiul întrupat al lui Dumnezeu. „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15:49). Transformarea noastră în asemănare cu chipul lui Cristos se petrece progresiv în această viață și este perfectată la înviere. Gloria lui Dumnezeu pe care o dobândim în felul acesta face ca noi să primim laudă din partea lui Dumnezeu.

Există câteva indicatoare biblice clare spre această onoare remarcabilă pe care Dumnezeu ne-o acordă în mod gratuit și cu multă bunăvoință în ciuda păcătoșeniei noastre. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. ... Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune” (Geneza 1:27, 31). Apoi, în convertirea noastră la Cristos, Dumnezeu începe din nou, ca să spunem așa: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă” (2 Corinteni 5:17). „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru fapte bune” (Efeseni 2:10). „[Voi] v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Coloseni 3:10).

Scopul lucrării creatoare înfăptuite de Dumnezeu în credincioșii Săi este să ne facă asemenea chipului lui Cristos. „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29). „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Corinteni 3:18).

Această asemănare cu Cristos înseamnă că noi luăm parte la gloria lui Dumnezeu – atât pe plan spiritual, cât și fizic. Ea include și trupurile noastre. Când Cristos va reveni, El „va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3:21). Pavel numește acest fenomen „proslăvire”: „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și *proslăvit*” (Romani 8:30). Gloria va avea o strălucire pe care nu o vom putea privi, motiv pentru care vom avea nevoie de ochi noi ca să ne putem privi unii pe alții cu plăcere, întrucât „cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Matei 13:43).

Noi vom fi asemenea unei mirese care este gata pentru mirele ei imaculat: „Cristos [a iubit] Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, ... ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:25-27). Această glorificare a miresei lui Cristos – copiii lui Dumnezeu – va ocupa un loc atât de central în ceea ce se petrece cu noua creație încât Pavel spune că restul creației își va obține transformarea din a noastră: „Ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:21).

Rezultatul acestei transformări uimitoare va fi că Dumnezeu Însuși va privi la noi cu încântare și laudă. „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ... Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine” (Țefania 3:17). Petru afirmă că credința încercată și purificată a credincioșilor va avea „ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos” (1 Petru 1:7). Iar Pavel spune despre creștinul adevărat că „își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Romani 2:29) și că la judecată „fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu” (1 Corinteni 4:5). Știind lucrul acesta, Pavel ne spune că Dumnezeu „va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea” (Romani 2:7). Iar Pavel spune despre tesaloniceni că datorită a ceea ce a făcut Dumnezeu în viețile lor prin lucrarea lui, ei vor fi „nădejdea” și „bucuria” și „cununa noastră de slavă ... înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui” (1 Tesaloniceni 2:19).

VOM VEDEA GLORIA ȘI VOM FI GLORIOȘI

În sensul acesta, așadar, putem spune că Dumnezeu ne prețuiește. Noi vom vedea frumusețea lui Dumnezeu și vom reflecta frumusețea Lui. Vom *vedea* gloria și vom *fi* glorioși. Jonathan Edwards a exprimat această idee în următoarele cuvinte:

Cât de fericită este dragostea aceea în care există un etern progres în toate aceste lucruri, în care *sunt descoperite permanent noi frumuseți* și tot mai multă splendoare și în care *noi înșine vom crește mereu în frumusețe*. Atunci când vom fi făcuți capabili să descoperim, să dăruim și când vom primi tot mai multe expresii fermecătoare ale dragostei în veșnicie, unirea noastră va fi mai strânsă și părtășia mai intimă.⁷

⁷ Jonathan Edwards, *The „Miscellanies”* în *The Works of Jonathan Edwards*,

Atât vederea, cât și existența vor crește pentru totdeauna: În Dumnezeu „sunt descoperite permanente noi frumuseți” și „noi înșine vom crește mereu în frumusețe”. O minte finită nu are cum să cunoască pe deplin o minte infinită. Noi, cu capacitățile noastre limitate de a experimenta plăcerea, nu putem cunoaște pe deplin bucuria ce se găsește într-un izvor infinit. De aceea, veacul viitor va fi o permanentă și veșnică creștere a cunoașterii și a dragostei.⁸ Aceasta înseamnă că adevărul din 2 Corinteni 3:18 nu încetează niciodată să fie valabil. „Noi toți ... suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” Cu cât Îl vedem mai bine, cu atâta Îl vom reflecta mai bine – pentru veșnicie.

TREBUIE SĂ FIM CA ȘI CRISTOS CA SĂ VEDEM PLINĂTATEA GLORIEI SALE

Prin urmare, întrebarea finală este aceasta: Binele cel mai mare cumpărat și promis în Evanghelie este să devenim ca și Cristosul glorios sau să vedem gloria lui Cristos? Altfel spus, ce relație există între Romani 8:29 („i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”) și Ioan 17:24 („Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu”)?

vol. 13, ed. Thomas Schaefer (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1994), 336-337 (Miscellany #198).

8 „Dacă va exista vreo schimbare, aceasta se va datora creșterii ei; datorită unei mai bune percepții și cunoașteri intelectuale a lui Dumnezeu și a lucrurilor divine; datorită unei comuniuni tot mai mari și tot mai fascinante cu Dumnezeu în Cristos; datorită unei capacități sporite de a privi la gloria lui Cristos; și datorită unui entuziasm mai mare al poporului spiritual în închinare și slujirea Domnului.” James Petigru Boyce, *Abstract of Systematic Theology* (1887; ed. Retip., Escondido, Calif.: Dulk Christian Foundation, n.d.) 475-76.

Un indiciu se găsește în Romani 8:29 și în relația acestui text cu acela din Coloseni 1:18. Pavel afirmă: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29). Ce înseamnă când Pavel spune „...pentru ca El să fie cel *întâi născut* dintre mai mulți frați”? Expresia „întâi născut” (πρωτότοκον) este importantă. Ea este folosită din nou în Coloseni 1:18, „El este începutul, cel *întâi născut* [πρωτότοκος] dintre cei morți, *pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.*” În sensul cel mai important și suprem, Cristos a murit și a înviat din morți ca *întâi născut* între mulți frați ca să fie văzut și primit ca având întâietate, superioritate și măreție glorioasă.

Cu alte cuvinte, destinul nostru de a fi ca și Cristos are legătură în ultimă instanță cu faptul de a fi pregătiți și abilitați să vedem și să ne desfătăm în gloria superiorității Sale. Noi trebuie să avem caracterul Său și să fim asemenea Lui ca să-L cunoaștem, să-L vedem, să-L iubim și să-L admirăm așa cum trebuie. Adăugând cuvintele „pentru ca El să fie cel *întâi născut* dintre mai mulți frați”, Pavel arată foarte clar că Cristos este mereu și pentru totdeauna mai presus decât frații Săi. Noi devenim ca El nu doar ca să fim frații Lui – lucru adevărat și extraordinar – ci mai ales ca să avem o natură complet capabilă să-L admire ca Acela care are „întâietatea” „în toate lucrurile” (Coloseni 1:18).

Fără cuvinte cum sunt cele de la finalul versetelor din Romani 8:29 și Coloseni 1:18, cât de ușor am aluneca într-o concepție antropocentrică despre transformarea umană. Am avea atunci tendința să facem din asemănarea noastră cu Cristos scopul suprem al Evangheliei. Ea este un scop. Unul glorios. Dar nu este scopul suprem. Vederea, desfătarea și arătarea supremației lui Cristos este scopul suprem.

UN TEST PERSONAL PENTRU A VEDEA CE OCUPĂ LOCUL SUPREM ÎN INIMILE NOASTRE

Noi ar trebui să ne autoverificăm punându-ne câteva întrebări. Nu greșim cu nimic căutând asemănarea cu Cristos. Întrebarea însă este: De ce? Care este sursa motivației noastre? Să ne gândim la câteva dintre atributele lui Cristos pe care ni le-am putea dori și să răspundem la următoarele întrebări:

- Vreau eu să fiu *tare* ca și Cristos ca să fiu admirat pentru tăria mea sau ca să-i pot învinge pe toți dușmanii care m-ar ispiti să mă mulțumesc cu alte plăceri mai mici decât plăcerea de a-L admira pe cel mai puternic din univers – pe Cristos?
- Vreau eu să fiu *înțelept* ca și Cristos ca să fiu admirat pentru înțelepciunea și inteligența mea sau ca să-L pot deosebi și admira pe Cel care este cu adevărat cel mai înțelept?
- Vreau eu să fiu *sfânt* ca și Cristos ca să fiu admirat pentru sfințenia mea sau ca să fiu eliberat de toate piedicile păcătoase care mă împiedică să văd și să mă desfăt în sfințenia lui Cristos?
- Vreau eu să fiu *iubitor* ca și Cristos ca să fiu admirat pentru dragostea mea sau ca să le pot da și altora, chiar și în suferințe, dragostea atotsatisfăcătoare a lui Cristos?

Întrebarea nu este dacă vom avea această asemănare glorioasă cu Cristos. O vom avea. Întrebarea este: cu ce scop? Tot ce găsim în Romani 8:29-30 – toată lucrarea lui Dumnezeu, alegerea noastră, predestinarea noastră, chemarea noastră, justificarea noastră, aducerea noastră în gloria finală – a fost gândit de Dumnezeu nu *în primul rând* ca să ne acorde nouă importanță, ci ca să ne elibereze și să ne facă așa cum trebuie

să fim pentru a ne bucura să-L vedem și să-L prețuim pe Cristos pentru totdeauna.

ÎN ULTIMĂ INSTANȚĂ NU A FI ȘI A VEDEA, CI A NE GĂSI
PLĂCEREA ȘI A ARĂTA

Poate că nu am formulat întrebarea în modul cel mai corect. Când am întrebat dacă a-L *vedea* pe Dumnezeu sau *a fi* ca Dumnezeu este binele cel mai mare al Evangheliei, poate că nu am înțeles ce scop au acestea. Poate că niciunul dintre cele două lucruri nu este suprem. N-ar fi mai bine să spunem că beneficiul suprem al Evangheliei, care face ca toate celelalte părți ale ei să fie vestea bună, nu este nici a fi, nici a vedea, ci *a ne găsi plăcerea și a arăta* – adică a ne găsi plăcerea și a arăta „slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos” (2 Corinteni 4:6). Cu alte cuvinte, faptul că *privim* și astfel *devenim* (2 Corinteni 3:18; 1 Ioan 3:2) și faptul că *devenim* și astfel *privim* (Matei 5:8; 2 Corinteni 4:6) nu au ca scop final să ne putem *găsi plăcerea în Dumnezeu* și să-L putem *arăta* pe El? Faptul că suntem și *privim* are ca scop să ne găsim plăcerea și să arătăm.

Isus arată înspre aceasta prin modul în care Își încheie rugăciunea din Ioan 17. În versetul 24 El Se roagă ca și noi să fim împreună cu El acolo unde este El, ca să vedem gloria Lui. Accentul cade pe darul măreț al Evangheliei de a vedea gloria divină. Afirmția finală din rugăciunea lui Isus, în versetul 26, este însă o promisiune care atrage atenția asupra plăcerii pe care o vom avea privind gloria Lui: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, *pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei.*”

Este o promisiune extraordinară. El nu spune doar că vom vedea gloria Lui, ci că atunci când Îl vom vedea, Îl vom iubi cu dragostea pe care o are Tatăl pentru Fiul – „*pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei.*”. Această dragoste constă

în plăcere supremă. Tatăl Se bucură în gloria Fiului Său cu o bucurie infinită. Noi avem promisiunea că vom lua parte la acea bucurie. Aceasta înseamnă că a fi și a vedea nu reprezintă în sine beneficiul suprem al Evangheliei. Vederea duce la *desfătare*, altfel nu este vestea bună.

GLORIA LUI DUMNEZEU SE VA ARĂTA ATÂT PE PLAN SPIRITUAL, CÂT ȘI PE PLAN FIZIC

Iar apoi, prin faptul că ne desfătăm și ne găsim plăcerea în gloria lui Dumnezeu, urmează să și *arătăm*. Acest lucru se petrece deopotrivă în interior și la exterior. În interior, sentimentul încântării în sine preamărește valoarea lui Dumnezeu care este comoara noastră supremă. Dumnezeu este glorificat în noi atunci când noi suntem satisfăcuți în El. La exterior, *faptele* noastre care-L înalță pe Cristos curg din această delectare cu Cristos. Tot ce am spus în capitolul anterior despre importanța creației materiale dobândește o importanță crucială în acest punct. Toată creația, dar mai ales omenirea răscumpărată, va reflecta și va arăta în mod vizibil și material gloria lui Dumnezeu. Aceasta se va întâmpla atât pe plan spiritual, cât și pe plan fizic. Atât bucuria noastră interioară care-L înalță pe Cristos, cât și faptele care-L înalță pe Cristos făcute în trupurile noastre înviate vor face cunoscută gloria lui Dumnezeu.⁹

9 Jonathan Edwards a descris relația între percepțiile fizice plăcute pe de o parte și plăcerile spirituale în Dumnezeu pe de altă parte, în veacul viitor după învierea trupurilor noastre: „Această plăcere generată de percepția exterioară Îl va avea ca obiect, într-un anumit sens, pe Dumnezeu, va exista în lumina gloriei exterioare a lui Cristos și va avea o așa intensitate și asemenea circumstanțe încât să fie în totalitate și absolut subordonată unei vederi spirituale a acestei glorii spirituale divine, cu care se va asemena și a cărei reprezentare eternă va fi, și subordonată plăcerilor spirituale superioare ale sfinților. Aceasta pentru că trupul va fi în toate privințele un trup spiritual și subordonat fericirii spiritului și nu va exista vreo tendință sau vreun pericol de nesubordonare sau predominare.

Ce ar trebui să spunem atunci despre ce vom *fi* și ce vom *vedea* în viitor dacă acestea nu sunt darul suprem al Evangheliei? Ce vom spune despre faptul că vom fi „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4), „asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29) și că vom privi slava Lui (Ioan 17:24)? Ce vom spune despre faptul că suntem prețuiți de Dumnezeu?

UN VAL NESFĂRȘIT ȘI TOT MAI MARE DE REVELAȚIE A GLORIEI DIVINE

Vai de noi dacă vorbim de existența noastră sau despre ființa noastră de dragul ei. Dumnezeu ne-a dat existență. Este o minune extraordinară, care provoacă înfiorare și uimire. Noi existăm din El, prin El și pentru El (Romani 11:36). Binele suprem al Evangheliei nu este admirația de sine sau înălțarea de sine, ci faptul că *suntem* capabili să vedem gloria lui Dumnezeu fără să fim dezintegrați, că *suntem* capabili să ne desfătăm în gloria lui Cristos cu însăși plăcerea pe care o are Dumnezeu Tatăl în Fiul Său și că *suntem* capabili să facem fapte vizibile care-L înalță pe Cristos și izvorăsc din această plăcere. Așadar, faptul că *suntem* ca Dumnezeu este motivul pentru care Îl *vedem* pe Dumnezeu așa cum este, iar faptul că Îl *vedem* ne face să *dorim și să ne desfătăm* în gloria lui Dumnezeu cu însăși desfătarea lui Dumnezeu, care se revarsă apoi prin *manifestări vizibile* ale gloriei lui Dumnezeu.

În felul acesta, Evanghelia lui Dumnezeu își atinge scopul final într-o realitate universală și colectivă, nu doar într-una

Această glorie vizibilă va fi subordonată unui sentiment al gloriei spirituale, așa cum muzica laudelor lui Dumnezeu este subordonată sentimentului sfânt și plăcerii sfinte a minții, ba chiar într-un mod mai evident, pentru că ceea ce va putea vedea ochiul trupului va fi gloria lui Dumnezeu, însă acea muzică nu va fi în mod atât de evident armonia lui Dumnezeu.” *The „Miscellanies”* în *The Works of Jonathan Edwards*, vol. 18, ed. Ava Chamberlain (New Haven, Conn.: Yale University Press, 2000), 351.

individuală. Se pune astfel în mișcare un val de revelație a gloriei divine în sfinți și în creație, val care avansează mereu și crește pentru toată veșnicia. Când fiecare dintre noi Îl va vedea pe Cristos și se va desfăta în Cristos cu desfătarea Tatălui, mijlocită de Duhul, din noi se vor revărsa fapte vizibile de dragoste și creativitate pe noul pământ. În felul acesta noi vom vedea revelația gloriei lui Dumnezeu în viețile altora în moduri mereu noi. În fiecare zi, din plăcerile noastre noi și din faptele noastre noi vor emana dimensiuni noi ale bogățiilor gloriei lui Dumnezeu în Cristos. Iar acestea, la rândul lor, vor deveni moduri noi de a-L arăta și a-L vedea pe Cristos care vor produce noi plăceri și noi fapte. Și astfel, valul tot mai mare al revelației bogățiilor gloriei lui Dumnezeu se va revărsa la nesfârșit, pentru eternitate. Și atunci va fi limpede că binele măreț și suprem al Evangheliei este Dumnezeu.¹⁰

10 Aceste ultime gânduri se găsesc într-o formă puțin diferită și în cartea ce urmează să fie publicată, *Contending for Our All* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2006). Îi sunt dator Sf. Atanasie pentru că a stârnit în mine aceste gânduri, o datorie pe care încerc să o plătesc în capitolul intitulat „*Contending for Christ Contra Mundum: Exile and Incarnation in the Life of Athanasius*”.

*Pentru El am pierdut toate și le
socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe
Hristos.*

F I L I P E N I 3 : 8 B

*Sufletul meu suspină și tânjește de
dor după curțile Domnului, inima și
carnea mea strigă către Dumnezeuul cel
viu!*

P S A L M U L 84 : 2

*Fii a mea lumină, Părinte ceresc,
Prin Tine blând și curat să trăiesc!
Ziua și noaptea, Doamne, s-aud
vocea Ta,
Prezența Ta să-mi umple mereu
inima!*

D A L L A N F O R G A I L L

CONCLUZIE: DUMNEZEU ESTE EVANGHELIA – ACUM SĂ JERTFIM ȘI SĂ CÂNTĂM

CEEA CE NU-L OFERĂ PE DUMNEZEU NU ESTE DRAGOSTE

Dumnezeu iubește așa cum nicio altă ființă nu poate și nu trebuie să iubească. Nimeni altcineva în univers nu poate și nu trebuie să iubească oferindu-ni-se pe sine în dar. Nu vreau să spun că un om nu-și poate da viața pentru alții și aceasta să se numească dragoste. Ce vreau să spun este că niciun om nu-și poate da viața pentru alții *cu scopul ca ei să-l prețuiască* și aceasta să se numească dragoste. Nu are cum să fie dragoste. Ar fi doar o diversiune – și cu privire la Dumnezeu, o trădare.

Eu nu sunt o comoară atotsatisfăcătoare. Prin urmare, dacă mor sau trăiesc pentru ca voi să mă aveți *pe mine* drept comoara voastră, nu fac decât să vă înșel și să vă îndepărtez inima de Dumnezeu, bucuria voastră veșnică. Dacă vă iubesc, atunci trebuie să fac ce a spus Isus. Trebuie să trăiesc și să mor ca să vi-L dau pe Dumnezeu. Asta a făcut Isus. Asta face Dumnezeu. Actul suprem de dragoste al lui Dumnezeu este că ni S-a dat pe Sine ca să-L iubim.

Cu alte cuvinte, dragostea lucrează și, dacă este nevoie, suferă ca să ne fascineze cu ceea ce poate satisface în mod suprem și pentru eternitate, cu Dumnezeu. Această afirmație este valabilă cu privire la dragostea lui Cristos și este valabilă cu privire la dragostea noastră. Cristos iubește suferind ca să ni-L dea pe Dumnezeu. Noi iubim suferind ca să-L

dăm pe Dumnezeu altora. Dăruirea de sine fără a-L dărui pe Dumnezeu pare dragoste în ochii lumii, dar nu este. Noi suntem un înlocuitor neadecvat al lui Dumnezeu. Nu suntem mai nobili doar pentru că murim pentru ei, dacă inimile noastre nu tânjesc ca moartea noastră să-i conducă la Dumnezeu. Una dintre implicațiile radicale ale acestei cărți este că dacă vrem să iubim ca și Cristos, atunci trebuie să depunem orice efort necesar ca să arătăm gloria lui Cristos. Scopul dragostei – fie că se manifestă prin cuvântul Evangheliei sau prin moartea noastră – este să-i fascineze pe oameni cu gloria lui Cristos pe fața lui Dumnezeu pentru veșnicie.

NUCLEUL INDISPENSABIL, LITERAL, FAPTIC, ISTORIC AL EVANGHELIEI

Am văzut așadar că binele cel mai înalt, cel mai bun și suprem care face din Evanghelie vestea bună e gloria lui Cristos care este chipul lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:4). Vederea, desfătarea și manifestarea acestei glorii – fără păcat și cu sprijinul tare al Duhului – este bucuria finală promisă în Evanghelie. Nimic altceva în Evanghelie nu este vestea bună dacă nu conduce la aceasta – la desfătarea cu gloria lui Dumnezeu în Cristos. Moartea și învierea lui Isus Cristos pentru păcatele noastre sunt faptele indispensabile, istorice și cu valabilitate permanentă ale Evangheliei (1 Corinteni 15:3-4). Nu există Evanghelie fără realitatea lor literală, faptică, istorică.

Aceste evenimente reprezintă însă vestea bună doar datorită rezultatului pe care îl produc ele. Dacă n-ar avea vreun efect în istorie, ele n-ar fi niciun fel de veste, cu atât mai puțin o veste bună. Ele sunt vestea bună pentru că prin moartea și învierea lui Cristos, potolirea mâniei lui Dumnezeu, iertarea păcatelor noastre și atribuirea dreptății lui Cristos devin ale noastre doar prin credință. Mânia lui Dumnezeu este îndepărtată de

la El, vinovăția noastră este înlăturată, ascultarea lui Cristos este pusă în seama noastră – acesta este efectul faptului că Isus Cristos a fost crucificat în locul nostru și înviat din morți.

Prea mulți creștini se opresc aici în încercarea de a răspunde la întrebarea: Ce este Evanghelia? Prea mulți cred că au spus deja ce anume face ca vestea bună să fie bună atunci când au vorbit despre îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu, înlăturarea vinovăției și atribuirea dreptății. Dar de ce sunt ispășirea, iertarea și atribuirea o veste bună? Ce anume face din ele o veste bună? Răspunsul la această întrebare și formularea acestui răspuns cu bucurie face toată diferența.

BINELE SUPREM CARE FACE CA VESTEA BUNĂ SĂ FIE BUNĂ ESTE DUMNEZEU

Chiar dacă am răspunde că aceste adevăruri sunt vestea bună pentru că ele asigură scăparea de iad și intrarea în cer, ce anume învățăm din acest răspuns? El nu ne oferă elementul decisiv. Nu învățăm din el de ce ar vrea cineva să meargă în cer. O, cât de mulți oameni cred că cerul reprezintă doar absența durerii și prezența fericirii veșnice! Acum vine însă întrebarea absolut decisivă: Această fericire este produsă de Dumnezeu Însuși sau de darurile cerului?

Scopul acestei cărți este ca Evanghelia creștină să nu se limiteze la mesajul că Isus a murit și a înviat și că aceste evenimente îndepărtează mânia lui Dumnezeu, iartă păcatul și îi justifică pe păcătoși; și nici la faptul că această răscumpărare ne scapă de iad și ne duce în cer; Evanghelia înseamnă că aceste evenimente ne aduc gloria lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos drept comoara noastră supremă, atotsatisfăcătoare și veșnică. „Cristos ... a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, *ca să ne aducă la Dumnezeu*” (1 Petru 3:18).

DUMNEZEU ESTE EVANGHELIA

Aceasta vreau să spun prin titlul *Dumnezeu este Evanghelia*. Și ca să nu fie vreo neînțelegere, vreau să spun foarte clar că din acest scop final al bucuriei în gloria lui Dumnezeu care Îl are în centru pe Dumnezeu, bunătatea și bucuria gloriei lui Dumnezeu se revarsă înapoi prin darul cerului și prin lucrarea de justificare, iertare, ispășire, înviere și răstignire. Efectul este că acum, aceste evenimente și efecte centrale ale Evangheliei strălucesc cu atât mai puternic arătând ce anume le face cu adevărat să fie vestea bună – revelarea gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Cristos.

Atunci când vestim moartea și învierea lui Isus ca fiind vestea bună, noi nu ne bucurăm doar în faptele sau darurile lui Dumnezeu. Noi arătăm motivul suprem și plin de bucurie pentru care numim aceste evenimente „veste bună”. Când proclamăm faptul că moartea și învierea lui Isus reprezintă fundamentul pentru îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu, iertarea păcatului și atribuirea dreptății, noi nu doar înlăturăm vinovăția și alungăm temerile – noi arătăm gloria lui Dumnezeu. Noi facem cunoscute nu doar niște fapte divine și daruri divine, ci adevărul, frumusețea și valoarea lui Cristos Însuși care este chipul lui Dumnezeu. Prin puterea suverană și creatoare a lui Dumnezeu, noi deschidem ochii orbilor (Faptele Apostolilor 26:17b-18; 2 Corinteni 4:4, 6) ca ei să vadă în Evanghelia „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos”. Noi arătăm clar că nu există mântuire prin Evanghelia dacă binele cel mai bun, cel mai înalt și suprem al Evangheliei nu este văzut și dorit. Acest bine este gloria, valoarea, frumusețea, comoara lui Cristos Însuși care este Dumnezeu adevărat și om adevărat.

PUTEREA TRANSFORMATOARE A GLORIEI LUI CRISTOS ÎN EVANGHELIE

În căutarea sfințirii – lupta pentru sfințenie și lupta împotriva păcatului – noi vom lupta cu ajutorul Evangheliei așa cum probabil n-am mai făcut-o niciodată. În dificultățile noastre, în munca noastră de consiliere și (pentru unii dintre noi) în activitatea noastră de predicare, vom înțelege că puterea Evangheliei de a ne transforma în oameni caracterizați de o iubire radicală nu constă doar în faptul că suntem iertați și socotiți neprihăniți, ci și în faptul că vedem și ne desfătăm cu gloria lui Cristos în Evanghelie.

Vom considera pasajul din 2 Corinteni 3:18 ca având o importanță fundamentală în efortul nostru practic de a urmări dragostea și dreptatea. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului [în Evanghelia], și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” Cu alte cuvinte, lupta de a deveni asemenea lui Cristos va fi, așa cum n-a fost niciodată, o luptă de a-L vedea și a-L dori cu ardoare pe Isus Cristos. De exemplu, atunci când vom încerca să ajutăm un adolescent să iasă biruitor în lupta împotriva pornografiei, noi ne vom strădui și ne vom ruga pentru a-l ajuta să vadă și să își găsească delectarea în gloria lui Cristos. Pentru aceasta nu vom folosi doar sisteme și filtre de dare de socoteală și raționamente omenești. Vom căuta să-i saturăm mintea și inima cu imaginea captivantă a lui Cristos cel atotsatisfăcător. Lucrul acesta nu va fi ușor. Ne vom aminti atunci că dumnezeul acestei lumi vrea să ne orbească inimile ca să nu vedem lumina Evangheliei gloriei lui Cristos (2 Corinteni 4:4). Acum însă știm unde se poartă această bătălie în primul rând. Ea se poartă la nivelul vederii

spirituale. Aceasta este calea libertății Evangheliei și a dragostei radicale asemănătoare cu dragostea lui Cristos.¹

HAIDEȚI ACUM SĂ NE RUGĂM, SĂ JERTFIM ȘI SĂ CÂNTĂM

Am ajuns la finalul acestei cărți. Cum ar trebui să ne despărțim? Poate cu un angajament la rugăciune și un îndemn. De acum încolo, stabiliți-vă ca scop să vedeți gloria lui Cristos în Evanghelie. Stabiliți-vă ca scop să lăsați ochii inimii voastre să urmărească raza gloriei care strălucește în Evanghelie, până când mintea și inima voastră se vor opri asupra lui Dumnezeu Însuși. Iar atunci când, văzându-L pe El, veți fi eliberați de deșertăciunile acestei lumi, dedicați-vă chemării celei mai înalte, mai umile și mai fericite din lumea aceasta – arătarea gloriei lui Cristos în declararea și demonstrarea dragostei Evangheliei. Pentru aceasta mă angajez să mă rog pentru voi.

Și poate că mai este un lucru pe care l-aș putea face. Deși acum vedem neclar, ca într-o oglindă, ceea ce odată vom vedea față în față, totuși am văzut suficient de mult ca să știm că trebuie să cântăm. Nu există parte din Evanghelie care nu trebuie cântată. Fiecare fațetă a diamantului este o scânteie ce a aprins focul în sufletul poezilor creștini care și-au folosit penițele de dragul bisericii. Gloria întregului diamant strălucește însă cu o singură lumină – Isus Cristos, chipul lui Dumnezeu. Prin urmare, ca să vă ajut să cântați despre aceasta, am adunat aici câteva cântece care de-a lungul secolelor L-au celebrat pe Cristos ca fiind comoara noastră supremă.

1 Vezi „The Fight for Joy Is a Fight to See”, în John Piper, *When I Don't Desire God: How to Fight for Joy* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2004), 57-69.

PAISPREZECE SECOLE DE CÂNTECE CARE ÎȘI GĂSESC DESFĂ-
REA ÎN CRISTOS

Scrise inițial în irlandeza veche, cuvintele cântecului „Fii a mea lumină” sunt atribuite poetului irlandez din secolul al VIII-lea, Dallan Forgaill. Dacă biserica actuală a lui Isus Cristos din lumea întreagă ar rosti această rugăciune cu perseverență și din toată inima, probabil că s-ar petrece o adevărată revoluție a teocentrismului!

*Fii a mea lumină, Părinte ceresc,
Prin Tine blând și curat să trăiesc!
Ziua și noaptea, Doamne, s-aud vocea Ta,
Prezența Ta să-mi umple mereu inima!*

*Tu să-mi fii izbânda și gândul cel bun,
Din Tine pururi comori să-mi adun!
Tu locuind în mine, noi una să fim,
Cuvântul Tău să-mi dea-nțelepciune și-alin.*

*Nu vreau bogăție, nici laude lumești
Căci mai de preț decât toate Tu-mi ești!
Tu, numai Tu ești Rege în sufletul meu,
Ești Primul, ești Stăpânul, ești Domn, Dumnezeu!*

*Chiar de-ar fi s-alunec, rămâi viața mea,
Tu-mi ești Puterea, doar Tu, Dragostea!
Tu, Soare-al veșniciei mai sus de-orice nor,
Mi-ești sfânta bucurie și-al inimii dor!*

Patru sute de ani mai târziu, în secolul al XII-lea, misticul francez Bernard Clairvaux a scris în latină imnul „Isus, doar gândul despre Tine” (eng. „Jesus, the Very Thought of Thee”).

Una dintre binecuvântările unor cântece de acest tip constă în faptul că ele construiesc în mințile noastre un vocabular al încântării în timp ce sentimentul de plăcere spirituală este trezit în inimile noastre prin contemplarea lui Cristos.

*Isuse, doar gândind la Tine
Se umple pieptu-mi de dulceață;
Dar mult mai dulce-i să-Ți văd fața
Și să mă odihnesc în Tine.*

*Nu pot cânta, nu pot simți,
Nu-mi pot aminti vreun sunet
Mai dulce ca al Tău scump Nume,
O, Salvator al lumii.*

*Nădejde pentru cei zdrobiți,
Și bucurie-a celor blânzi,
Ce bun ești Tu cu cei ce cad
Milos cu cei ce caută!*

*Dar pentru cei ce Te-au găsit?
Nimic nu poate spune
Ce e iubirea lui Isus,
Doar ai Săi preaiubiți o știu.*

*Isuse, doar Tu ne fii bucuria
Precum ne vei fi și cununa;
Isus, fii slava noastră-acum
Și-n toată veșnicia.*

*Isus, lumina oamenilor ești,
Izvor de foc al vieții,*

*Mai presus de orice bucurie
Și de orice-am putea dori.*

Sfinții plini de Cristos din toate vremurile au declarat că fericirea cea mai mare a acestei lumi nu se poate compara cu plăcerile credinței în prezența lui Cristos. Bucuria superioară de a-L cunoaște pe Isus este tema cântecului lui Bernard, „Isus, ești Bucuria inimilor pline de iubire” (eng., „Jesus, Thou Joy of Loving Hearts”).

*Isus, ești Bucuria inimilor pline de iubire,
Fântâna vieții, Lumina oamenilor;
La Tine ne întoarcem, căci suntem ne-impliniți
De cea mai mare fericire ce lumea o poate da.*

*Adevărul Tău a rămas mereu neschimbat;
Tu-i mântuiești pe cei ce strigă către Tine;
Ești bun cu cei ce Te caută
Și ești totul în tot pentru cei ce Te gălesc.*

*Gustăm din Tine, Pâinea vieții,
Și-apoi tânjim să ne-nfruptăm din Tine;
Din Tine, Izvorul, bem și-apoi însetăm
Sufletele să ne-adăpăm din Tine.*

*Ale noastre duhuri tânjesc după Tine
În orice loc ne-am afla;
Suntem fericiți când Îți vedem zâmbetul binevoitor
Și binecuvântați când prin credință stăm tari lângă Tine.*

*Isuse, rămâi mereu cu noi,
Și orice clipă să ne fie liniștită și luminoasă;*

*Alungă noaptea neagră a păcatului
Și revarsă-Ți lumina sfântă peste lume.*

Unul dintre cele mai cunoscute imnuri în limba engleză a fost scris în secolul al XVII-lea de un autor anonim în limba germană cu titlul *Schönster Herr Jesu*. El a fost publicat prima dată în *Münster Gesangbuch* în anul 1677 și tradus în limba engleză de Joseph A. Seiss în 1873. „Cel mai frumos Domn Isus” privește cu seriozitate la toate frumusețile naturii și afirmă de fiecare dată că Cristos este și mai frumos. Strofa a patra este scoasă de obicei din cărțile de imnuri, însă exprimă un adevăr care nu se găsește în celelalte strofe, și anume că Isus este nu doar mai frumos decât toate frumusețile naturii, dar este și suma tuturor frumuseților. Ceea ce vedem în natură vedem în chip și mai glorios în Cristos.

*Isus, minunat Domn, Stăpân al întregii naturi,
Ești Fiu de Dumnezeu și de om,
Pe Tine Te voi prețui, pe Tine Te voi cinsti,
Ești slava, bucuria și cununa sufletului meu.*

*Frumoasă e câmpia, chiar mai frumoși sunt codrii
Înveșmântați în hainele înfloritoare ale primăverii;
Dar Isus este mai frumos, El este mai curat,
El pune o cântare în inima-ntristată.*

*Frumoasă e lumina soarelui, chiar mai frumoasă cea a lunii,
Și toată oștirea stelelor lucitoare;
Isus strălucește mai puternic și mai curat
Decât tot cerul cu îngerii săi.*

Toată frumusețea deplină, cerească și pământescă

*Se găsește în chip minunat în Tine, Isuse;
Nimeni nu poate fi mai aproape, mai frumos, mai drag
Decât ești Tu, Mântuitorul meu, pentru mine.*

*Mântuitor frumos! Domn al tuturor popoarelor!
Fiu de Dumnezeu și Fiu al Omului!
Glorie și cinste, laudă și adorare
Să-Ți fie acum și pentru toată veșnicia.*

Georg Michael Pfefferkorn, învățător și pastor, a scris și el în limba germană. Imnul compus de el, *Was frag' ich nach der Welt*, publicat în 1667, a fost tradus în engleză de August Crull în anul 1923 cu titlul „What Is the World to Me?” („Ce-nseamnă lumea pentru mine?”). Deși nu este un imn foarte cunoscut, el exprimă numeroasele moduri în care Cristos întrece tot ce poate oferi lumea.

*Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine
Cu toată plăcerea cu care se laudă,
Când Tu și numai Tu,
Doamne Isuse, ești Comoara mea!
Numai Tu, Domn preaiubit,
Vei fi Încântarea sufletului meu;
Tu ești Pacea și Odihna mea –
Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine.*

*Lumea este ca un nor
Și ca un abur care trece,
O umbră care se stinge
Și în curând dispare.
Isus al meu rămâne
Chiar dacă toate trec;*

*Stânca mea nepieritoare –
Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine.*

*Lumea caută bogăție
Și tot ce oferă Mamona,
Dar niciodată nu e mulțumită
Chiar de i-ar fi pline cuferele cu aur.
Eu am un bun mai mare
Și voi fi mulțumit cu el:
Isus este Bogăția mea –
Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine.*

*Lumea se întristează amarnic
Atunci când este nedreptățită
Sau când faima ei zadarnică
Și onoarea i-au fost nimicite.
Cristoase, eu voi purta rușinea Ta
Indiferent cât vei dori s-o fac;
Sunt onorat de Domnul meu –
Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine.*

*Lumea cu mândria ei nerușinată
Își preamărește plăcerile-i păcătoase
Și pentru ele, cu nesăbuiță,
La comorile cerești renunță.
Să iubească alții lumea
Cu deșertăciunea ei;
Eu Îl iubesc pe Domnul, Dumnezeuul meu –
Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine.*

*Lumea nu va dăinui;
Ci va pieri precum aburul;*

*Cu tot fastul ei măreț,
 Ea nu poate opri moartea;
 Bogățiile sale trec
 Și toate bucuriile ei vor înceta;
 Dar Isus rămâne mereu –
 Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine*

*Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine
 Isus al meu este Comoara mea,
 Viața mea, Sănătatea mea, Aventura mea,
 Prietenul meu, Iubirea mea, Plăcerea mea,
 Bucuria mea, Cununa mea, Tot ce am,
 Fericirea mea eternă.
 Și afirm, atunci, din nou –
 Lumea nu-nseamnă nimic pentru mine.*

Am putea exagera în interpretarea unui astfel de imn și să respingem toate darurile lui Dumnezeu considerând că nu au valoare în ceea ce privește înălțarea lui Cristos. Aceasta ar fi o greșeală. Merită să riscăm să cântăm în felul acesta? Da, având în vedere precedentul biblic din texte și mai radicale precum Psalmul 73:25: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine”, Psalmul 16:2: „Eu zic Domnului: «Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire!»” și Filipeni 3:8: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu.” Uneori, inima vede valoarea superioară a lui Dumnezeu într-un contrast atât de puternic cu tot ceea ce a creat El, încât cea mai bună exprimare posibilă e că Dumnezeu este totul și restul este ca nimic. Sper că am reușit în capitolul 10 să ne feresc de căderea în greșeala nebiblică a condamnării totale a lumii.

Johann Franck se alătură vocilor germane din secolul său remarcabil și cântă despre Isus ca sursa celei mai curate plăceri. „Jesu, meine Freude” a fost publicat în 1653 și tradus din germană în engleză de Catherine Winkworth în 1863 cu titlul „Jesus, Priceless Treasure” („Isus, Comoară fără preț”).

*Isus, Comoară fără preț, Izvor al celor mai curate plăceri,
Prietenul meu cel mai bun, îndelung inima mea a tânjit
Până când aproape s-a stins, însetând după Tine.
Al Tău sunt, o, Miel fără pată,
Nu voi lăsa nimic să Te ascundă și lângă Tine fiind nu voi cere
nimic.*

*În brațele Tale mă odihnesc; dușmanii ce vor să-mi facă rău
Acolo nu mă pot atinge. Chiar de s-ar scutura pământul,
Chiar de toate inimile ar tremura, Isus ne alungă temerile.
Păcatul și iadul în luptă grozavă
Cu-ale lor furtuni ne atacă, dar Isus nu ne va lăsa niciodată.*

*Să dispară orice întristare! Căci Domnul bucuriei,
Isus, intră înăuntru. Cei ce-L iubesc pe Tatăl,
Chiar de ar veni furtuni, au pace lăuntrică;
Da, orice am avea de îndurat aici,
În Tine găsim cea mai curată plăcere, Isuse,
Comoara noastră neprețuită!*

Charles A. Tindley s-a născut în anul 1851. Fiul unui sclav din America, el a învățat singur să citească și și-a obținut diploma de studii superioare prin corespondență. „În anul 1902 a devenit pastorul Bisericii Metodiste Episcopale Calvary din Philadelphia, Pennsylvania, biserica unde lucrase anterior ca om de serviciu. În momentul morții lui Tindley, biserica sa

număra 12.500 de membri. ... Imnul lui Tindley „I'll Overcome Some Day” [„Voi birui într-o zi”] a stat la baza imnului drepturilor civile din America, „We Shall Overcome” [„Vom birui”].² „Nothing Between My Soul and My Savior” („Nimic nu stă între sufletul meu și Mântuitorul”) a fost scris în 1905. Compus în stilul gospel, acest cântec reprezintă pasiunea unui om care-L iubește pe Cristos și nu permite ca vreo altă plăcere să intervină între sufletul său și Mântuitorul.

*Nimic nu stă între sufletul meu și Mântuitorul,
Nimic din visul înșelător al acestei lumi;
Am renunțat la orice plăcere păcătoasă;
Isus este-al meu, nimic nu stă între noi.*

*Nimic între noi, nicio plăcere lumească;
Obiceiurile vieții, oricât de nevinovate-ar părea
Nu trebuie să-mi despartă vreodată inima de El;
El este tot ce am, nimic nu stă între noi.*

*Nimic între noi, nici mândrie sau faimă;
Nici eul meu, nici prietenii nu ne pot despărți;
Chiar de ar fi să sufăr multe neazuri,
Sunt hotărât, nimic nu stă între noi.*

*Nimic între noi, nici multe încercări grele,
Chiar de lumea întreagă împotriva-mi s-ar strânge;
Veghind în rugăciune și renunțând la mine însumi,
În final voi ieși biruitor, nimic nu stă între noi.*

² Citat de pe http://www.cyberhymnal.org/bio/t/i/tindley_ca.htm, accesat în 04.05.2005.

Secolul al XX-lea a cunoscut o explozie a muzicii de închinare atât de populară. În mod surprinzător, mare parte din această muzică s-a orientat spre Cristos și lucrarea Sa de răscumpărare. Spun în mod surprinzător pentru că versurile acestor cântece au întrecut cu mult predicarea acelor zile în ceea ce privește teocentrismul și manifestă dragoste pentru Cristos cel înălțat. „Să Te am pe Tine”³ a lui Graham Kendrick este o reformulare a textului din Filipeni 3:7-12. Cântecele, dar mai ales refrenul, îmbină valoarea lui Isus cu marele adevăr al Evangheliei referitor la dreptatea atribuită.

*Tot ce-aveam mai bun pe acest pământ
Era doar un fum purtat de vânt.
Toate le-am pierdut, dar nu-mi pare rău,
Că Te-am cunoscut pe Tin', Isus!*

*Să Te am pe Tine, Isus,
Nimic nu-i mai măreț!
Tu ești tot, Cel mai bun,
Ești dreptatea mea
Și eu Te iubesc!*

*Vreau să Te cunosc tot mai mult, Isus,
Să mă pot numi copil al Tău!
Să primesc în dar ce n-am meritat,
Să trăiesc prin har iubirea Ta.*

*Vin acum smerit la crucea Ta,
De jertfa grea să-mi amintesc.
Vreau să mor și eu prin moartea Ta
Și prin viața Ta vreau să trăiesc!*

3 Graham Kendrick, „Knowing You”, Copyright ©1993 Make Way Music, P.O. Box 263, Croydon, Surrey. CR9 5AP, Marea Britanie.

Începutul secolului al XXI-lea a înregistrat, cel puțin la anumite grupuri, o fixare tot mai mare a atenției înspre lucrarea centrală făcută de Cristos pe cruce. Una dintre expresiile muzicale cele mai bune ale mesajului cărții *Dumnezeu este Evanghelia* este cântecul „I Will Glory in My Redeemer”⁴ compus de Steve și Vicki Cook. Relatarea evenimentelor Evangheliei împreună cu efectele lor este puternică: Sângele lui Cristos m-a răscumpărat – Mielul este dreptatea mea – El a zdrobit puterea păcatului și a morții – a cumpărat viața mea – El mă poartă pe aripi de vultur – El mă așteaptă la porțile de aur.

Și totuși, repetarea de șase ori a versului „Mă voi bucura în Răscumpărătorul meu” nu lasă loc de îndoială: scopul evenimentelor Evangheliei și al efectelor Evangheliei este să ne fascineze cu Cristos Însuși. Atâta acum, cât și în ziua de apoi, Cristos este și va fi totul. „Nu tânjesc după nimeni altcineva / Sunt împlinit numai în El.” Așa va fi în clipa morții: „Și când mă va chema, va fi paradis / Fața Lui s-o privesc pentru veșnicie.”

De ce va fi paradis să privim fața lui Cristos pentru totdeauna? Pentru că aceasta este Evanghelia – să vedem și să absorbim „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos” (2 Corinteni 4:6). Dumnezeu, strălucind pe fața lui Cristos, spre bucuria noastră veșnică și tot mai mare, este binele ce mai mare, cel mai înalt și suprem care face ca vestea bună să fie bună.

*Mă voi bucura în Răscumpărătorul meu
Al cărui sânge scump m-a răscumpărat,*

4 Muzica și versurile de Steve & Vicki Cook. © 2001 PDI Worship (ASCAP). Sovereign Grace Music, divizie a Sovereign Grace Ministries. Din *Upward: The Bob Kauflin Hymns Project*.

*Al meu a fost păcatul ce-a înfipt amarele cuie
 Și L-a atârnat pe lemnul judecății.
 Mă voi bucura în Răscumpărătorul meu
 Care a zdrobit puterea păcatului și a morții,
 Singurul meu Mântuitor înaintea sfântului Judecător,
 Mielul care este dreptatea mea,
 Mielul care este dreptatea mea.*

*Mă voi bucura în Răscumpărătorul meu,
 Viața mea El a cumpărat-o, dragostea mea este a Lui,
 Nu tânjesc după nimeni altcineva,
 Sunt împlinit numai în El.
 Mă voi bucura în Răscumpărătorul meu,
 Credințioșia Lui este stânca mea,
 Chiar de dușmanii sunt tari și asupra-mi se-aruncă,
 Piciorul meu rămâne tare prin harul Său,
 Piciorul meu rămâne tare prin harul Său.*

*Mă voi bucura în Răscumpărătorul meu
 Care mă poartă pe aripi de vultur,
 El îmi încununează viața cu îndurare,
 Cântecele Lui de biruință îl voi cânta mereu.
 Mă voi bucura în Răscumpărătorul meu
 Care mă așteaptă la porțile de aur
 Și când mă va chema, va fi paradis
 Fața Lui s-o privesc pentru veșnicie,
 Fața Lui s-o privesc pentru veșnicie.*

La care cânt și eu, Amin!

INDEX BIBLIC

<i>Geneza</i>		42:1	23
1:27, 31	196	43:4	162
32:30	60	49:7, 8, 15	38, 53
		63:1-2	60
<i>Exodul</i>		63:1-3	179
33:18	59	70:4	22
33:20, 23	60	73:24-26	180
		73:25	219
<i>Deuteronomul</i>		77:11-13	61
13:1-3	177	84:2	206
		<i>Proverbe</i>	
<i>Judecătoria</i>		17:15	46
13:21-22	61	24:13-14	131
13:22	61	<i>Isaia</i>	
<i>1 Samuel</i>		40:3-5	61
3:21	61	40:9	50, 59, 73
		52:7	35
<i>Psalmi</i>		60:1-3	61
1:1	123	66:18	61
16:2	219	<i>Ieremia</i>	
16:5	22	31:34	37
16:11	185	<i>Ezechiel</i>	
19:1	61, 64, 172	1:28	61
25:8	166		
27:4	15, 60, 186		

Habacuc		4:43	35
3:17-18	164, 179	8:1	36
		9:29	64
Țefania		9:54-55	66
3:17	198	10:16	90
		10:21-22	103
		10:22	68
Matei		16:16	36
4:23	42	16:19-26	134
5:3-11	122	18:29-30	152
5:8	69, 186, 202	22:20	37
10:25	64	24:26	83
10:37	180	24:49	40
10:40	90		
11:19	64		
11:27	90	Ioan	
12:40	38	1:1	62, 82, 88
13:13	64	1:14	88
13:16	68	2:19	38
13:43	197	3:3	68
16:16-17	68, 103	3:6	68, 90
17:1-9	64	3:6-8	90
19:26	115	3:16	152
25:23	123	3:36	53, 152
25:41	140	5:23	90
27:63	64	5:44	67
		6:26	178
Marcu		6:35	161, 174
1:14	35	6:37	68
8:31	38	6:40	103
9:31	38	6:44	68
10:34	38	6:65	68
10:45	37	8:19	90
		8:58	62
		10:18	82
Luca		10:28	152
2:10-11	24, 26, 37	10:30	62, 89
3:16, 18	39	10:38	89
4:18	42	11:1	192

11:1-6	192	Romani	
11:40	62, 67	1:1-4	39
11:45-46	67	1:16	41
12:27-28	115	1:18	53
13:34-35	116	2:7	198
14:9	62, 89	2:29	198
14:17-18	39	3:23	53
15:11	123	3:24	47, 147
15:16	167	3:24-26	147
15:23	90	3:25	46, 53
16:14	89, 112	3:26	46
17:1	89, 112, 115	4:7	122
17:3	144	5:9	53
17:24	184, 199, 204	5:10-11	148
17:24-26	184	6:4	83
17:26	124, 125	8:11	118, 151
19:11	82	8:21	197
		8:23	117
		8:28	154, 155
		8:29	197, 199, 200,
			201, 204
Faptele Apostolilor		8:29-30	201
1:5, 8	40	8:30	114, 197
8:12	36	8:32	47, 153, 154,
8:23	177		157, 165
10:36	43	8:35-37	154
13:32-33	39	8:38-39	155
13:48	68	9:5	62
14:3	45, 177	10:15	35
14:11	34	11:5	45
14:15	34	11:6	45
15:11	47	11:36	175, 204
16:14	112	14:22	17, 122
18:27	46	15:8-9	147
20:24	32, 44	15:13	28
20:30	77		
26:16-18	74		
26:17-18	106		
26:18	74, 140		
		1 Corinteni	
		1:9	157

1:18	83		88, 91, 103, 110, 111, 125
1:23-24	83	4:6	84, 100, 111,
1:29-31	182		131, 132, 162, 202, 223
3:21-23	155	4:7	74
4:5	198	4:14	151
6:7	57	4:16-18	117
6:14	151	5:5	40
10:31	171	5:7	117, 161
13:7	115	5:8	23, 157
13:12	69, 87, 119, 161	5:16	115
15:1	24, 38, 76	5:17	196
15:1-3	38	5:18	43
15:1-4	24, 76	5:21	54
15:3-4	82, 208	6:10	138
15:10	47	7:10	128
15:17	38	8:9	45
15:43	83	9:8	47
15:49	118, 196	12:7-10	158
15:54-57	151	12:9	47

2 Corinteni

1:8-9	158
1:9	160
1:20	167
1:22	40
3:7	86
3:7-13	86
3:11	86
3:18	22, 106, 112,
	113, 117, 118, 139, 197,
	199, 202, 211
3:18-4:6	118
4:4	18, 72, 73, 74,
	76, 77, 79, 80, 81, 86, 88,
	91, 92, 97, 103, 110, 111,
	121, 125, 132, 137, 140,
	161, 208, 210, 211
4:4-6	72, 73, 74, 86,

Galateni

1:6-8	77
1:14-16	103
3:1	82
3:8	44
3:10	53
3:13	53
3:16	44

Efeseni

1:4	45
1:5	144, 146
1:5-6	144
1:6	146
1:7	47
1:13	40
1:17-19	69
1:18	161

2:8	46	1:9	87
2:10	196	1:10	87, 144
2:13-18	149	1:12	47, 48
2:14-18	43	2:16	47, 48
2:18	144		
3:6	44	1 Timotei	
5:2	116	1:9-11	120
5:25-27	197	1:11	121, 122, 125
6:15	43	1:14	46
		4:3	146
Filipeni		4:4	172
1:21	156	6:15	122
1:23	23	6:16	60
2:5	116		
2:5, 8	116	2 Timotei	
2:6	62, 63, 148	1:9	46, 146
2:6-11	148	1:10	43
3:7-8	181	2:8	39
3:7-12	222	4:10	77
3:8	15, 219		
3:20-21	118	Tit	
3:21	151, 197	2:13	63, 89
4:13	157	3:7	47, 152
4:19	154		
		Evrei	
Coloseni		1:2-3	64
1:15	89	1:3	88
1:16	175	1:8	63
1:18	200	2:9	45
2:9	62, 89	4:15	38
3:10	196	4:16	47, 166
3:11	21, 22	6:5	116
		7:27	167
1 Tesaloniceni		12:14	118
2:19	17, 198		
		Iacov	
2 Tesaloniceni		4:2-5	167
1:7-10	151		

1 Petru		2 Ioan	
1:4-5	146	9	90, 187
1:7	198		
1:10-11	62	3 Ioan	
1:20	146	11	80
1:21	83		
2:24	53	Iuda	
3:18	14, 52, 149, 209	6	140
2 Petru		Apocalipsa	
1:4	204	1:16	64
1:16	64	1:18	151
3:13	28	2:10	77
		5:5-6	65
1 Ioan		12:11	142
1:1-3	82	20:3	139
2:23	90	22:13	89
3:2	118, 202		
4:15	90		
5:6-11	94, 98		

INDEX DE PERSOANE

- Alford, Henry 121
Atanasiu, Sf. 205
Augustin, Aurelius 145, 180
- Bakke, Ray 27
Becker, Ulrich 26
Berkouwer, G. C. 53
Bernard Clairvaux 213
Boyce, James Petigru 199
Brainerd, David 133
- Calvin, Jean 54, 92, 96, 97, 98,
99, 100, 101, 103
Carson, D. A. 67, 192
Cook, Steve & Vicki 223
Crull, August 217
- Daniels, Richard 21
- Edwards, Jonathan 12, 64, 65,
77, 78, 79, 84, 88, 96, 100,
101, 103, 104, 105, 107,
108, 128, 129, 130, 131,
132, 133, 135, 136, 137,
138, 139, 169, 171, 181,
182, 186, 189, 198, 203,
204
- Franck, Johann 220
Kelly, J. N. D. 121
Kendrick, Graham 222
Kim, Seyoon 74
- Ladd, George Eldon 36, 89
Luther, Martin 54
- Morris, Leon 67
Mounce, William 43, 121, 122
Murray, John 19
- Owen, John 12, 21, 138, 156,
157, 173
- Packer, J. I. 53, 54, 100
Payne, William 156, 157
Pfefferkorn, Georg Michael
217
- Piper, John 1, 4, 5, 53, 54, 88,
123, 150, 172, 175, 195,
212
- Piper, Noël 11
- Ryle, J. C. 21, 22
- Seiss, Joseph A. 216
Steinbach, Carol 11
Steller, Tom 195
- Taylor, Justin 11, 138
Tindley, Charles A. 220, 221
Toon, Peter 157
- Ware, Bruce 88
Warfield, Benjamin B. 130, 185
Winkworth, Catherine 220

INDEX DE SUBIECTE

- Antitriumfalism 137
apologetică 95
Atanasiu, Sf. 205
atribuirea 54, 56, 58, 208, 209,
210
atribuirea dreptății 54, 56, 208,
209, 210
au fost botezați 36
Augustin, Aurelius 145, 180
autoglorificarea 193
- bucuria lui Dumnezeu 123
capacitatea spirituală de a-L
cunoaște 89
chemarea efectivă 19
creație 173, 174, 196, 197, 205
credință 19, 21, 44, 46, 51, 53,
54, 55, 67, 95, 101, 102,
103, 104, 107, 108, 109,
117, 148, 160, 161, 166,
178, 208, 215
- darurile lui Dumnezeu 17,
136, 145, 146, 167, 168,
171, 177, 210, 219
doctrină 28, 52
dragostea lui Dumnezeu 15,
16, 18, 20, 22, 132, 152,
153, 155, 159, 174, 186,
188, 190, 195
- Duhul Sfânt
arvuna 40
botezați cu Duhul Sfânt 40
care fusese făgăduit 40
dă viață 110
deschide ochii 110
face în noi lucrarea
 permanentă de schim-
 bare 111
îndepărtează orbirea 110
Se va pogori peste voi 40
eliberarea 42, 56, 58, 149, 150
- Evanghelia
a înviat a treia zi 24, 38, 82
a murit pentru păcatele noas-
tre 39
a predica Evanghelia 33
a venit în Fiul Său 39
binele cel mai mare 18
ca doctrină 28
Dumnezeu este Creatorul 35
există un Dumnezeu viu 34
include învierea 39
Isus Mesia 39
Împărăției lui Dumnezeu. 36
pe buzele noastre 22
prezintă de Dumnezeu 35
Proclamare și explicare 25
puterea lui Dumnezeu pen-

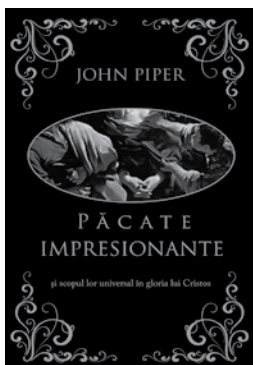
- tru mântuire 41
- Regele promis al lui Israel a venit 36
- vestea bună 17, 19, 20, 25, 26, 27, 28, 29, 34, 35, 36, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 47, 48, 49, 52, 56, 58, 59, 76, 82, 91, 100, 121, 122, 123, 124, 125, 129, 134, 148, 149, 150, 162, 181, 186, 195, 196, 202, 203, 208, 209, 210, 223
- gloria Fiului 89, 112, 115, 203
- Gloria lui Dumnezeu 95, 103, 173, 203
- gloria lui Dumnezeu în Cristos 16, 40, 48, 49, 80, 91, 107, 113, 119, 126, 132, 162, 193, 208
- gloria Tatălui 88, 89, 90, 115, 118, 193
- glorificare 19, 114, 118, 197
- iadul 27, 220
- iertarea păcatelor 54, 56, 74, 148, 178, 208
- ispășirea 149, 209
- Isus Cristos
- biruința prin 151
- dragostea lui Dumnezeu în 155
- Isus Cristos este Domnul 148
- Marele nostru Preot 166
- minunile Sale 49
- moartea și învierea lui 42, 43, 59, 76, 185, 208, 210
- prin care am căpătat
- împăcarea 148
- Împărăția lui Dumnezeu 35, 36, 68, 152
- înfiere 19
- întoarcerea la Dumnezeu 74
- întrupare 147
- justificare 19, 49, 51, 52, 54, 59, 114, 147, 192, 210
- Mărturia Duhului 97
- Mânia lui Dumnezeu 69, 208
- minunile 49, 177, 178
- musulman 101
- nașterea din nou 19
- noul legământ 37, 86
- pacea cu Dumnezeu 42
- Pavel, Apostolul 37, 157
- perseverență 19, 213
- pocăință 19, 128, 132
- pocăință, adevărata 132
- postul 175
- Satan 11, 27, 51, 74, 75, 76, 77, 78, 80, 83, 104, 139, 140, 141, 142, 159
- sfințire 9, 19, 74, 107, 111, 113, 114, 118
- sfințirea 58, 112, 114
- siguranța fermă a vieții veșnice 96
- siguranța noastră în veacul de aici 160
- Trinitate 88

unirea cu Cristos 19

viața veșnică 1, 42, 43, 49, 56,
68, 94, 98, 99, 144, 152,
153, 178, 198

Cărțile publicate de editura Făclia le puteți vizualiza și comanda online la adresa www.faclia.ro

Dintre aceste cărți vă prezentăm:

PĂCATE IMPRESIONANTE

John Piper

Format 130x200; 132 pagini

ISBN 978-973-8448-86-5

„Când ne gândim la holocausturi sau la alte orori, cei mai mulți dintre noi ne închipuim că Dumnezeu stă cu mâinile legate și cu spatele la zid.

Ni-l imaginăm pe diavolul făcând prăpăd atunci când Dumnezeu întoarce privirea; încercăm să explicăm rațional „greșelile” Domnului, închipuindu-ne că ori de câte ori se petrec tragedii, El a fost neatent și a luat mâna de pe cârmă. Inspirându-se de pe paginile Scripturii însă, John Piper zugrăvește o imagine cu totul diferită, care îți va îmbărbăta inima, îți va spori curajul și îți va adânci înțelegerea «măreției» suveranității lui Dumnezeu.”

JONI EARECKSON TADA, Joni and Friends International Disability Center

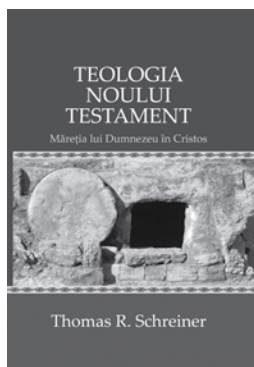
„A trebuit să citesc cartea aceasta de două ori. Adevărurile profunde despre înțelepciunea și puterea suverane ale lui Dumnezeu dezvăluite pe paginile ei au stârnit în mine un sentiment copleșitor de recunoștință și siguranță absolută.

Este ceva extraordinar să îți se aducă aminte de puterea Lui asupra tuturor lucrurilor și cred că niciodată nu voi mai putea să predic așa cum o făceam înainte.”

MATT CHANDLER, pastor principal la The Village Church, Highland Village, Texas

„Pastori, asigurați-vă că bisericile voastre citesc această carte! Nu știu pe altcineva care să fi scris la fel de clar despre relația dintre păcatul omului și suveranitatea lui Dumnezeu cum o face John în *Păcate impresionante*.”

RANDY POPE, pastor, Perimeter Church, Duluth, Georgia

TEOLOGIA NOULUI TESTAMENT

Măreția lui Dumnezeu în Cristos

Thomas R. Schreiner

Format 160x230; 1032 pagini

ISBN 978-606-8247-08-3

În *Teologia Noului Testament*, abordarea lui Thomas Schreiner se bazează pe o exegeză solidă a tuturor textelor cheie, una care îl conduce spre o perspectivă unitară asupra învățaturii centrale a Noului Testament. El își focalizează atenția în mod special pe două teme cuprinzătoare. Prima este legată de unitatea istoriei răscumpărării și Împărăția lui Dumnezeu. Noul Testament preia imaginile din Vechiul Testament și afirmă că Împărăția a venit (deși încă nu la modul deplin) în Isus Cristos. Cea de-a doua temă se referă la scopul Împărăției – gloria lui Dumnezeu prin lucrarea lui

Cristos și prezența Duhului care abilitază. În cea de-a doua jumătate a lucrării sale, Schreiner discută despre semnificația acestor teme pentru viața credinciosului și lucrarea comunității credincioșilor.

Deși această lucrare voluminoasă și cuprinzătoare va fi deosebit de interesantă pentru specialiști, preocuparea principală a lui Schreiner este aceea de a oferi un ghid accesibil pentru studenți și pastori. El a reușit în mod admirabil în acest demers, iar cititorii săi vor descoperi pe aceste pagini o expunere lucidă a teologiei Noului Testament.

THOMAS R. SCHREINER (Doctor, Fuller Theological Seminary) este Profesor James Buchanan Harrison de Interpretare a Noului Testament la Southern Baptist Theological Seminary. El este autor și editor al unui mare număr de titluri, printre care *Paul, Apostle of God's Glory in Christ: A Pauline Theology* și *Romans* din seria *Comentarii Exegetice asupra Noului Testament* publicată de Baker.

Editura Făclia

Str. Făcliei Nr. 36D

Oradea, cod 410181

Bihor

Telefon: 0259 419318; 0359 410906

Mobil: 0722 609746

E-mail: faclia@rdslink.ro

Web: www.faclia.ro

www.editurafaclia.ro

